

15th March 1954]

THE HON. SRI K. P. KUTTIKRISHNAN NAIR :—“(a) & (b) The Hon'ble Member is referred to the answers already given on the floor of the House to Legislative Assembly Question Nos. 340 and 892 tabled by the Hon'ble Members, Sri Aranganathan and Sri Kandaswami on the 1st and 4th March respectively and the exhaustive supplementaries thereto.”

MR. SPEAKER :—“This question has come up before the House a number of times. Questions over. We were discussing the other day the Demand under Sales Tax. I have allotted three hours for this Demand. We have already taken half an hour the other day and we shall continue discussion to-day. The Hon. Minister will reply at 2-30 p.m.”

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR THE YEAR 1954-55.

(1) DEMAND VII—GENERAL SALES TAX AND OTHER TAXES AND DUTIES—ADMINISTRATION—cont.

* SRI S. DEIVASIGAMANY :—“Mr. Speaker, Sir, the House will be aware that recently there has been a widespread agitation against the multi-point sales tax throughout the State. Several Conferences have been held throughout the State in every district against the multi-point sales tax. Thousands of Resolutions have been passed and sent to the Government to annul the continuance of the multi-point sales tax. Sir, if we examine the points that the merchants have urged upon this Government we can reduce them to a very few important matters. One of the most important items that the merchants have urged upon this Government is that the turn-over of the sales tax which is fixed at present at Rs. 10,000 should be raised to Rs. 40,000. Previously, at the time when the minimum turn-over was fixed the commodities were sold at very cheap rates. Now the same commodities are available only by paying four times the price that was obtaining in 1939 when the sales tax was first introduced in this State.

(At this stage the Deputy Speaker occupied the Chair.)

“Sir, if a poor person sells articles to the value of Rs. 50 a day he will be liable to pay sales tax because his annual turnover will be over Rs. 10,000. You may know, Sir, that a large majority of our people are illiterate persons and most of them are unemployed.”

10-11 a.m.

SRI V. R. NAGARAJAN :—“Mr. Deputy Speaker, Sir, are not hon. Members present in the House entitled to hear the hon. Member's speech in silence and peace?”

DEPUTY SPEAKER :—“I request hon. Members not to converse loudly inside the House. If they want to converse they may leave the House and do so outside. I hear a lot of noise and I am unable to hear the hon. Member speaking. I would request hon. Members not to disturb the proceedings.”

[15th March 1954]

* SRI S. DEIVASIGAMANY :—“ Sir, I said a majority of our people are illiterate and are unemployed. People who are unemployed naturally desire to earn a few rupees by honest ways. The only way they know to make money is to take to some petty trade. A man who cannot get any employment, approaches a friend of his and takes from him a loan of Rs. 50 and with that money he may buy a bag of grain or some other article and sell it for Rs. 52. He returns the loan of Rs. 50 to his friend and out of the remaining Rs. 2 he meets the expenses which is incidental for the good living and the welfare of himself and his family. But this poor man comes under the mischief of the Sales Tax Act and at the end of the year, he might be called upon to pay more than Rs. 156 as sales tax. Where is he to go to get the money to pay the tax? He has no capital with him and with the little amount he gets from the small trade he carries on, he has to maintain himself and the family. He cannot engage a clerk to write his accounts. He cannot also maintain account books and therefore he is put to lot of difficulties. This multi-point sales tax has been doing havoc to a number of families. If you go to the courts you will find number of poor people, illiterate people being brought there and asked to pay sales tax. The courts are themselves surprised. But they have no right to say anything against the imposition of the sales tax by the Commercial Tax Officer. In the result these poor people are made to pay the tax. If a man is not able to pay the tax he is sent to prison. With whom is he kept in prison? He is kept along with persons who have committed murders and other criminal offences under the Indian Penal Code. The merchant who is a respectable citizen, who has great opportunities of shaping the policy of the people, because he does not pay the sales tax on account of his inability to pay it, is sent to jail along with other ordinary prisoners. The merchant class say they are willing to pay sales tax. It is not that they do not want to pay any kind of sales tax. They say they will pay the sales tax even if the rate is raised. The only thing they want is that they should not be forced to keep accounts, that they may not be made to submit to whatever imposition the Commercial Tax department put on them. They also say that it would be difficult for them to take all these matters before the sales tax appellate tribunals. Therefore they humbly submitted before the Government by way of mahazars and resolutions that the Government should consider these difficulties and grant them certain concessions by annulling what is called the multi-point sales tax. Sir, if only the Government have the good sense to realise the difficulties of these poor merchants, they would at once abolish the multi-point sales tax. Now, I can say definitely, that the Congress had to face a defeat in the Travancore-Cochin elections because of this imposition of multi-point sales tax to which the people have not taken to kindly. This was one of the points agitated by the other parties at public meetings there. Now we know what the state of affairs is in Madras. Should an election take place here in the near future, the Congress here have to tell the people what they have done for them. Merchants are not mere ordinary men, a class of ordinary persons. They are persons

15th March 1954] [Sri S. Deivasigamany]

who shape the mind of the people in these matters. They come into contact with the common people every day. They tell the common people all about the Government and how the Government is being carried on by the Congress. If the Government is a good Government and work for the people they say so to the people and ask them to see that that Government continues in power. If on the other hand they feel that they are harassed, if they feel that they are oppressed, then naturally, they will change the mind of the common people gradually. Such a thing should not be allowed to take place. Therefore I would appeal to the Government on behalf of the merchants and the general public who are also paying the sales tax indirectly to withdraw the multi-point sales tax.

“ While I am on this subject I wish to say a few words on one other matter. I understand that there is a practice among the Commercial Tax Officers who go to collect the tax to take a statement from the merchants. It is so to say in the nature of obtaining a confessional statement from the accused. Most of these merchants are illiterate and poor. They do not know how to read and write and do not understand all this procedure. On seeing the offices, they are frightened and they simply put their signatures to anything which the officers write and this is subsequently made use of against them. As they have to face a criminal trial, this sort of thing should be discontinued. The Government must issue a circular to their officers that in future no incriminating statements should be obtained from them.

“ Sir, in respect of commodities which are essential to the people according to our Constitution, such articles should not be taxed. But in our State even to-day most of the articles which are very necessary for the common people are taxed. I am glad to note from the speech of the Hon. Minister for Finance that the tax has been lifted from some of the articles. That is a good sign. But there are several other articles which still continue to be taxed, such as tax on flowers, etc., which are necessary for the people. I submit that the tax on those articles should be withdrawn.

“ I will refer to only one other matter and I am done. There is a proposal to impose sales tax on bullion and imitative diamonds. Sir, majority of the people are not rich. To the common people, if at all they get some pleasure in life, it is by wearing a few jewels. The price of gold itself is high. Now they have to pay more because of the proposal to impose a tax on these. After all it is a kind of small savings for them. If one purchases a jewel today he adorns it for a few days. Afterwards when he feels the pinch for money, he pledges the jewel to somebody else or sells it away to raise some money. The result is he will have to pay more money for purchasing the jewel and lose more when he sells it. Therefore, I feel the imposition of a tax on these things will cause great hardship to the people. I appeal to the Government that they should not impose a tax on these things and I request them to give up the proposal to tax bullion and other things.”

[15th March 1954]

11-20
a.m.

* SRI S. JAYARAMA REDDIYAR :—“ கனம் உதவி சபா

நாயகர் அவர்களே, இந்த விற்பனை வரி மான்யத்தின் கோரிக்கையை ஆதரிக்கும் சமயத்தில் நான் ஒரு சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல முன்வந்துள்ளேன். இந்த விற்பனை வரி மான்ய விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசுவதென்றால் கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருக்கிறது. சாதாரணமாக சட்ட சபையிலே என் தொகுதிக்கு இதுவேண்டும் அதுவேண்டும் என்று பேசி ஒருசாராரை திருப்பிப்படுத்த இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் முடியாதென்று நினைக்கிறேன். நான் வியாபாரத் துறையில் கொஞ்சம் ஈடுபட்டு அதிலிருக்கும் கஷ்டத்தை உணர்ந்தவன், அனுபவித்தவன் என்ற முறையில் ஒருசில வார்த்தைகள் சொல்லாமலிருந்தால் நான் என் கடமையினின்றும் தவறியவனாகிவிடுவேன். இந்தச் சட்டசபையில் அநேக அங்கத்தினர்கள் வியாபாரிகளல்ல. எனக்கு முன் பேசிய கனம் நண்பர் தெய்வசிகாமணி அவர்கள் என்னுடன் படித்தவர். அவர் வக்கீல் துறையில் பெற்ற அனுபவத்தின் காரணமாக இந்த விற்பனை வரி இலாக்காவினால் நடைமுறையில் என்னென்ன சிக்கல்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்று விஸ்தாரமாக எடுத்துச் சொன்னார். நான் வியாபாரி என்ற முறையில் முன்பிருந்த சட்டசபையிலும் இந்தச் சட்டசபையிலும் இது விஷயமாகப் பல தடவைகள் பேசியிருக்கிறேன். திருப்பித்திருப்பி அதையேதான் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. சென்ற பட்ஜெட் கூட்டத்தில் இதே மான்ய விவாதத்தின்போது, இந்த வரியை வசூலிக்கும் முறையில் வியாபாரிகளுக்கு என்னென்ன கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன, வியாபாரிகள் எப்படி நடத்தப்படுகிறார்கள், வியாபாரிகள் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதை யெல்லாம் பற்றி நான் பேசினேன். நமது முதல் மந்திரி அவர்களும் கவனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். ஆனால் அதற்குப் பிறகு அது விஷயத்தில் எந்த மாறுதல்கள் செய்வதற்கும் பிரயத்தனம் எடுத்துக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆதலால் நான் சொன்ன விஷயத்தையே மறுபடியும் சொல்லுவதில் என்ன பிரயோசனம் என்று நினைக்கிறேன். மற்றவர்களப்போல் அதிகாரிகள் கொடுமைப்படுத்தி ‘இப்படிச் செய்கிறார்கள், அப்படிச் செய்கிறார்கள்’ என்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் நான் வியாபாரிகளின் கஷ்டங்களை எடுத்துச்சொல்ல முற்படுகிறேன். இந்த Sales Tax Department நடந்துகொள்ளும் முறையானது எப்படி விற்பனை வரியைக் கொடுக்க மறுப்பதற்குத்தாண்டுகிறது என்று நான் பட்டவர்த்தனமாகச் சொல்லியிருக்கிறேன். என் ஊரிலேயே என் கண்பார்வையிலேயே நடந்த சில காரியங்களைச் சொல்லியிருக்கிறேன். கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் எங்கு ஊருக்கு வந்திருந்தபோழுது அங்கு நடக்கின்ற சில விஷயங்களை நான் கூட்டத்தில் சொன்னேன். ஆனால் எதைச்சொன்னாலும், “பழையகுருடி கதவைத்திறடி” என்ற பழமொழியைப்போல், பழைய படியேதான் காரியங்கள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன.

“நான் நேராக உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தால் வியாபாரம் ஒழுங்காகத் தான் நடக்கிறது. சிலர் வியாபாரிகள் அரிச்சந்திரர்கள் அல்ல என்று சொன்னார்கள். என் இல்லை? வியாபாரிகளிலும் சில அரிச்சந்திரர்கள் இருக்கிறார்கள். கடைக்கு வரும் ஒரு தரகரிடம் ஒரு பொருள் என்ன விலை என்று சொல்லிவிட்டால், அதற்குப் பிறகு விலை ஏறினாலும், அந்தப் பொருளை அதே விலைக்குத்தான் கொடுப்பார்கள். விற்பனை வரிக்காக வியாபாரிகள் வைத்திருக்கும் வெள்ளை கருப்பு பில் புஸ்தக விஷயங்களைப் பார்த்தால் எனக்கு சங்கடமாக இருக்கிறது. ஒழுங்காக வியாபாரம் செய்கிறவர்கள் ஒருசாரார் இருக்கிறார்கள். கருப்பு வெள்ளை புஸ்தகங்கள் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஒழுங்கற்ற வியாபாரிகள் மற்றொரு சாரார் இருக்கிறார்கள். ஒழுங்கற்ற வியாபாரிகளின் நடத்தை யினால் ஒழுங்கான வியாபாரிகளும் கெட்டுப்போகிறார்கள். இதற்கு ஒரு வழி காணவேண்டுமென்று போனதடவை சொன்னேன். இந்தத் தடவையும் சொல்லுகிறேன். சென்ற சட்டசபை இருக்கும்பொழுது Provincial Sales Tax Advisory Committee என்ற ஒரு கமிட்டி இருந்தது. ஆனால் அந்தக் கமிட்டி இப்பொழுது இல்லை. வியாபாரிகள் தங்களுடைய குறைகளை யாரிடம் சொல்லுவது? நமது மந்திரிமார்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் சொல்லலாம். இருந்தாலும் முன்பு இருந்த

மாதிரி ஒரு கமிட்டி இருந்தால் வியாபாரிகள் அவ்வப்பொழுது அந்தக் கமிட்டியிடம் போய் தங்கள் குறைகளையும் அபிப்பிராயங்களையும் தெரிவித்து கொள்ளலாம். ஆனால் இந்தமாதிரி விஷயத்தில் ஒரு மகாநாடு கூட்டி அதில் அரசியல்வாதிகள் கலந்துகொண்டு குழப்பம் செய்கிறார்கள். அரசியல்வாதிகள் அந்தமாதிரி மகாநாட்டில் கலந்து கொள்ளக்கூடாது. வியாபாரிகள், அந்தமாதிரி மகாநாட்டுக்கு பொருளாதரத் துறையில் அனுபவம் வாய்ந்த நிபுணர்களை அழைத்து அவர்களுடைய யோசனையையும் புத்திமதியையும் கேட்பது நல்லது என்று நினைக்கிறேன்.

“இந்த வருஷத்திய பட்ஜெட் திட்டத்தில் கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் சில பொருள்களின்மீது ஒருமுனை விற்பனை வரி விதிக்கப்போவதாகக் கூறியிருக்கிறார். இந்த பட்ஜெட்டில் ஜீவாதார உணவுப் பொருள்களுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்களித்திருப்பது போன்ற பல வரவேற்கத்தக்க அம்சங்கள் இருக்கின்றன. இருந்தாலும் இன்னும் சில உணவுப் பொருள் களையும் விற்பனை வரியிலிருந்து விட்டுக்கொடுத்தால் நன்றாயிருக்கும். உதாரணமாக பாலே விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கலாம். ஆனால் பணக் காரர்கள்தான் பால் குடிக்கிறார்கள்; காப்பி குடிக்கிறார்கள் என்று சொல்லலாம். எண்கள் சோளத்துக்கே லாப்டரி அடிக்கும்போது, எப்படி பால் குடிக்க முடியும்? இன்னும் சில கிராமங்களில் அரிசியைக்கூட பார்க்காதவர்கள் இருக்கிறார்கள். இதுமாதிரி விஷயங்களில் சம்பந்தப்பட்ட எல்லோருடைய கருத்துகளையும் தெரிந்துகொண்டால், ஜனநாயகத்தில் சர்க்கார் பொறுப்பில்லாமல் ஒரு காரியத்தை செய்கிறார்கள் என்ற உணர்ச்சி மக்களுக்கு ஏற்படாது. மக்களுடைய அபிப்பிராயங்களைக்கேட்டு அவர்கள் மனதை திருப்தி செய்வது சர்க்காரின் கடமை. எல்லோரும் நல்ல முறையில் வரி கொடுத்துக்கொண்டு வியாபாரத்தையும் நேர்மையான முறையில் நடத்த ஒரு திட்டத்தை வகுக்கவேண்டுமென்று நான் சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI C. H. KANARAN :—“ മിസ്റ്റർ ഡിപ്യൂട്ടി സ്പീക്കർ, സർ, ഈ സഭയുടെ മൂന്നാം വർഷത്തെ ബഡ്ജറ്റു സമ്മേളനമാണിത്. സെയിൽസ് ടാക്സിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പല മെമ്പർമാരും ഭരണ കമ്മിറ്റിയിൽനിന്നു എല്ലാ സമ്മേളനങ്ങളിലും ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് സെയിൽസ് ടാക്സ്, ഒരു പോയിന്റ് സെയിൽസ് ടാക്സ് ആക്കണമെന്ന്. സെയിൽസ് ടാക്സ് നല്ല വരുമാനമുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു കാര്യമാണ്, അതു കൊണ്ട് അതിൽ യാതൊരു യാതൊരു വരുമാന പാടില്ലെന്ന ശബ്ദമാണ് ഗവൺമെന്റ് കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. കച്ചവടക്കാർ നികുതി കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്നവരെപ്പറ്റിയൊക്കെ മാത്രമല്ല അങ്ങാടി ഇതിനെ ആക്ഷേപിക്കുന്നത്. അതു നോട്ടുകാരെ എങ്ങനെ ബാധിക്കുന്നുവെന്നാണ് ഞങ്ങൾ നോക്കുന്നത്. ഇന്ന് ഉറപ്പികൾക്കു നേരെ അണുബാധയാണ് ആകെ വിപ്ലവനീകൃതി വരുന്നതു്. മാത്രമല്ല, കച്ചവട

11-30
A.M.

[Sri C. H. Kanaran] [15th March 1954]

ക്കാരെ ഈ വിപണി നികുതി നിയമം പലതരത്തിൽ അലട്ടുന്നുണ്ട്. ചെറിയ കച്ചവടക്കാർ പോലും കണക്കു വയ്ക്കണമെന്നാണ്. അത് കച്ചവടക്കാരെ അറിയുന്ന മട്ടിൽ പോര, ഗവണ്മെന്റ് നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്ന രീതിയിൽ കണക്കുവച്ചാലേ ഗവണ്മെന്റ് വിശ്വസിക്കൂ. ശരിയായി കണക്കുകൾ സൂക്ഷിച്ചാൽതന്നെയും കച്ചവടക്കാരൻ കൊടുക്കുന്ന കണക്കുകൾ വിശ്വസിക്കാതെ തള്ളിക്കളഞ്ഞിട്ട് ഇഷ്ടപോലെ നികുതി ചുമത്തുകയാണ് പലപ്പോഴും ചെയ്യുവരുന്നത്. കച്ചവടക്കാരന് ഈ കണക്കുകൾ വയ്ക്കാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. ചെറിയ കച്ചവടക്കാർ കണക്കെഴുതാനും മറ്റും അറിയാവുന്നവരല്ല. അതുകൊണ്ട് കണക്കുകൾ വയ്ക്കുന്നത് ആവശ്യമല്ലെന്നല്ല ഞാൻ പറയുന്നത്. കണക്കുകൾ വയ്ക്കുന്നത് ആവശ്യമല്ലെന്നതല്ല. എന്നാൽ ഈ നിയമം ആവശ്യപ്പെടുന്നതു പോലെ കണക്കുകൾ ശരിയായി എഴുതി സൂക്ഷിച്ചാൽ സാധാരണ ചെറിയ കച്ചവടക്കാർ സാധ്യമാണോ എന്നുള്ളതാണ് ചിന്തിക്കേണ്ടത്. കച്ചവടക്കാർ പറയുന്നത് സെയിൽ ടാക്സ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ സ്വീകരിക്കുകയില്ല. കച്ചവടക്കാർ കൊടുക്കുന്ന കണക്കുകൾ കള്ളമാണെന്നു പറഞ്ഞ് തള്ളിയിട്ട് അപേക്ഷിക്കുന്നവരെയാണ് നികുതി ഇടക്കുന്നത്.

“ശരിയായി കണക്കുവയ്ക്കുന്നവർ പല ബുദ്ധിമുട്ടുകളുണ്ട്. പല പോയിന്റുകളിൽ, വിൽക്കുന്നിടത്തും വാങ്ങുന്നിടത്തും എല്ലാം, നികുതി പിരിക്കുന്നതു മറ്റൊരു വ്യയത്തിന്റെ മാത്രം നികുതി ഏല്പിക്കണമെന്നാണ് എന്റെ ബലമായ അഭിപ്രായം. ഈ നികുതിയുടെ ഫലമായി പല പീടികകളും അടച്ചിടേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. എന്റെ നാട്ടിൽത്തന്നെ തലശ്ശേരിയിൽ അബ്ദുൽറഹിമാൻ എന്ന ഒരു കച്ചവടക്കാരന് 1951-52, 1952-53, 1953-54 ഈ കൊല്ലങ്ങളിലേക്കായി ഏകദേശം ഒരു ലക്ഷം ഉറപ്പിക സെയിൽസ് ടാക്സ് കെട്ടണമെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ ഫലമായി അയാൾക്ക് പീടിക അടച്ചിടേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. ധാരാളം ചെറിയ കച്ചവടക്കാർ ഈ നികുതിയുടെ ഫലമായി പീടിക പൂട്ടിയിടാൻ നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പലക്കും വളരെയധികം നഷ്ടം വന്നിട്ടുണ്ട്. ബഹുമുഖനികുതി ഉപേക്ഷിച്ചു ഒരുമുഖത്തു മാത്രം നികുതികെട്ടുന്ന ഏല്പാട് ഗവണ്മെന്റ് അംഗീകരിക്കണം.

“നികുതി കെട്ടുന്നതിൽ നടക്കുന്ന അഴിമതികളെപ്പറ്റിയും അനീതികളെപ്പറ്റിയും ചിലതു പറയാനുണ്ട്. ചായപ്പീടികകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, എത്ര കപ്പി പാൽ ചിലവാകുന്നുണ്ടെന്നു അന്വേഷിച്ചിട്ടാണ് നികുതി നിശ്ചയിക്കുന്നത്. ഒരു കപ്പി പാലിന് 35 ചായ എന്നാണ് ഗവണ്മെന്റിന്റെ കണക്ക്. അത് ക്രിസ്ത്യം സാധ്യമല്ല. മാത്രമല്ല, ചായ വാങ്ങുന്നവരെല്ലാം മറ്റൊരതെങ്കിലും കൂടി വാങ്ങണമെന്നാണ് വേദം. ഇതു വലിയ അബദ്ധമാണ്. ദാരിദ്ര്യം വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു കന്നം തിന്നാതെ ചായ മാത്രം വാങ്ങി കുടിച്ച് പോകുന്നവർ ധാരാളമുണ്ട്. അതു മനസ്സിലാക്കാതെ ഒരു ചായ കുടിക്കുന്നവരെല്ലാം എന്തെങ്കിലും വാങ്ങിക്കൊള്ളണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ ദാരിദ്ര്യം പിടിച്ച ഇക്കാലത്തു നടപ്പില്ല. എന്റെ നിയോജകമണ്ഡലമായ തലശ്ശേരിയിലെ ഹോട്ടൽ കച്ചവടക്കാർ അടുത്ത കാലത്തു ഒരു യോഗം ചേർന്നു വിപണി നികുതിയിൽനിന്നു അവരെ ഒഴിവാക്കണമെന്നു ഗവണ്മെന്റിനോടു ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഭക്ഷണസാധനങ്ങളെ ഒഴിവാക്കണമെന്നു പറയുമ്പോൾ ചായപ്പീടികക്കാരെയും നിയമമായും ഒഴിവാക്കേണ്ടതാണ്. ചായപ്പീടികയിൽ വിപണി നടത്തുന്ന സാധനങ്ങൾ ഉടനെ വിൽക്കേണ്ടവയാണ്. സമയത്ത് വിറ്റിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതെല്ലാം എടുത്ത് വെളിക്കു എറിയേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ട് അവയ്ക്ക് വിപണി നികുതി ചുമത്തുന്നത് ന്യായമല്ല. ഭക്ഷണ സാധനങ്ങളെ വിപണി നികുതിയിൽനിന്നു ഒഴിവാക്കുക, ബഹുമുഖനികുതി മാറി ഒരു മുഖത്തു മാത്രം നികുതി ഏല്പിക്കുക—ഇതു രണ്ടുമാണ് ചുരുക്കത്തിൽ പ്രധാനമായും ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. അല്ലാതെ സെയിൽസ് ടാക്സ് പാടില്ല എന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. ചില സാധനങ്ങളെ വിപണി നികുതിയിൽനിന്നു മാറി നിർമ്മാണ കീഴാണിയിട്ടുള്ളതു സന്ദോഷകരമാണ്. എങ്കിലും അങ്ങനെയുള്ള പാലിനെ മാറിനിർത്തിയിരിക്കുകയാണ്. പാലിനെക്കൂടി വിപണി നികുതിയിൽനിന്നു ഒഴിവാക്കണമെന്നാണ് ഞാനുപേക്ഷിക്കുന്നത്.

“അധ്വാനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഗവണ്മെന്റിന്നു ഇഷ്ടപോലെ നികുതികെട്ടാം. അത് സാധാരണക്കാരെ ബാധിക്കുകയില്ല. പല വിദേശസാധനങ്ങളും ഈ രജ്യത്തു ധാരാളമായി ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ആ സാധനങ്ങളിൽ പലതും ഈ രജ്യത്തുതന്നെ നിർമ്മിക്കുന്നു.

15th March 1954] [Sri C. H. Kanaran]

പ്പെടുന്നുണ്ട്. അങ്ങിനെ വരുമ്പോൾ പുറത്തുനിന്നു ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്ന സാധനങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ നികുതി ചുമത്താവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ വരുമാനം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കും. ഇങ്ങനെ പല ഇനങ്ങൾക്കും നികുതി കൂട്ടാനാണുള്ളിൽ മറ്റു പല രീതിയും നികുതി കുറയ്ക്കാനുമുണ്ട്. തന്നിരിക്കുന്ന വരുമാനം ചുമത്തുമെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ ഈ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങൾ എത്രയോ കാലമായി ഒരു സ്വതന്ത്രത്വം ആവാശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കാര്യം സാധിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതു് ഗവണ്മെന്റിന്റെ ചുമതലയാണ്. ഈ രാജ്യത്തെ കച്ചവടക്കാർ തള്ളിക്കളയത്തക്ക ഒരു വിഭാഗമല്ല. അവരെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതു് ശരിയല്ല. കച്ചവടത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്ക് നാട്ടുകാരുടെ രക്ഷയ്ക്കും ആവശ്യമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഗവണ്മെന്റ് അടിയന്തിരമായി നടപടികൾ എടുത്തേ തീരൂ.

“ഇവിടെ ഒരു സെയിൽസ് ടാക്സ് അപ്പലേറ്റ് ട്രിബ്യൂണലുണ്ട്. അതിൽ ഒരു ഡിസ്ട്രിക്ട് ജഡ്ജിയും മറ്റെങ്ങും ഉയർന്ന ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റു ഉദ്യോഗസ്ഥരുമുണ്ട്. ഇതിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരാൾ കീഴ്വേലാഗസ്ഥനെ ശരിവയ്ക്കുകയാണെങ്കിൽ, അതാണ് സർട്ടിഫിക്കേണതു് എന്നാണ് നിയമം. സംധാരണയായി ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിലെ കീഴ്വേലാഗസ്ഥനെ ശരിവയ്ക്കുന്നതു് സംധാരണ യാണ്. അതിനാൽ ഈ രാജ്യത്തെ കച്ചവടക്കാർക്കു അപ്പലേറ്റ് ട്രിബ്യൂണലിന്റെ മുമ്പിൽ രക്ഷയില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥിതിയാണ് ഉണ്ടായുള്ളതു്. എന്തിനാണ് ഈ അപ്പലേറ്റ് ട്രിബ്യൂണൽ? കച്ചവടക്കാർക്കു പ്രവേശിപ്പിച്ച കീഴ്വേലാഗസ്ഥന്മാർ കാണിക്കുന്ന അഴിമതികളെ ശരിവയ്ക്കാനാണോ ഈ അപ്പലേറ്റ് ട്രിബ്യൂണലിനെ വെച്ചിരിക്കുന്നതു്? സർ, ഈ ട്രിബ്യൂണൽ ചെറുചെരു പ്രശ്നമാണെന്നു പറയാൻ ഞാൻ മടിക്കുന്നില്ല.

“അപ്പലേറ്റ് ട്രിബ്യൂണലിനപ്പുറം പറയുമ്പോൾ മറ്റെങ്ങും കാര്യം കൂടി പറയുവാൻ ഉണ്ട്. സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ഏതു ഭാഗത്തു നിന്നായാലും മേജ്സ്ട്രീൽ വന്നുവേണം അപ്പലേറ്റ് ട്രിബ്യൂണലിന്റെ മുമ്പിൽ അപ്പീൽ കൊടുക്കണം. ഏതു ജില്ലയിലുള്ള കച്ചവടക്കാരനായാലും ശരി, എത്രയും പണം ചെലവഴിച്ചതു് നികാൽക്കളമെടുപ്പിച്ച ഗുരവന നേയ്ക്കുകൂട്ടി മേജ്സ്ട്രീൽ വന്നു ഒരു വക്കീലിനെ വെച്ചു കേസു വാദിക്കണമെന്നുള്ള ഒരു നിബന്ധന ഇന്നുള്ളതു്. ചെറുകച്ചവടക്കാരെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇതു നീരെ സാദ്ധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ട് ഈ ട്രിബ്യൂണൽ എല്ലാ ജില്ലകളിലും ചുറ്റും സ്ഥാപിച്ചു കേസുകൾ കേൾക്കുവാൻ ഏർപ്പാട് ചെയ്തേണ്ടതാണ്. എങ്കിൽ മാത്രമേ വലിയ പണം ചെലവഴിക്കാതെ കച്ചവടക്കാർക്കു അവരുടെ കേസുകൾ വാദിച്ചു നീതി സമ്പാദിക്കാൻ സാദ്ധ്യമാവൂ. ഇന്നേയിന്ന കാലങ്ങളിൽ ഇന്നേയിന്ന ജില്ലകളിൽ ചുറ്റും സ്ഥാപിക്കുന്നതാണെന്നു നേരത്തെ നോട്ടീസ് പരസ്യ ചെയ്തതിനുശേഷം ആ കാലങ്ങളിൽ അത്ര ജില്ലകളിൽ ചെന്നു കേസുകൾ കേൾക്കുക എന്ന ഒരു നമ്പ്രുതയും സർട്ടിഫിക്കറ്റിലെങ്കിൽ അതു് കച്ചവടക്കാരോടു ചെയ്യുന്ന വലിയൊരു അനിനിയായിത്തീർന്നു ഗവണ്മെന്റ് മനസ്സിലാക്കണം. അല്ലാത്തപക്ഷം തങ്ങളുടെ കേസുകൾ അപ്പലേറ്റ് ട്രിബ്യൂണലിന്റെ മുമ്പാകെ മാജിസ്ട്രേറ്റി നീതി സമ്പാദിക്കാനുള്ള അവകാശം ചെറിയ കച്ചവടക്കാർക്കു നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നവെന്നാണ് അർത്ഥം.

“ഈ വിഷയം നികുതി നിയമത്തെ സംബന്ധിച്ച മൊത്തത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ, നികുതി കഴിയുന്നിടത്തോളം വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നുള്ളതാണ് ഗവണ്മെന്റിന്റെ നോട്ടമെന്നു കാണാം. നികുതി ആവശ്യംതന്നെ. ഗവണ്മെന്റിനു വരുമാനം വേണ്ടെന്നു ആരും പറയുകയില്ല. പക്ഷെ നികുതി കെട്ടേണ്ടുന്ന ആവശ്യം വെട്ടുകൾക്കു് നല്ല നികുതി കൊടുത്തു സംധാരണക്കാർക്കു ജീവിക്കാനുപയോഗമായ സാധനങ്ങളുടെ മേൽ നികുതി ചുമത്തി കൂടുതൽ വരുമാനമുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായമായിട്ടാണ് ഈ സെയിൽസ് ടാക്സ് തീർന്നിരിക്കുന്നതു്. സംധാരണ ജനങ്ങളെ പീഡിപ്പിക്കാതെ, നാട്ടിന്റെ അധഃപതനത്തിന്നു ഇടവരുത്താത്ത എല്ലാ മാർഗ്ഗങ്ങളിലും കൂടി നികുതി വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. വിദേശസാധനങ്ങളിന്മേൽ ഇക്കും വേറൊരു നികുതികെട്ടി വരുമാനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നു വിശേഷമില്ല. സാധ്യതയെ തെളുക്കി വരുമാനമുണ്ടാക്കുന്ന നയം ഗവണ്മെന്റ് ഉപേക്ഷിച്ചു തീരൂ. സൈന്ദ്രന്മാരും പണക്കാരും മറ്റും വാങ്ങുന്ന സാധനങ്ങളുണ്ട്. അവയ്ക്കു ഇക്കും വേറൊരു നികുതി ചുമത്താം. സാധ്യതയായ ആളുകളെ പിടിച്ചു പണമുണ്ടാക്കുന്ന ഗവണ്മെന്റിന്റെ നയം മാറ്റണം എന്നു വീണ്ടും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഞാൻ അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.”

[15th March 1954]

11-40
a.m.*** SRI N. RAJAGOPAL :—**“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே,

இந்தச் சபையின் முன்பு சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் விற்பனை வரி மான்யத்தை ஆமோதிக்கும் முறையில் சிலவற்றை சொல்ல விரும்புகிறேன். கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களுடைய பட்ஜெட் பிரசங்கத்தில் இந்த விற்பனை வரி சம்பந்தமாக இந்த நாட்டிலுள்ள சில்லரை வியாபாரிகள் பெரும் மகிழ்ச்சி அடையும் வகையில் மாம்சம், முட்டை, காய்கறி போன்றவைகளுக்கு விற்பனை வரி விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருப்பதாகச் சொன்னார். அந்தச் செய்திக்காக நான் அவரைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை. அதுமட்டுமல்ல, நாட்டிலுள்ள சில்லரை வியாபாரிகளும் அவர்களுடைய உயர்ந்த கருத்தைக்கண்டு அவரைப் பாராட்டுகிறார்கள். அதையும் மிக மகிழ்ச்சியுடன் நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

“அத்துடன் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் அரசாங்கத்தாரால் சேகரிக்கப்பட்ட கணக்குகளைக் கொண்டு சில வரிகளைப் போட்டிருக்கிறார்கள். அவற்றில் ஒன்று இந்த இமீடேஷன் வைரங்களுக்கு வரி போடப்போவது. சாதாரணமாக திருச்சி, மலபார் முதலிய இரண்டொரு ஜில்லாக்களில்தான் இந்தவிதமான தொழில் செய்யப்பட்டு வந்தது. நடந்து வந்தது. நடந்து வந்தது என்று நான் ஏன் இறந்த காலத்தில் சொல்லுகிறேன் என்றால் அந்தத் தொழில் இன்றைக்கு செத்து மடிந்துபோய்விட்டது. அந்த நிலைமையில் அந்தத் தொழிலுக்கு விற்பனை வரி விதிப்பது என்று சொன்னால் அது செக்ரடேரியட்டிலுள்ள அதிகாரிகள் தங்கள் கையில் வைத்திருக்கும் பழைய கணக்குகளையும் விவரங்களையும் வைத்துக்கொண்டு அந்தப் புள்ளி விவரங்களின்படி இப்பொழுது வரி போடப்போவதாகத் தெரிய வருகிறது. அப்படிச் செய்யக்கூடாது என்றும் இம்மாதிரி அவைகளுக்கு வரி போடவேண்டும் என்று சொல்வதை ரத்து செய்யவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக இவ்வளவு சந்தோஷமான காரியங்களைச் செய்து வருகிறவர்கள் இந்தத் தமிழ் நாட்டில், தமிழ் பண்பாட்டில் தலை சிறந்த நாட்டில், எல்லாக் காரியங்களுக்கும் அதாவது நல்ல காரியங்களாக இருந்தாலும் சரி, கெட்ட காரியங்களாக இருந்தாலும் சரி ஒரு சாமான் லிஸ்ட் எழுதும்போது முதலில் புஷ்பம், சந்தனம் என்று எழுதும் வழக்கம் இருந்து வருகிறது. மந்திரிகள் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்யும்போது அவர்களுக்கு புஷ்பமாலை போடுகிறோம். அந்தப் புஷ்பத்திற்கு இப்போது விற்பனை வரி விலக்கு அளிக்காமல் இருப்பதைக் கண்டு அந்த வியாபாரிகள் அதை சகிக்க முடியவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். அதில் என்ன கருத்து இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். ஒரு மணி அல்லது சில மணி நேரம் வெய்யிலில் இருந்தாலும் சரி அல்லது காற்று அடித்தாலும் சரி அது அழிந்துவிடும் என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். மற்றும் அதற்குக் கணக்கு வைப்பது என்பதும் முடியாத காரியம். கணக்கு வைப்பது என்பது மிகமிகக் கஷ்டம். அந்த வியாபாரமும் ஒன்றிரண்டு ஜில்லாக்களில் தான் நடந்துவருகிறது. அதனால் அதற்கும் வரி வஜா செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு, பால் விற்பனை செய்யும் வகையில் அளித்திருக்கும் சலுகை தனிப்பட்ட பால் வியாபாரிகளுக்கும் கொடுக்கப்படவேண்டும்.

“அடுத்தபடியாக மிகவும் சிக்கலோடு கூடிய இந்த விற்பனை வரியைப் பற்றி பேசுவதற்கு இயலாதவனாக இருக்கிறேன். என்னைப் பொறுத்த வரையில் நான் பால் வியாபாரிகளுடன் பழகி வருவதால் அந்த வியாபாரத்தைப்பற்றி கொஞ்சம் அறிவேன். ரேஷன் திட்டம் வந்தபிறகு உற்பத்தியாளர், மொத்த வியாபாரி, சில்லரை வியாபாரி என்று மூன்று பிரிவுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அந்தப் பகுதிகளில் சிலர் கமிஷன் ஏஜெண்ட்களாக இருக்கிறார்கள். அந்த கமிஷன் ஏஜெண்ட்கள் மூலம் பல கோடி ரூபாய் வியாபாரம் நடக்கிறது. அதைப்பற்றி அரசாங்கத்திற்கும் தெரியும். அந்த வியாபாரிகள் எவ்வளவோ கணக்குகள் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் கணக்குகளை அரசாங்கம் கண்டுபிடிக்கவேண்டும். அவைகளைக் கண்டுபிடிக்கும் அதிகாரிகளுக்கு தேசிய மனப்பான்மை என்பது கிடையாது.

15th March 1954]

[Sri N. Rajagopal]

அவர்கள் அப்படி தேசிய மனப்பான்மையுள்ளவர்களாக இருந்தால் ஒவ்வொரு வியாபாரியும் 1, அல்ல 2, அல்ல 4 கணக்குகளை வைத்துக்கொண்டிருப்பதை அவர்கள் கண்டுபிடிக்கலாம். அப்படி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னால் அதை எந்த அதிகாரியும் மறுக்க முடியாது, மறுக்கமாட்டார்கள். அதற்கு அரசாங்கம் என்ன செய்யவேண்டும் என்றால் கனம் நிதி மந்திரி அவர்களும் கனம் ரிவினியூ மந்திரி அவர்களும் தங்களுடைய ஆபீஸ்களை நகரத்தில் வைத்துக்கொள்ளாமல் திருச்சி போன்ற முக்கிய வியாபார நகரங்களில் கொண்டுபோய் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஏற்கனவே ஒருவர் பேசியதுபோல் அவ்வாறு மந்திரிகள் அங்கு இருந்து கொண்டு மாறுவேடம் தாங்கிக்கொண்டு அங்கங்கே சென்று பார்த்தால் அதன் உண்மை தெரியவரும். அந்தப் பக்கத்தில் சிலர் பேசினார்கள். இந்த சூழ்நிலையில் அடுத்த தேர்தலில் வியாபாரிகள் கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு தான் வோட்டுப் போடுவார்கள் என்று. ஆனால் அவர்கள் சொன்னதில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. ஒரு நாளும் வியாபாரிகள் கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு வோட்டுப் போடமாட்டார்கள். வியாபாரிகள் கணக்குகள் வைத்துக் கொள்வதில் மகா நிபுணர்கள். இந்த வரியை அதிகப்படுத்துவதால் அவர்களிடையே மனம் மாறிவிடாது. அவர்கள் கணக்குப் புள்ளி போடுவதில் கைதேர்ந்தவர்கள். இங்கு அரசாங்கத்தின் செக்ரடேரியட்டில் இருக்கும் ஆடிட்டர்களை விட அவர்கள் நிபுணர்கள், அறிவாளிகள் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். இதை சற்று நீங்கள் கவனிக்க வேண்டும். அதைப்பற்றி நான் என்ன சொல்லவேண்டும் என்பதைப் பற்றி சொல்லுவதாய் இருந்தால் பத்து நிமிஷங்கள் போதாது. அதற்குள் ஒன்றும் சொல்லிவிட முடியாது. திருச்சி போன்ற பெரிய நகரங்களில் அதாவது பெரிய வியாபாரிகள் இருக்கும் நகரங்களில் பலபல மண்டிக்கடைகள் இருக்கின்றன. பல பல வியாபாரிகள் அங்கு வியாபாரம் செய்கிறார்கள். எனக்கு முன் பேசிய சிலர் சொல்லியதுபோல் நூற்றுக்கு 90 பேர்கள் நல்லவர்களாகவும் யோக்கியமாகவும் சத்திய சந்தர்களாகவும் இருப்பார்கள் என்பதை மறுக்க முடியாது. ஆனால் மற்ற பத்துப் பேர்களைப்பற்றி நாம் கவனிக்கவேண்டும். வியாபாரிகள் வரி கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள். அவர்களில் யாரும் வரி கொடுக்க ஆட்சேபிக்கவே இல்லை. ஏனென்றால் அவர்கள் கொடுத்துவிட்டு பிறரிடமிருந்துதான் வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் இந்த உத்தியோகஸ்தர்களுடைய தொல்லை தான் அதிகமாக இருக்கிறது. அதை, கவனிக்கவேண்டும். உத்தியோகஸ்தர்களால் என்ன தொல்லை இருக்கின்றன வென்பதை ஆராயவேண்டும். வியாபாரிகளில் இரண்டு விதம் உண்டு. பெரிய வியாபாரி சின்ன வியாபாரி என்று. இந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் பெரிய வியாபாரிகளை கவனிப்பதே இல்லை. சின்ன வியாபாரிகளுக்குத் தான் தொல்லை கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். முதல் அறுபத்தேழு ரூபாயில் ஒருவன் வெற்றியோ பார்க்கக்கூட வைத்துக்கொண்டிருந்தால் அவன் கலையை இந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் கோலிக் கோலி பார்ப்பதற்கு மறப்பது இல்லை. காலை ஐந்து மணிக்கு ஆரம்பித்து மாலை ஆறு மணிக்கு மூடப்படும் கடைகளைத்தான் அவர்கள் பார்க்கிறார்கள். அவர்களுக்கு கணக்குத் தேவை இல்லை. பெரிய கடைகளில் 5 ஆயிரம் மூட்டைகளிலிருந்து 10 ஆயிரம் மூட்டைகள் வரையிலும் வரும். அதை இந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் கவனிப்பது இல்லை. அதைக் கவனிக்க முயற்சிக்கிறார்களா என்றால் அதுவும் இல்லை. அதற்கு நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் உத்தியோகஸ்தர்கள்தரம் இல்லாதவர்களையும் ரிட்யர் ஆனவர்களையும் எடுத்து அவர்களுக்கு Extension கொடுத்து நியமித்திருக்கிறார்கள். அவர்களை நியமித்திருப்பது விரும்பத் தக்கது அல்ல தேசிய மனப்பான்மை உள்ளவர்களாக நியமிக்கவேண்டும். அது இல்லாதவர்களைப் போடுவதால் ஏதோ தொழில் செய்கிறோம்; சம்பளம் கிடைக்கிறது என்று வேலை செய்துவருகிறார்கள். இந்த முறையில் வரி போடுவதால் தான் இப்பொழுது அதன் வருமானம் கிட்டத்தட்ட 10½ கோடி ரூபாயிலிருந்து 9½ கோடி ரூபாயிக்கு குறைந்துவருகிறது என்று சர்க்கார் சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே இந்த இலாக்காவிற்கு மேலும் சர்வீஸ் காலம் பத்து வருஷமாக இருக்கவேண்டும். அத்துடன் தேசிய மனப்பான்மையுள்ளவர்களாகவும் இருக்கவேண்டும். இப்பொழுது இருக்கின்றவர்கள் எப்படி நடந்துகொள்ளு

[Sri N. Rajagopal]

[15th March 1954]

கிருடர்கள் என்றால் அவர்கள் வீட்டில் கலியாணம் என்றால் பெரிய வியாபாரிகளிடமிருந்து அவர்களுக்குக் கார் வரவேண்டும், வெள்ளித்தட்டு வரவேண்டும். இதை அரசாங்கம் நன்றாகக் கவனிக்கவேண்டும். இந்த ஒரு இலாக்காதான் லஞ்ச ஊழல் அதிகமாக இருக்கும் இலாக்கா. அதற்குத் தான் நான் சொல்லுகிறேன்; மதிப்பிற்குரிய கணம் ரிவினியூ மந்திரி அவர்கள் அங்கு வரவேண்டும் என்று அவர்கள் வரும்போது முன் போலீஸ் பின் போலீஸ் என்று இல்லாமல் வரவேண்டும். வேண்டுமென்றால் நானும் வேறு வேஷத்தில் வருகிறேன். அப்படி வந்து என்ன நடக்கிறது என்று பார்க்கவேண்டும். உண்மையாக நடப்பதை நேரில் வந்து பார்க்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“இரண்டாவதாக இந்த ஒரு முனை பல முனை வரி என்று பேசும் போது அரசாங்கம் இப்பொழுது இருக்கும் சட்டத்தை நல்ல முறையில் மாற்றி அமைக்கவேண்டும். இப்பொழுது இருக்கும் உற்பத்தியாளர், மொத்த வியாபாரி, சில்லரை வியாபாரி என்று இருக்கும் மூன்று பகுதிகளையும் கணக்கு எடுத்து அவர்களுக்கு எவ்விதம் வரி விதிக்க வேண்டும் என்று ஆலோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்து அந்தப்படி முடிவு செய்தால் நல்லதாக இருக்கும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

“கடைசியாக இப்பொழுது குறைந்த பட்சம் பத்தாயிரம் ரூபாய் என்று இருப்பதை எடுத்துவிட்டு குறைந்த பட்ச வியாபாரம் இருபது ஆயிரம் என்று வைத்துவிட்டால் சில்லரை வியாபாரிகளை அதிகாரிகள் தேடி அலைய மாட்டார்கள் என்பதை தெரிவித்துக்கொண்டு இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

11-50

a.m.

* SRI V. R. KRISHNA AYYAR :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I join the chorus of opposition to the multi-point sales tax and I request the Government to seriously consider why there is so much of opposition and such a large volume of responsible public opinion against the multi-point sales tax. Just to oppose the Opposition one need not take the existing stand and, as I said, I request the Government to consider, to reflect, to find out what are the real reasons and the root cause for this agitation and try to modify their policy as regards sales tax so that the tax at a single point is the rule and the multi-point tax the exception. I venture to submit that the present operation of the Sales Tax Act has been such in these critical days of unemployment that many an industry and many a business are failing, floundering and I am afraid, collapsing. I know personally that some traders have had to wind up their shops because they found that the harassment—I am quite alive to the expression that I am using but I am constrained to use it—on the part of the Sales Tax officials is such that they found it difficult to persist in or continue their business. Similarly the assessment is done in such a manner in respect of these business concerns and industries that within my own personal knowledge at least three or four oil mills, though not very big ones, have had to close down because of the fictitious basis on which the assessments are arrived at by the officers. I therefore entreat the Government to consider whether the Sales Tax should not be made more tolerable and more endurable so that it may not amount to killing the goose that lays the golden eggs and that it will really be a tax that will not only be willingly paid but which will also, at the same time, not operate as a stranglehold on industry and business.

15th March 1954]

[Sri V. R. Krishna Ayyar]

“ Another point which I wish to mention within the limited time allotted to me is in regard to the working of the Appellate Tribunal here in Madras. Under the Sales Tax Act, even a small milk-vendor often-times it is a milk-woman,—who may have a few rupees collection a day or it may be a flower-vendor and he or she has to pay sales tax thanks to the Government not exempting milk or even flowers from payment of sales tax. So much so, what we find today is that even petty traders like milk and flower vendors and other small dealers have also got to pay sales tax. My first request is that, as a matter of principle, not merely perishables but also food articles must be exempted. There is no point in Government deriving any revenue from food articles because food, I suppose, is the common man's greatest need. It is especially so when the Government talk so much with considerable morality about it, indignation and righteousness that Prohibition has been introduced to save the poor and that they should not therefore tax the poor and take the tainted money. I therefore ask whether there is any moral justification whatever to take money by taxing the food of the common man and particularly when foodgrains are already selling at high prices. All that I request is that on principle all food articles must be exempt from sales tax.

“ Then, I have to submit that the present provision relating to appeals are, if I may be pardoned, very very unjust and uncharitable and inflict considerable hardship on the poor. The Appellate Tribunal is in Madras and it appears to be a static body and not an itinerant one. How can a person from South Kanara or Malabar, a milk vendor, for instance, who has a theoretical right of appeal against an order passed by the Commercial Tax Officer come to Madras? Such people have got to get a lawyer from Malabar or engage one in Madras. They have to spend enormous sums of money to come to Madras, to stay here, to engage a lawyer and to have a tout or writer or scribe or whatever be his designation to instruct the lawyer, and to fight out their appeals. This is an atrocious position. I submit, therefore, that this is virtually taking away their right of appeal. There is no point in laying down the procedure that is allowed by way of protection of the citizen against the officers who are levying taxes unless the right of appeal is a practicable remedy, something which is actually available. Instead of being constant, static body of comfortable officers sitting comfortably under fans in the Headquarters at Madras, they could do a lot to ameliorate conditions and enable appellants to exercise their right of appeal by moving down to the districts and hearing appeals.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—“ The hon. Member perhaps wants the fans here also to be stopped.”

* SRI V. R. KRISHNA AYYAR:—“ I suppose that if this tax is to be levied as it is and all business is allowed to collapse, even these fans will not be running for long. The only point is that we have got to be reasonable and enlightened enough to see

[Sri V. R. Krishna Ayyar] [15th March 1954]

that we pluck the goose so that the goose also lives. If that is not the case, it strikes me that other comforts of the rich may have to vanish in the times which we may have to face. I submit again, Sir, that the Appellate Tribunal must move down to districts to hear appeals.

“ The next point that I wish to mention is about the deposit of Rs. 25 which is the minimum amount to be paid before this right of appeal could be exercised. It is impossible for the poorer traders and for the petty merchants to pay this deposit. As I said, can the poor milkman and the flower vendor afford to pay this deposit? This system of paying an initial deposit before the right of appeal can be exercised must be abolished because it amounts to a denial of this right. There is no point in declaring that under the law there is a right of appeal to an independent tribunal and seeing to it by all kinds of other methods that it is effectually prevented.

“ Another curious thing that will be evident to persons who are conversant with jurisprudence is that there is a provision that when two Members sit as a Bench on the Sales Tax Appellate Tribunal and often-times, if not invariably, one of them is a State Representative and, if they disagree, the appeal has got to be dismissed. So much so, that whenever there is a Bench consisting of an independent Judge and also a State Representative, the State Representative invariably being a party to the case as the Government is the prosecutor, he invariably agrees with the prosecution with the result that the appeal has to be dismissed. It is a queer kind of justice that is being dealt out in this Appellate Tribunal. I therefore request the Government to consider this aspect and modify the appeal provisions in the Sales Tax Act.

“ I wonder how the Government are straining at a gnat but swallow the camel, that is to say, the Government officials are very busy harassing the petty traders but they are not able to assess or tax the big exporting traders in the West Coast, for instance, the Volkart Brothers, Parry and Company, Limited and various other exporters. All of them are completely immune to and free from Sales Tax altogether. Several lakhs of rupees which were being levied by way of Sales Tax on account of the export of pepper, coffee and tea have completely been lost to the Government and I therefore request the Government to seriously take up the question of the colossal losses which they are sustaining year after year and consider whether a Purchase Tax could not be imposed so that the Constitution Act cannot provide an escape for these big sharks who dupe this country and export their profits and goods to their own country. It is really these foreign export dealers who are plying their trade in the West Coast who benefit by the inter-State trade being outside the purview of the State Sales Tax Act. I therefore entreat of my hon. Friend, the Minister in charge of Sales Tax to so amend the Act that these exporters who used to pay lakhs and lakhs of rupees by way of

15th March 1954] [Sri V. R. Krishna Ayyar]

Sales Tax do not escape. Perhaps, a Purchase Tax may do the trick. I therefore support of idea of the levy of a Purchase Tax.

“ From the various criticisms of hon. Members it is clear that something has got to be done. Supreme complacency and faith in officers on the whole does hardly any good. There is, I regret to say, a streak of corruption among the Sales Tax departmental officers. I do not say that the whole lot of them are corrupt. Although there may be a few corrupt officers here and there but it is the general public opinion that something by way of a purge or a clean-up has to be done. I do not wish to make any attack on officials generally or in the Sales Tax Department but I regret to state that there is a feeling which must be based on some kind of facts that as much of straightness is not to be found as is to be expected.”

*SRI A. K. MASILAMANI CHETTIAR :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றையதினம் விற்பனை வரி சம்பந்தமாக சில வார்த்தைகள் பேச முன்வந்திருக்கிறேன். விற்பனைவரி செலுத்தாது, வியாபாரிகள் அதிகாரிகளை ஏமாற்றுவதற்காகப் பொய் கணக்கு வைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள் என்று சிலரும், விற்பனைவரி வசூலிக்கும் அதிகாரிகள் என்று வியாபாரிகளே மிகவும் துன்பப்படுத்துகிறார்கள் என்று சிலரும் எனக்கு முன்பு பேசினார்கள். அனேக ஆண்டுகளாக இந்த விற்பனைவரி அமுலில் இருந்து கொண்டிருக்கிறதே ; இப்பொழுது மாத்திரம் ஏன் இவ்வளவு எதிர்ப்பு உண்டாகியிருக்கிறது ? எல்லோரும் இதைப்பற்றியே பிரஸ்தாபிக்கிறார்கள், என்று சர்க்கார் கேட்கிறார்கள். இதற்குக் காரணம் ஒன்றை நான் சொல்லுகின்றேன். பல ஆண்டுகளாகவே விற்பனை வரியைப்பற்றிய கிளர்ச்சிகள் நடந்துகொண்டே வந்திருக்கின்றன. அதன் பேரில் தான் சர்க்கார் இவ்வாண்டு வரவுசெலவுத்திட்டத்தில் மாமிசம், மீன், முட்டை, கனி, காய்கறிகள் போன்றவைகளுக்கு விற்பனைவரியிலிருந்து விலக்கு அளித்திருக்கிறது. இந்த ஜாப்தாவில் உப்புப்போட்ட, உலர்ந்த மீன் கருவாடு சேர்க்கப்படவில்லை. இதுவும் சேர்க்கப்படவேண்டும். அதோடு புஷ்பத்தைப்பற்றி பலர் சொன்னார்கள், ‘அது மிகவும் மத சம்பந்தமாகவும், மற்ற தினப்படி தேவைக்கும் அத்தியாவசியமான பொருள். அதுவும் சீக்கிரமே அழியும் சக்தியுடையது. ஆகவே அதற்கும் விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்க வேண்டும்’ என்று. ஆகவே கனம் நிதி மந்திரி அவர்களை, உலர்ந்த மீனுக்கும், புஷ்பத்திற்கும் விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

11-58
a.m.

“ பொதுவாக விற்பனை வரியால் வர்த்தகர்கள் எல்லோரும் பெரிதாகப் பாதிக்கப் படுகிறார்கள். இருந்தும் இவ்வளவு நாளும் இல்லாது இப்பொழுது மாத்திரம் வர்த்தக சங்கங்களிலும் பலர் மேடைகளிலும், சட்டசபைகளிலும் அந்த வரியை எதிர்ப்பதற்கு முன்வந்து விட்டார்கள் என்றால் அதற்கு முக்கியமான காரணம் முன்பு காங்கிரஸ் கட்சி நாட்டை ஆண்டு கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது அவர்களுக்கு அந்தக் கஷ்டமில்லை. தற்பொழுது கனம் ராஜாஜி தான் நாட்டை ஆண்டு கொண்டிருக்கிறார்கள். காங்கிரஸ் கட்சி நாட்டை ஆண்டு கொண்டிருந்தபோது ஜில்லாக்களிலுள்ள அதிகாரிகள் ரொம்பவும் பயந்து நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். லஞ்சம் வாங்கவும், வியாபாரிகளையும் பொதுமக்களையும் துன்பப்படுத்தவும் பயப்படுவார்கள். காரணம், ‘நாங்கள் அவற்றை மந்திரிசபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருவோம். அதனால் தங்கள் உத்தியோகத்திற்கு என்ன ஆபத்து வந்துவிடுமோ’, என்ற பயம் தான். ஆனால் இப்பொழுது நடப்பது ஸ்ரீ ராஜாஜி ஆட்சி. இந்த ஆட்சியில் அதிகாரிகள் யாருக்கும் பயப்படவேண்டிய அவசியமே கிடையாது. அவர்கள் எதைச் செய்வதற்கும் தயாராக

[Sri A. K. Masilamani Chettiar] [15th March 1954]

இருக்கிறார்கள். அவர்கள் என்ன அக்கிரமங்கள் செய்தாலும், எவ்வளவு பணம் லஞ்சம் வாங்கினாலும் அதைப்பற்றி நாங்கள் எதுவுமே அவர்களைக் கேட்கமுடியாது. கேட்டாலும் அவர்கள் எங்களை மதிப்பது கிடையாது. அதை இங்கே வந்து சொல்வதற்கும் எங்களுக்கு இடமில்லை. நாங்கள் வந்து சொல்லிக் கொண்டாலும் கேட்பதற்கு மந்திரிமார்கள் யாரும்கிடையாது. ஆகவே ஜில்லாக்களிலுள்ள சர்க்கார் அதிகாரிகள் வியாபாரிகளுக்கு ரொம்பவும் துன்பம் கொடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். யாருக்கும் கவலைப் படாமல் லஞ்சம் வாங்கவும் துணிந்துவிட்டார்கள். அதைப்போலவே வியாபாரிகளும் கூட இவர்களிடமிருந்து தப்புவதற்கு பல பொய்க் கணக்குகளைத் தயாரிக்கவும் ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். சத்தியவானாக இருக்கக் கூடியவர்களும் கூட அசத்தியவானாக மாறவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டன. ஆகவே தான் பலகட்ட விற்பனைவரியை ரத்து செய்யவேண்டுமென்ற கிளர்ச்சி அதிகமாகிக் கொண்டு வருகிறது. விற்பனைவரியிலிருந்து உணவுப்பொருள்களுக்கு விலக்கு அளிக்க தன் மந்திரிசபையை சம்மதிக்கச்செய்ய கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் பெரிய முயற்சி செய்ததற்கு நான் கேள்விப்படுகிறேன். அது உண்மையானால் கனம் நிதி மந்திரி அவர்களை நான் மறுபடியும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன், “எப்படியாவது வியாபாரிகளுடைய கஷ்டத்தை நீக்க ஏதாவது புது ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்”, என்று. விற்பனைவரியினால் நம் தமிழ்நாட்டில் இருக்கக் கூடிய எல்லாவற்றத்தக்கர்களும் துன்பப்படுகிறார்கள். அதிகாரிகளால் அவர்கள் கேவலப்படுத்தப்படுகிறார்கள்; அவமானப்படுத்தப்படுகிறார்கள். “சுதந்திரம் பெற்ற நாட்டில் நாம் வாழ்கிறோம். நாம் சுதந்திர ராஜ்யத்தில் சுதந்திரமாக வாழ்கிறோம்”, என்ற உணர்ச்சி வியாபாரிகளுக்கு உண்டாகவேண்டுமென்றால் சர்க்கார் விற்பனைவரி அதிகாரிகளின் தொல்லையிலிருந்து அந்த வியாபாரிகளுக்கு பாதுகாப்பு அளித்தாக வேண்டும். விற்பனைவரி அதிகாரிகள் இவர்களை வெறும் அடிமைகளைப் போல் நடத்தாமல் இருக்கும்படியான பாதுகாப்பை அளித்தாகவேண்டும். காங்கிரஸ் கட்சி இந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டபோது உண்மையில் அதிகாரிகள் எங்களைக் கண்டு பயந்தார்கள். கனம் ராஜாஜி ஆட்சி ஏற்பட்டவுடன் அவர்கள் எங்களை மதிப்பதே கிடையாது. வியாபாரிகளைத்தான் அவர்கள் மரியாதையாக நடத்துவதில்லையென்றாலும் சட்டசபை அங்கத்தினர்களாகிய எங்களிடமும் அவர்கள் மரியாதையாக நடந்துகொள்வது கிடையாது. எவ்வளவு பெரிய தப்பையும் கூட, அக்கிரமத்தையும் கூட அவர்கள் துணிந்து செய்கிறார்கள். ஆகவே தான் கிளர்ச்சிகள் அதிகமாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. இதற்கு ஏதாவது புது ஏற்பாட்டைச் செய்தாக வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு எனக்கு இங்கே பேச அனுமதி தந்த கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களுக்கும் எனது வணக்கத்தை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.”

* SRI N. RAMAKRISHNA AYYAR :—“ Mr. Deputy Speaker Sir, I have been hearing speeches of hon. Members on both sides of the House and they were either waxing eloquent on the cupidity of the trader or on the degraded immorality of the corrupt official. Know as we do, human nature, I think it is high time that we have a balanced outlook on the subject. We cannot expect honesty and perfection either with the trader or with the official. There are bound to be bad traders and there are also bound to be corrupt officials. But we can neither accuse one category of people as corrupt nor accuse another category of people for evading taxes. It was stated that this tax was ‘Kamadenu’. If it is to be likened to ‘Kamadenu’, it should not be extracted grudgingly from the trader but it should come voluntarily. It is evident that there is a large scale evasion of this tax. The sales tax in 1930—I speak subject to correction—was yielding about Rs. 5 crores. Now after more than a decade price indices have risen by three times and it will be correct arithmetic if a sum of Rs. 15 crores is collected as

15th March 1954] [Sri N. Ramakrishna Ayyar]

Sales tax for the composite State and Rs. 10 crores for the Residuary State. But we should not forget the fact that the rate of taxation has increased. In addition we have got varied rates of taxation for various articles. Taking all these facts into consideration, and also the facts that a large number of persons have taken to the profession of 'trade' during the post-war period and that sales tax is being levied on a variety of articles to the order of thirty to forty per cent. Evasion of most of the taxes has been assessed by Mr. Appleby to be of the order of 15 per cent. But I feel with regard to Sales Tax it will be of the order of about 30 to 40 per cent. We should try to plug the loopholes in the collection of this tax and also see that people are not very much harassed.

"I am not going to enumerate what all articles should be given exemption in the matter of sales tax or how rigorously the tax enforcement should be made. But I wish to make one or two suggestions. For instance it is very difficult to assess sales tax in cash sales. I understand that cotton seeds are sold by cotton mills without any mention of the purchaser in the sales so much so it is very difficult to tax the purchaser when he sells. So also in regard to jaggery and oil business. If the purchaser's name is mentioned in the cash sales receipts and also the licence number which has been allotted to the dealer, then I think we would be closing a very big loophole by which this sales tax is being evaded. So also in regard to lorries, we have what is called "trip sheets". They are not properly filled up. What is the result? We do not know who is the purchaser and who is the seller? If the "trip sheets" are properly checked and defects rectified, the sales tax evasion in this way could be effectively minimised. I want to mention one or two things in regard to collection of sales tax from beedi sellers. For instance even a petty beedi seller has been asked to register himself or herself by paying Re. 1. He or she may be selling two or three bunches of beedies along with sweets in the streets. But even then he or she is obliged to register himself or herself by the payment of Re. 1. The non-fulfilment of this comes in very handy for the petty officials to catch these petty dealers selling beedies. I may tell you, Sir, in a fairly populous town we can get 400 to 500 such beedi sellers and it is not fair and just to collect this registration tax from all of them. Instead of getting revenue to the Government's coffers this provision leaves too much scope for the petty officials to harass these poor people. It is also not possible to collect these registration fee from all the dealers.

12-10
p.m.

"Then, Sir, we do not have uniform taxation with regard to certain articles. We have various grades of articles with various grades of taxation also. For instance taking electrical goods the sales tax is Re. 0-0-3 per rupee if the goods are produced within the State and the sales tax is Re. 0-0-6 if the goods are produced outside the State. It is very difficult for a merchant especially

[Sri N. Ramakrishna Ayyar]

[15th March 1954]

a merchant who deals with a variety of articles to account for the sales tax* for the various electrical goods at different rates and that too at different levels. I plead that the merchants may be asked to pay a uniform rate of tax under the Sales Tax Act for the various types of goods so that the merchants may be able to pay the tax more easily instead of going through the cumbersome procedure of accounts as it obtains now.

“ A word about the multi-point as well as single point levy of sales tax. All are agreed that if the business community will be able to disclose their transactions properly, then it will not be difficult to enforce the single-point levy. I am one of those who think it is very difficult to expect such a thing to happen, when we find that the evasion is in the order of 30 to 40 per cent. There is some fear that at some stage or other when the articles pass hands from one to another and so on, it is possible that the officials are able to detect the evasion in sales tax from a particular quarter. There is a likelihood that the merchants are not proved to evade the tax. That is the advantage pointed out in regard to multi-point taxation. If it could be proved in actual working that the tax at single-point would be fool-proof, the sooner the Government introduces it the better it is for them and also to the trading public. So long as we are able to bring evasion of the tax to the minimum, the quicker we adopt that system the better it is for us.

“ A word about our cottage industries. I would suggest to Government that if they do not want to have single point levy and are averse to discontinue the multi-point levy, the Government can have taxation at two points. Cottage industries like brassware, soap-manufacture, etc., are done by poor villagers in their village homes. I would include match-stick production also. When these goods are sold to the wholesale dealers, let not the sellers be taxed, for such a tax is not conducive to the development of our cottage industries for the flourishing of which both the Central and State Governments are doing their best. When the wholesaler sells the goods to his retailers, let the tax be imposed. And again when the retailers sell it to the consumers, let the tax be imposed. In these two stages alone the sales tax may be imposed. Let us have thus a two-point levy of sales tax so far as the products of our cottage industries are concerned. A good many had spoken about the harassment to which the petty traders have been subjected to by the officials. On the other hand there were several others who have spoken about the evasion of sales tax by the traders. I for one feel that if we make the taxation law in regard to sales tax a little more fool-proof we will be able to arrest *both* these unsocial tendencies (harassment of petty traders by officials and evasion of tax by traders). But anyway, our appreciation should be more balanced and should not be carried away by prejudices.”

15th March 1954]

* SRI K. VINAYAKAM :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I could not but agree with the arguments advanced by the mover of the cut-motion on this Demand. I wish to add some more remarks to strengthen the arguments already advanced in favour of the cut motion by several hon. Members. When the previous Budget was presented and when this Demand came up for discussion and voting here, in this House, I had the privilege of moving the cut motion for that Demand. I am however glad that Government have at long last listened to our sane arguments. They have been good enough to exempt vegetable products and perishables like eggs, fish, mutton, etc., from the operation of sales tax. Government should be congratulated on that score. But all the same I require clarification on certain points. Do vegetables include ‘potatoes’? To a common man potato is a vegetable. But I believe some of the officials are giving a wrong interpretation to the term. They are giving a wrong connotation to the word ‘potato’. I think potato is a vegetable. It is a perishable commodity. (The Hon. Sri C. Subramaniam : ‘Everything is perishable in this world’.) I would like the Hon. the Finance Minister to clarify the position. Similar is the case with regard to onions. They are also vegetables. Onion is also perishable. I want to know whether both these things, viz., potatoes and onions are exempted from sales tax or not. I would request the Hon. the Finance Minister to clarify the position. When the Government have said that they have exempted from the operation of sales tax perishable commodities, according to the canons of public finance, I do not think that they should collect sales tax on potatoes and onions. I would like to include in the exemption list ‘flowers’ also. As I have said on a former occasion that (flower) is ‘a thing of beauty and a joy for ever’. It is used by our ladies. It is used by us in worshipping Gods. It is also used in garlanding our Ministers. Flowers perish easily and more quickly than things like mutton, fish, etc. So they should be exempt from sales tax. After all, the Government are not making much revenue by collecting the tax on such articles. Plantains have been exempted from payment of sales tax. I would like to know whether plantain leaves have been exempted from sales tax. I request clarification by the Hon. Minister.

12-20
p.m.

“ Again, the limit of Rs. 10,000 on the turnover, below which no sales tax could be levied, was fixed in the days when the prices were very high. Especially after the war the prices had gone up and this limit of Rs. 10,000 was fixed in those days. Now, the prices have gone down. There is slump in the market and people are finding it very difficult to maintain their small establishments. I sincerely plead that this exemption limit should be raised to at least Rs. 20,000. This will give relief to a number of small traders.

“ Now, I come to a very pertinent point which has been raised on the floor of this House by me on previous occasions, but the Government have turned down my request. This is about the sales tax levied on the turnover of foodstuffs in hotels and eating houses. Whereas every trader, who pays sales tax, pays it after collecting it from the consumer, the hotel proprietor never collects

[Sri K. Vinayakam]

[15th March 1954]

any sales tax from the consumer on the foodstuffs supplied. Let us take the case of the hotel-keeper. He never charges sales tax for supplying a plate of *iddlies* worth 2 annas. The Government are also aware that there is a tendency nowadays to reduce the price of the foodstuffs in hotels and catering establishments. The hotel owners are now made to pay the sales tax from out of their profits, but they do not collect any sales tax from the consumer. Whereas in all other trades it is the consumer that pays the tax, here it is the proprietor who pays the sales tax. The Hotel Merchants' Association has submitted memorandum after memorandum and has waited on deputation on the Ministers concerned, but the Cabinet have taken a peculiar view. The Government seem to think that all the hotel dealers are rich people and that they can afford to pay. There is some element of truth in this logic, but this would not apply uniformly to all the hotel dealers either in the City of Madras or in the mufussal. The Government are keeping in view only big hotels like the Arya Bhavan, the Nehru's Hotel, the Ramakrishna Lunch Home and the like. The proprietors of these hotels are in a position to pay the sales tax that is now being levied. Even that is too much. The Government are levying a sales tax of quarter of an anna in the rupee on the turnover in the catering houses. That is a heavy taxation and only few hotels are in a position to pay this out of their profits. But there are many small hotel proprietors, petty vendors, whose turnover comes to Rs. 10,000 a year, that is to say, a hotel dealer having a turnover of Rs. 30 per day has to pay sales tax. With this small turnover, it would not be possible for the hotel dealer to pay the wages of his establishment, to pay the rent for the building and to run a show decently. I therefore say that it is the small petty hotel dealer who is put to a lot of difficulty. I wish the Government examine this question. I do not want to exempt these dealers completely from payment of the sales tax. But I request that the limit for exemption from this tax may be raised to at least Rs. 20,000 in respect of this trade, if the Government could not think of raising the limit in respect of all trades."

DEPUTY SPEAKER :—"The hon. Member's time is up. I call upon Sri V. Balakrishnan to speak."

12-25 * SRI V. BALAKRISHNAN :—"கனம் உப தலைவர் அவர்களே, இந்த
p.m. வெட்டுப் பிரேரணையை நான் ஆதரிக்கின்றேன். கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள்
ஒருபடி வரவு செலவுப் பிரசங்கத்தில், ஏழைகள் உட்கொள்ளுகின்ற
மாமிசம், முட்டை இவைகளுக்கெல்லாம் விற்பனை வரி விதிக்கப்போவதில்லை
யென்று சொன்னார்கள். அது ஓரளவு சந்தோஷத்தையும் திருப்தியையும்
கொடுத்திருந்தாலுங்கூட, அந்த மாமிசம், முட்டை போன்றவைகளை உண்
வாகக் கொள்ளுகிறவர்கள் ஏழைகள் என்று சேர்க்கக்கூடியவர்கள் அல்ல.
அவர்களெல்லாம் உயர்தர (Upper Class) வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களென்று
தான் சொல்லவேண்டும். ஆனால், உண்மையில் ஏழைகள் உட்கொள்ளு
கின்ற உணவுப் பொருள்களாகிய பால், உருளைக்கிழங்கு, தானியங்கள் இவை
களைப்போன்றவைகளுக்கும் விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்கவேண்
டியது அவசியமாக இருக்கிறது.

"அதிலும் இந்தச் சபையில், குறிப்பாக பூவுக்கு விற்பனை வரி விதிப்பது
நியாயமில்லை என்று எல்லா அங்கத்தினர்களும் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

15th March 1954] [Sri V. Balakrishnan]

நானும் அவர்களோடு ஒத்துப்பர்டத் தயாராக இருக்கிறேன். பூ ஒரு பொருள் தான் ஆனாலும் பெண்களும் வேற்றுமையில்லாமல் எல்லோரும் விரும்புகிறார்கள். அதுவும் நம்முடைய நாட்டில் நம்முடைய பெண்களுக்கு கிளையைக் கொடுப்பது பூ தான். வெளிநாட்டிலிருந்து வருகிறவர்கள் நம் நாட்டுப் பெண்களைப் பார்க்கும்போது, உடையழகு பெருமை செய்வது ஒரு புறமிருக்க, இன்றைக்கு அதிகமாக அழகை கொடுப்பது பூ தான் என்று எல்லோரும் சொல்லுகிறார்கள். வெளிநாடுகளிலுள்ள பூக்களைக் காட்டிலும், நம்முடைய நாட்டுப் புஷ்பங்கள்தான் நல்ல மணத்தைக் கொடுக்கின்றன. ஒரு பெண் பூவை எடுத்துவிட்டெறிந்த பிறகு, அந்தப் பெண்ணை முகர்ந்து பார்க்கத்தாலும், அந்தப் பூவினுடைய மணம் பரிமளிக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட பூவுக்கு விற்பனை வரி போடுவது பொருத்தமில்லையென்று தான் நான் சொல்லுகின்றேன்.

“கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ கே. வினாயகம் அவர்கள் ஏழைகளைப்பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தவர்கள் திடீரென்று பணக்காரர்களுக்காகப் பேச ஆரம்பித்துவிட்டார். ஏனென்றால், அவர் இன்றையதினம் ஹோட்டல்காரர்களுக்கு விற்பனை வரி போடக்கூடாது என்று சொன்னார். ஹோட்டல் வைத்து நடத்தியவர்களில் அனேகம் பேர்கள் இன்றைக்கு லட்சாதிபதிகளாகவும் கோடல்வரர்களாகவும் வெகு சீக்கிரத்தில் ஆகிவிட்டார்கள். அவர்கள் நூறு ரூபாய் முதல் போட்டார்களென்றால், இருநூறு முதல் முன்னூறு ரூபாய் வரையில் லாபமடைகிறார்கள். அந்த விதத்தில் அவர்களுக்கு லாபம் வரும்போது, அவர்களுக்கு விற்பனை வரி போடக்கூடாது என்று சொப்புகிறது. ஹோட்டல் முதலாளிகளுக்கு அதிகமாக விற்பனை வரி போடவேண்டுமென்று நான் மந்திரி அவர்களைத் தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

“உருளைக் கிழங்கானது குளிர்ந்த சீதோஷ்ணமுள்ள (cool climate) இடங்களில் தான் non-perishable என்று சொல்லப்படலாம். ஆனால், சமவெளிப் (plains) பிரதேசங்களுக்கு உருளைக்கிழங்கு வந்தவுடன் ஒரு வாரத்திற்குள் அழுகிவிடுகிறது. குளிர்ந்த சீதோஷ்ணமுள்ள இடங்களில் அவைகளை ஒரு மாதம் அல்லது இரண்டு மாதம் வரையில் ஸ்டோர் செய்து கெட்டுப்போகாமல் வைக்கமுடிகிறது. ஆனால், சம வெளிப்பிரதேசங்களில் உருளைக்கிழங்கு ஒரு வாரகாலத்திற்குள் கெட்டு விரும்படியாக இருப்பதனால் perishable ஆகத்தான் மதிக்கப்படுகிறது. ஆகவே, உருளைக்கிழங்கையும் விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது.

“விற்பனை வரி இலாக்காவைப் பார்க்கும்போது, மக்களால் மக்களுடைய அதிகாரத்தைக்கொண்டு, இருக்கும் அந்த இலாக்கா மக்களை அவமதிப்பதற்கும், அவமானப்படுத்துவதற்கும் அது ஏற்படுத்தப்பட்ட ஓலர்க்காவாகத் தான் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. பலமுனை விற்பனைவரி போடத்தான் வேண்டும்; அதை எடுத்துவிட்டு ஒருமுனை வரி போடவேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால், பலமுனை விற்பனை வரி விதிப்பினால் சர்க்காருக்கு வரக்கூடிய பணங்களையெல்லாம் ஒரு முனையிலேயே வாங்கிக் கொள்ளும் படியான ஒரு வழியைக் கண்டுபிடித்து, ஒருமுனையில் வசூலிக்கப்படுமானால், அதை நான் மனப் பூர்வமாக ஆதரிக்கின்றேன். ஒரு முனை விற்பனை வரிக்கும், பலமுனை விற்பனை வரிக்கும் வித்தியாசம் என்னவென்றால், பலமுனை விற்பனை வரி விதிப்பினால் அதிகாரிகள் மக்களை பல இடங்களில் பல முறையில், பல அம்சங்களில் துன்புறுத்துகிறார்கள். அந்த துன்புறுத்தலை சகிக்க முடியாது. ஆகையால், சர்க்காருக்கு வேண்டிய பணம் என்னவோ, அதை ஒரு இடத்தில் போட்டு எங்களுடைய பணத்தை வாங்கிக் கொள்ளும் என்று வியாபாரிகள் சொல்லுகிறார்கள். அதைத் தான் ஆதரிக்கின்றேன். அது நியாயமாகத்தான் இருக்கிறது. பலமுனை விற்பனை வரியின் மூலமாக சர்க்காருக்கு வரக்கூடிய வருமானத்தை குறைத்து, ஒருமுனை விற்பனையின் மூலமாக வியாபாரிகளுக்கு லாபத்தையும் சகாயத்தையும் செய்யவேண்டுமென்று விரும்புகிற ஒரு சிலருடைய கருத்தை நான் ஆதரிக்கவில்லை.

[Sri V. Balakrishnan] [15th March 1954]

“விற்பனை வரி அதிகாரிகளுடைய மனதை மாற்றும்படியாக கனம் மந்திரி அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். விற்பனை வரி அதிகாரிகள் வியாபாரிகளை மனிதர்களாக நினைப்பதில்லை. சர்க்காருக்கு கிடைக்கவேண்டிய பணத்தைக் கறப்பதற்கு இரு கால் பசுமாடாக கருதி அவர்களை நடத்துகிறார்களே தவிர, அவர்கள் தான் இந்த நாட்டுக்கு அரசர்கள், மன்னர்கள், அவர்களைக் கொண்டுதான் இந்த நாட்டில் எல்லா துறைகளிலும் ஜீவனம் ஏற்படவேண்டுமென்று அளவுகூட மதிக்காமல், நினைக்காமல் செய்கிறபடியினால் நாட்டில் ஒரு பெரிய கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு விற்பனை வரி அதிகாரியும், தாலுக்காவிலும் சமீ, குக்கிராமத்திலும் சரி, அவர்கள் ஒரு சிற்றரசர் என்று நினைத்துக்கொள்கிறார்கள். நேரம் இல்லை, காலம் இல்லை, எந்த நிமிஷத்தில் அதிகாரிகள் கணக்குப் புஸ்தகங்களைக் காட்ட வேண்டுமென்று கேட்கிறார்களோ, அந்த சமயத்தில் வியாபாரம் செய்யக்கூடிய முதலாளிகள் காட்டவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். வியாபாரிகளை, அதைச் செய்யுங்கள், இதைச் செய்யுங்கள் என்று சட்டத்திற்குப் புரம்பாடும் அதிகாரிகள் சொல்லுகிறார்கள். இதைப் பார்க்கும்போது, வியாபாரிகள் அதிகாரிகளால் அவமதிக்கப்படுவது மட்டுமல்ல இந்த நாட்டில் குடியரசு நடந்து கொண்டிருக்கும்போது, இப்படியெல்லாம் வியாபாரிகள் அதிகாரிகளால் நடத்தப்படுகிறார்கள் என்று அவர்கள் ஜனப்பிரதிநிதிகளாகிய நம்மிடம் சொல்லும்போது, நாம் தலை குனிவெண்டியதாயிருக்கிறது. சர்க்காருக்கு வருவாய் அவசியமாக வேண்டும். இல்லை யென்று சொல்லவில்லை. ஆனால், நியாயமாக அந்த வருவாயை வசூலிப்பதற்கு உங்களுடைய அதிகாரிகளுக்கு அதிகாரம் கொடுப்பீர்களேயானால், நாங்களும் ஒத்துக்கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறோம். அதிகாரிகளுக்கு வேண்டிய அதிகாரத்தை இந்தச் சபையிலுள்ள எல்லோரும் சேர்ந்து அனுமதிக்கத் தயாராய் இருக்கிறோம். ஆனால், அவர்களுடைய மனதை மாற்றி, மக்களை மக்களாக அவர்கள் மதிக்கும்படியும், நியாயமான முறையில் வசூலிக்கவேண்டுமென்றும் உத்தரவு பிறப்பிக்கவேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொண்டு, இந்த வெட்டுப் பிரேரணையை நான் ஆதரிக்கின்றேன்.”

12-32
p.m. * SRI T. S. ARDHANARI :—“உயர் திருவாளர் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே ! இங்கு கொண்டுவந்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரிக்கும் முறையில் சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். பொதுவாக இந்த விற்பனைவரிமையப்பற்றி ஒவ்வொரு சட்டசபைக் கூட்டத்திலும் அனேகமாக ஒவ்வொரு அங்கத்தினர்களும் பேசிக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்தச் சட்டசபைக் கூட்டத்திலே எல்லோரும் ஒருமுகமாக ஒரு முனை வரி விதிக்கப்படவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். பல கட்டத்தில் ஒரு பொருளுக்கு வரி போடக்கூடாது என்ற அபிப்பிராயத்தைத்தான் சொல்லுகிறார்கள். இந்த விற்பனைவரி கொண்டுவந்த காலத்தில் எதிர்ப்புவந்தது. அப்பொழுது இது பொதுமக்களை பாதிக்காது, வியாபாரிகளைத்தான் பாதிக்கும் என்றார்கள். இன்று வியாபாரிகளுக்கும் கஷ்டம் இருக்கிறது. ஆகவே ஒருமுனை வரி போடவேண்டும் என்றால், அதில் வியாபாரிகள் பாதிக்கப்படவில்லை. மக்கள்தான் வரிகொடுக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள் சர்க்கார் தரப்பு அங்கத்தினர்கள்.

“இரண்டு வாதங்கள் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட அபிப்பிராயமாக இருக்கிறது. சபை அங்கத்தினர்கள் சொல்லுகிறார்கள். பல கட்டங்களில் வரிபோடுவதனால் - லஞ்ச ஊழல் அதிகரித்து வருகிறதென்று. சில்லரை வியாபாரிகள் இப்பொழுது பாதிக்கப்படுவதால் ஒரே ஒருமுனையில் வரி போட்டால் லஞ்ச ஊழல் ஒரு அளவுக்கு ஒழியும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. காங்கிரஸ் கட்சியிலும் இந்த ஒரு முனைவரியை ஆதரிக்கிறார்கள். அன்று நடந்த காங்கிரஸ் சர்க்காரில் லஞ்ச ஊழல் குறைவாக இருந்தது. இன்றைக்கு நடப்பது கனம் ராஜாஜி அவர்கள் சர்க்கார். ஆகவேதான் இந்த லஞ்ச ஊழல்கள் அதிகம் இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். இரண்டுக்கும் இருக்கும் வித்தியாசத்தை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

15th March 1954] [Sri T. S. Ardhanari]

“இதே காங்கிரஸ் தோழர்கள் இந்த வரிமேல் (vote) ‘ஓட்’ எடுத்தால் இதே அங்கத்தினர்கள் சர்க்காரை ஆதரிக்கும் அளவிலேதான் இருக்கிறார்கள். மந்திரிகள் நல்லகாரியத்தைச் செய்தால்கூட இந்த ராஜாஜிதான் கெடுத்துவிடுகிறார் என்று சொல்லுகிறார்கள். இது காங்கிரஸ்காரர்கள் கையாளக்கூடிய தந்திரம் என்றே தோன்றுகிறது. சட்டசபையிலே எல்லா மெம்பர்களும் இந்த ஒரு முனைவரியை வற்புறுத்தி இருக்கிறார்கள் என்றால் அதன் அர்த்தம் என்ன? பல வருஷகாலமாக ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற தொந்தரவுகளெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பாதிக்கிறது. சில்லரை வியாபாரிகளும் மொத்த வியாபாரிகளும் ஒன்று சேர்ந்து எதிர்த்து பலகட்டவரி கூடாது என்று தீர்மானித்தார்கள். மிகப் பெரிய கிளர்ச்சியில் இறங்கி இருக்கிறார்கள். இதைப் புரிந்துகொண்டுதான் சட்டசபையிலே எல்லா அங்கத்தினர்களும் பேசக்கூடிய ஒரு பிரச்சனையாக இருக்கிறது. இன்று இது ஜனங்களுடைய பிரச்சனையாக இருக்கிறது. (ஆதலால் ஒருமுனைவரியை எதிர்க்கிறார்கள் என்றே நினைப்பதற்கில்லை. தமிழ்நாட்டில் பூராவிலுமுள்ள மக்கள் ஒருமுனைவரியை ஆதரித்துப் பேசுகிறார்கள். இதை உணர்ந்து ஜனங்களுடைய எண்ணங்களை மதிக்க வேண்டும். ஆகவே ஒருமுனையில் வரி போட்டு அதை அமுலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“இரண்டாவதாக பல பொருள்களின்மேல் வரி நீக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் பொதுமக்களின் நன்மையைக் கருதி கைத்தறித் துணி முதலானவரிடம் நீக்கப்பட்டுள்ளதாக கணம் நிதிமந்திரி அறிவித்தார். இதை நாங்கள் பாராட்டாமல் இருப்பதற்கில்லை.

“இன்னும் சில பொருள்களின்மேல் உள்ள வரியை நீக்க வேண்டுமென்று எல்லா அங்கத்தினர்களும் வற்புறுத்தியுள்ளார்கள். இதை அவர்கள் கவனிக்கவேண்டும். குறிப்பாக பூ, வாழை இலை, போன்ற பொருள்களின் மீது விதிக்கப்பட்ட விற்பனைவரியை ரத்து செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உண்மையிலேயே எல்லா அங்கத்தினர்களும் இந்த பூவின்மீது வரிபோடுவது மிகப் பெரிய தவறான காரியம் என்று கருதுகிறார்கள். ஒரு தாய் தன் குழந்தைக்கு பூ முடித்து அழகுபார்க்கிறாள் அப்படிப் பார்த்துப்போது இந்த சர்க்கார் ‘என் இந்த பூவிற்கும் வரிபோடக் கூடாது’ என்று கேட்பதுபோல் இருக்கிறது. பூவிற்கு விற்பனைவரியிலிருந்து விலக்கு அளித்தால் மிகப் பெரிய நஷ்டம் ஒன்றும் சர்க்காருக்கு ஏற்பட்டு விடாது. எவ்வளவு நஷ்டம் ஏற்பட்டுவிடப் போகிறது? ஏதோ கொஞ்சம் ரூபாய் குறையப் போகிறது. அதனால் பாதகம் இல்லை.

“அடுத்தபடியாக சில்லரை வியாபாரிகளைத் தொந்தரவு செய்யக்கூடாது. உதாரணமாக இட்டிலிக் கடைகளில் ஏன் கணக்கு வைத்துக் கொள்ளக் கூடாதென்று கேட்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கணக்கு வைக்கத் தெரியாது. ஒரு வாரம் பூராவும் ரூ. 25-க்கு விற்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லிவிட்டால் உடனே மாதத்திற்கு இவ்வளவு விற்பனையாகும் என்று கணக்குப் போட்டு அதற்கு இவ்வளவு வரி கட்டவேண்டும் என்று அந்த பாட்டியை வரிகொடுக்கும்படி செய்கிறார்கள். இந்த கஷ்டமானகாலத்தில் இந்த நாட்டிலே ஏதாகிலும் ஒருவிதத்தில் ஜீவிக்கலாம் என்று முயற்சி செய்துக் கொண்டிருக்கும் இவர்களிடமிருந்து இதுபோன்ற வரிகளைப் போட்டால் அவர்களின் கதி என்ன ஆகும்? பலமுனைகளில் போடக்கூடிய வரியை ஒரே முனையில் போட்டால் பாதகம் ஒன்றும் ஏற்பட்டுவிடாது. இதனால் குறையும் வருமானத்தை ஈடு செய்வதற்கு ரூபாய்க்கு காலணவாகப் போடுவதை அறையணவாகப் போடுவது என்று பெரியபெரிய வியாபாரிகள் ஆலோசனை சொல்லி இருக்கிறார்கள். புதிய முறைகளைக் கையாண்டால் நஷ்டத்தை ஈடு செய்ய முடியும் என்று கருதுகிறேன். ஒருமுனையில் வரிபோடுவது திருட்டுத்தனத்தை எதிர்க்க சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வதே யாகும். ஒருவர் திருட்டுத்தனமாகக் கணக்கு வைத்துக்கொண்டிருப்பதை நிறுத்துவதற்கு இந்தச் சர்க்காருக்குச் சக்தியில்லை என்று சொன்னார்கள். இது மாதிரியாக வியாபாரிகளில் யாராவது திருட்டுத்தனம் செய்துவிட்டவர்களில் சட்டசபை அங்கத்தினருக்கு உறவினராகவோ அல்லது நண்பராகவோ

[Sri T. S. Ardhanari]

[15th March 1954]

இருப்பார்களேயாகில், உடனே அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுகின்றன. அந்த அளவிலே பெருமுயற்சி எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் இம்மாதிரி எல்லாம் நடவடாமல் இதற்குத் தகுந்த நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்காகத்தான் ஒருமுனைவரியைப் போட்டால், எல்லாக் கட்சியினரும் ஒத்துழைப்பார்கள். அதனால் நிச்சயமாக 100-க்கு 95 பங்கு திருட்டுத்தனத்தை நிறுத்தமுடியும். அரசாங்கமும் மக்களை அனுபவியமான தொந்தரவுக்குள்ளாக்காமல் இருக்கலாம் என்றும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.”

12-40
p.m.

* SRI M. PALANIYANDI :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் அங்கத்தினர் கே. டி. ராஜா அவர்கள் கொண்டு வந்துள்ள வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்துப் பேசும்போது இந்த விற்பனை வரியைப்பற்றி நான் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த பட்ஜெட்டில் தங்க நகை மீதும் செயற்கை வைரங்கள் மீதும் விற்பனை வரி விதிக்கப்போவதாக சொல்லியிருக்கிறார்கள். திருச்சி ஜில்லாவில் செயற்கை வைரத் தொழிற்சாலைகள் மிகுதியாக இருக்கின்றன. இதனால் அங்கு ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளிகள் பாதிக்கப்படுவார்கள். 1947-ம் ஆண்டில் ஆட்சியிலிருந்த காங்கிரஸ் மந்திரிகள் அப்பொழுதே செயற்கை வைரங்களின்மீது விற்பனை வரி போடவேண்டுமென்று நினைத்தார்கள். ஆனால் உடனடியாக சம்பந்தப்பட்டவர்கள் வந்து அந்த வரியை போடவேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொண்டதின் காரணமாக அப்பொழுது அந்த யோசனையை கைவிட்டார்கள். திருச்சி ஜில்லாவில் இந்தத் தொழில் ஒரு சிறு குடிசைத் தொழில் அளவில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகையால் இப்பொழுது செயற்கை வைரங்களின்மீது விற்பனை வரி போட்டால் ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளிகள் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்பது நிச்சயம். அவர்கள் 10, 12 அணுவைக் குறைத்து வாங்கிப் பட்டை தேய்த்து முதலாளிகளிடம் கொடுத்து கூலி வாங்குகிறார்கள். சாதாரணமாக செயற்கை வைரங்களை பணக்காரர்கள் வாங்குவதில்லை. ஏழை நடுத்தர மக்கள் ஏதோ நகை போட்டுக்கொள்ளவேண்டுமென்று நம் நாட்டில் இருக்கும் பண்பாட்டை ஒட்டி வாங்குகிறார்கள். நான் இந்தப் பண்பாட்டை ஆதரிப்பவனல்ல. இருந்தாலும், நம் தமிழ் நாட்டில் இந்தப் பழக்க வழக்கம் இருக்கும்வரை இந்த நகைகளை வாங்கும் ஏழை, நடுத்தர மக்கள் இந்த வரியால் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்பது நிச்சயம். மேலும் தொழிலாளிகளும் வியாபாரிகளும் இந்த வரியைக் கொடுக்காமல் ஏமாற்ற முடியும்.

“தங்க நகைகளுக்கு விற்பனை வரி போடுவதும் சரி அல்ல. இன்று உங்களுக்குத் தெரியும். கிராமாந்திரங்களிலிருந்து தட்டார்கள், ஆசாரிகள் அங்கு வேலையில்லாத காரணத்தினால் நகரப் புரங்களுக்கு வந்து விட்டார்கள். இங்கு வந்து வியாபாரிகளிடம் வேலை செய்கிறார்கள். தங்க நகைகளின்பேரில் வரி போட்டால், இந்தத் தொழிலாளிகள் வேலையை இழக்க நேரிடும் என்பது நிச்சயம். மேலும் இந்த வரியிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளவும் வழியிருக்கிறது. கடையிலிருந்து வாங்கினால்தான் வரி உண்டு. தனிப்பட்ட ஒரு ஆசாரியிடம் தங்கத்தை வாங்கிக் கொடுத்து நகைச் செய்தால் அதற்கு வரிபோட முடியாது. திருச்சியிலிருக்கும் நேர்மை யான வியாபாரிகள் தேசிய இயக்கத்தை ஆதரிக்கக்கூடிய வியாபாரிகள், இந்த வரியினால் உண்மையாகவே அவர்களுடைய நிலைமை மோசமாகி விடும் என்றும், நல்ல வியாபாரிகளும் கெட்டுவிடுவார்களென்றும், மேலும் அதிகாரிகளின் தொந்தரவும் அதிகரிப்பது நிச்சயம் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால் தங்க நகைகள் மீதும் செயற்கை வைரங்கள் மீதும் வரி போடுவதை விட்டு விடவேண்டுமென்று நான் சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“வரியை எடுத்தால் அரசாங்கம் நடத்த முடியாது என்று சொல்லுகிறார்கள். மத்திய அரசாங்கம் இப்பொழுது சிமெண்டுக்கு 5 ரூபாய் Excise duty போட்டிருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரி பெரிய வரி (Elastic Taxes) இணங்களை மத்திய சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்டு சின்னச்சின்ன வரி இணங்களைத்தான் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

15th March 1954] [Sri M. Palaniyandi]

தமிழ் நாட்டிலிருக்கும் சிமெண்டு தொழிற்சாலைகளிலிருந்து மட்டும் மத்திய அரசாங்கம் விதித்திருக்கும் Excise duty மூலம் 4 லட்சம் 5 லட்சம் ரூபாய் கிடைக்கும்.

“இப்பொழுது பாலுக்கு விற்பனை வரி விதிக்கப்படுகிறது. பால் பண்ணை வைக்க விரும்பும் மக்களை இது பாதிக்கிறது. புஷ்டியாக இருப்பதற்கு பால் சாப்பிடவேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. பாலுக்கும் இந்த வரி போடப்பட்டிருப்பதால் ஏழை மக்கள் எப்படி பால் வாங்கி சாப்பிட முடியும்? ஆகையால் பாலையும் விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்க வேண்டும்.

“அடுத்தபடியாக, பூவுக்கும் இந்த வரி போடுகிறார்கள். தங்களுக்கு மாலைகள் போடவேண்டாமென்று மந்திரிகள் சொல்லிவிட்டாலும் ஆனால் தமிழ் நாட்டில் பெண்மணிகள் புஷ்பம் வைத்துக்கொள்ளும் பண்பு வெகு காலமாக இருக்கிறது. அதை குலைக்கப்பாது. இந்தச் சபையிலேயே இரண்டு பெண்கள் இருக்கிறார்கள். ஒருவர் மந்திரியாயிருப்பதால் சொல்ல முடியாது. மற்றொரு அங்கத்தினர் இப்பொழுது சபையில் இல்லை. இருந்தாலும், அவர் காங்கிரஸ் கட்சியில் சேர்ந்தவராதலால் அவரும் இதைப்பற்றி சொல்லாமலிருக்கலாம். ஆனால் நான் நம் தமிழ் நாட்டு தாய்மார்கள் சார்பிலும் சகோதரிகள் சார்பிலும் இந்த புஷ்பத்துக்கு விற்பனை வரி விதிக்கலாகாது என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“உணவுப் பொருள்கள் மீதும் விற்பனை வரி விதிப்பது கூடாது. உதாரணமாக அரிசியை எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஒரு பெண்மணி 50 ரூபாய் முதல் போட்டு அரிசி வியாபாரம் செய்தால், ஒரு ரூபாய் அல்லது இரண்டு ரூபாய் லாபம் கிடைக்கும். இந்த விற்பனை வரி உத்தியோகஸ்தர்கள் இந்த மாதிரி நடுத்தர ஏழை வியாபாரிகளைத் தொந்தரவு செய்கிறார்களே தவிர பெரிய பெரிய வியாபாரிகளிடம் போவது கிடையாது.

“Entertainment Tax-ஐ சில இடங்களில் சரியாக வசூல் செய்வதில்லை. கிராமாந்திரங்களில் டெண்ட் சினிமாக்காரர்கள் Assistant Commercial Tax Officer Deputy Commercial Tax Officer-க்களை சரிப்படுத்திக்கொண்டு சரியாக வரி கொடுப்பதில்லை என்று சினிமாத்துரையிலிருக்கும் சில நண்பர்கள் என்னிடம் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆனால் எனக்கு நேராகத் தெரியாது. ஆகையால் சர்க்கார் இதைக் கவனித்து கிராமாந்திரங்களிலுள்ள டெண்ட் சினிமாக்காரர்களிடமிருந்து சரியான வரி வாங்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக, வெங்காயம் உருளைக்கிழங்கு இவைகள் கறி காயா, இல்லையா என்ற மாறுபட்ட அபிப்பிராயங்கள் நிலவுகின்றன. நண்பர் பாலநவுஷண் அவர்கள் கூறியது போல் மாமிச உணவுக்குச் சமமான உணவு உருளைக்கிழங்கு, மாமிசம் விலை அதிகமாயிருப்பதால் ஏழை மக்கள் வாரத்துக்கு ஒரு முறை கூட மாமிச உணவு சாப்பிட முடியவில்லை. அதற்குப் பதிலாக உருளைக்கிழங்கில் கொஞ்சம் மசாலா போட்டு வாய்நுருசியாக சாப்பிடுகிறார்கள். வெங்காயம் சக்தி வாய்ந்தது என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்ததுதான். உருளைக்கிழங்கு நீலகிரி மலையிலிருந்து கீழே இறங்கிய பிறகு இரண்டு நாட்களுக்குள் அடிகிலிரும். (Interruption.) கனம் நிதி மந்திரி அது இரண்டு வாரத்துக்கு நன்றாயிருக்கும் என்று சொல்லுகிறார். ஆனால், ஒரு வாரத்துக்கு மேல் இருக்காது என்று நான் நினைக்கிறேன். ஆகையால் உருளைக்கிழங்கு, வெங்காயம் இவைகளையும் விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கவேண்டும். இந்த மாதிரி வரி போடுவதற்கு அடிப்படைக்காரணம் எல்லாப் பெரிய வரி இனங்களை மத்திய அரசாங்கத்துக்கு விட்டு விட்டிருக்கிறோம். நமது கனம் முதல் மந்திரி அவர்களும் நிதி மந்திரி அவர்களும் மத்திய அரசாங்கத்தை கேட்கிறோம் கேட்கிறோம் என்று எவ்வளவு காலமாகச் சொல்லிக்கொண்டுருக்கிறார்கள்? இதேமாதிரி வரி போட்டுக்கொண்டே போனால் மக்கள் ஏழ்மையாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். வியாபாரிகளின் மனது புண்படுகிறது. இந்த விஷயத்தில் சீக்கிரமாக நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று

64679

[Sri M. Palaniyandi]

[15th March 1954]

சர்க்காரை நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு வேஷ்டிகளையும் புடவைகளையும் ஒழிக்க வேண்டுமென்று முன்பிருந்த சட்டசபையின் 375 அங்கத்தினர்களும் ஏகமனதாக மத்திய அரசாங்கத்துக்கு சிபார்சு செய்தார்கள். ஆனால் விடாப்பிடியாக மத்திய அரசாங்கம் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. காந்தியத்தை பின் பற்றுபவர்களும் காந்தியக் கொள்கையில் நம்பிக்கை கொண்டவர்களிடமிருந்து இந்தச் சர்க்கார் தங்களுடைய கொள்கைகளை மத்திய அரசாங்கத்துக்கு நன்றாக எடுத்துக் கூறி அவர்களை இந்த சிபார்சை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி வற்புறுத்த வேண்டும். நம் நாட்டில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அதிகரித்துக் கொண்டே போகிறது. அதிகாரிகளிடையே லஞ்ச ஊழல்கள் தாண்டவமாடுகின்றன. இதற்கு அவர்களின் வறுமைதான் காரணம். ஆகையால் நடுத்தர உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு ஓரளவு சம்பள உயர்வு கொடுக்கவேண்டுமென்று நான் சர்க்காரை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். என்னதான் சட்டத்தைப் போட்டாலும் சரி, கனம் நிதி மந்திரி அவர்களும், கனம் ரெவின்யூ மந்திரி ஸ்ரீ மாணிக்கவேலு நாயக்கர் அவர்களும் என்னதான் மாறுவேஷம் போட்டுக் கொண்டு போனாலும் சரி அவர்களை யாருக்குத்தான் தெரியாது. லஞ்ச ஊழல்களை நிறுத்தவே முடியாது. அடிப்படைக் கொள்கை மாற்றவேண்டும். வாழ்க்கைத்தரம் உயர வேண்டும். நடுத்தர உத்தியோகஸ்தர்கள் சம்பளம் உயரவேண்டும். அதிக வருமானம் தரக்கூடிய வரி இனங்களை நமது ராஜ்ய சர்க்கார் வைத்துக்கொள்ள நடவடிக்கைகள் எடுக்கவேண்டுமென்றும் நமது கொள்கை சரியாக இருக்கவேண்டுமென்றும் நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

12-50
p.m.

SRI V. K. KANNAN.—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த விற்பனை வரி சம்பந்தமாக அநேகம் அங்கத்தினர்கள் சரியாகப் பேசி வந்திருக்கிறார்கள். முக்கியமாக புஷ்பத்திற்குப் போடக் கூடிய வரிக்கு எல்லோரும் ஆட்சேபனை சொல்லி இருக்கிறார்கள். ஏதோ மந்திரிகள் வெளியில் போகிறார்கள். அவர்களுக்கு மாலைகள் போடுகிறார்கள், இன்னும் மற்ற நல்ல காரியங்களுக்கும் கெட்ட காரியங்களுக்கும் இந்த புஷ்பத்தை உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். இந்த புஷ்பம் சீக்கிரத்தில் கெட்டு விடும், அதனால் அதற்கு வரி விலக்கு அளிக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். இப்பொழுது புஷ்பத்திற்கும் வரி கட்டுவது வாங்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அது முக்கியமாக வாங்கக் கூடிய விஷயமாக இருப்பதால் அதற்கு வரி விலக்கு அளிக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய விருப்பம்.

“இந்த மாகாணத்தில் ஒரு முனை வரி விதிக்க வேண்டும் என்றும் பல முனை வரி விதிக்கக்கூடாது என்றும் அநேக இடங்களில் கூட்டங்கள் போட்டு சொன்னார்கள். அதனால் அநேக வியாபாரிகள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அது உண்மைதான். ஒன்றுமில்லாத ஒரு ஏழை ஒரு மூட்டை அரிசி வாங்கி அதை விற்பனை செய்வது வேண்டும் என்றால் அவனுக்கு ஒரு ரூபாய் அல்லது ஒன்றரை ரூபாய் வரி விதிக்கிறார்கள். அதே சமயத்தில் இந்த விற்பனை வரி சம்பந்தப்பட்ட ஆபீசர்கள் அங்கு போய் அந்த அரிசி வியாபாரியை பரிசோதித்து உன்னிடம் பணம் இருக்கிறதா என்றும் லைசன்ஸ் இருக்கிறதா என்றும் விசாரிக்கிறார். அப்படி அரிசி விற்பனா ஒரு பெண்மணியாக இருந்தால் அவன் வைத்து இருக்கும் நகைகளையும் இன்னும் பணம் வைத்திருந்தால் அதையும் பரிசோதித்து, ‘நீ எவ்வளவு பணம் வைத்திருக்கிறாய்’ என்று கேட்டு அவள் 40 ரூபாய் வைத்திருந்தால் ஒரு நாளைக்கு 40 ரூபாய், ஒரு மாதத்திற்கு இவ்வளவு ரூபாயும் ஒரு வருஷத்திற்கு இவ்வளவு ரூபாயும் நீ வியாபாரம் செய்கிறாய் என்று கணக்குப்போட்டு அவளுக்கு ரூ. 100 அல்லது 200 என்று வரி போடுகிறார்கள். அதைக் கட்ட முடியாமல் அநேகம் பேர்கள் ஜெயிலுக்குப் போகிறார்கள். இப்படி நடப்பது உண்மை, அதை நானும் கண்ணால் பார்த்திருக்கிறேன். அதே சமயத்தில் இந்த வரியை ஒரு முனை வரியாகப் போட்டால் நன்றாக இருக்கும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். அத்துடன் சில ஏழைகள் சாப்பிடும் உணவு பொருள்களின் மீது அதாவது அரிசி, முதலிய மற்ற விஷயங்களுக்கும்

15th March 1954]

[Sri V. K. Kannan]

இந்த வரி விலக்கு வேண்டும் என்று இந்த அரசாங்கத்தை நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இதை முக்கியமாக அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். நமது நண்பர் ஸ்ரீ பாலகிருஷ்ணன் சொன்னதுபோல் இப்பொழுது அநேகமாக ஏழைகள் இந்த முட்டையையும் மாமசத்தையும் அதிகமாகச் சாப்பிடுவது கிடையாது. முன் காலத்தில் அவைகள் அதாவது முட்டைகள் காலண அல்லது அரையண என்று வற்று வந்தது. இப்பொழுது அது இரண்டணவாக விற்கப்படுகிறது. அதனால் ஏழைகளால் அதை வாங்கிப் சாப்பிட முடியவில்லை. இது இரண்டணவாக விற்கப்படுவதால் அநேகமாக பணக்காரர்கள் தான் அதை வாங்கி சாப்பிடுகிறார்கள். அதற்கு வரி போடுவதை நீக்கி விட்டோம் என்று சொல்வது சரியானது அல்ல. அது இல்லாமல் ஏழை மக்கள் வாங்கக் கூடிய உணவு பொருள்களின் மீது அதாவது அரிசி, உப்பு, புளி முதலிய சாமான்களுக்கும் வரி போடக் கூடாது. அவைகளுக்கு வரி விலக்கு அளிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“நமது அரசாங்கம் சில ஜில்லாக்களில் மார்க்கெட் கமிட்டி என்று சில அங்கத்தினர்களை நியமித்திருக்கிறார்கள். அவ்விதம் வியாபாரத்திலும் மற்ற இதர வகைகளிலும் அனுபவம் உள்ளவர்களாக இருந்தால் அதனால் அரசாங்கத்திற்கு இந்த விற்பனை வரியை வசூல் செய்வதில் செளகரியமாக இருக்கிறது என்று சொல்லி ஒன்றும் தெரியாதவர்களை ஒரே தாலுக்காவில் 2 அல்லது 3 பேர்களை அமைத்து இருக்கிறார்கள். அப்படி கூடாது என்று கனம் முதல் மந்திரி ராஜாஜி அவர்களுக்கு கூட சில கடிதங்கள் எழுதி இருந்தேன். இது ரொம்பவும் முக்கியமான விஷயம் அதை கவனிக்க வேண்டும் என்று ஜில்லா கமிட்டி என்றால் ஜில்லா விலுள்ள ஒவ்வொரு தாலுக்காவிலிருந்தும் வியாபாரத்தில் அனுபவம் உள்ளவர்களை எடுக்கவேண்டும் என்று எழுதி இருந்தேன். அப்படி நியமித்தால் தான் அரசாங்கத்திற்கு அதிக வருமானம் வரும் என்று எழுதி இருந்தேன். யார் அவர்களுக்கு வேண்டியவர்களோ அவர்களைத் தான் போடுகிறார்கள் என்றும் எழுதியிருந்தேன். அப்படி எழுதியும் கனம் ராஜாஜி அவர்கள் ஒன்றும் கவனிக்கவில்லை. இப்பேர்ப்பட்ட புகார் வரும்போது கனம் ராஜாஜி அவர்கள் அதை கவனித்து நியாயம் கொடுக்க வேண்டும். ஜனநாயக ஆட்சி யென்றால் அங்கங்கே என்ன சொல்லுகிறார்களோ அதில் உண்மை இருந்தால் எடுத்துக் கொண்டும் உண்மை இல்லாவிட்டால் அதை விட்டு விடவும் வேண்டும். மக்கள் சொல்லும் விஷயத்தில் உண்மை இருக்கிறதா என்று ஆராய்ந்து பார்த்து உண்மை இருந்தால் அதை எடுத்துக்கொண்டு கெடுதல் இருந்தால் அதை விட்டு விட வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தை நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதே போல் விற்பனை வரி நமது ஏழைகளை பாதிக்காத வகையில் ஒரு முனை வரியாகப் போட வேண்டும். அப்பொழுது தான் கூடுமான வரையில் ஏழைகளுக்கு நன்மையாக இருக்கும், இல்லாவிட்டால் அவர்கள் ரொம்பவும் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்பதை சொல்லிக்கொண்டு இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

SRI C. KANDASAMY:—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர் 12 மார்ச் 1954 க்கு, ஏற்கனவே பல அங்கத்தினர்கள் இந்த விற்பனை வரி சம்பந்தமாக என்ன விதி விலக்குகள் அளிக்க வேண்டும் என்று கூறியுள்ளார்கள். அதையெல்லாம் அரசாங்கம் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. அந்த நிலைமையில் இந்த விற்பனை வரியினால் பொது ஜனங்களிடம் எவ்வளவு கொதிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். பல முனை விற்பனை வரியினால் வருமானம் வருகிறது என்ற பிரச்சனை ஒரு புரம் இருக்க எவ்வளவு கஷ்டத்தை அது விளைவிக்கிறது என்பதைப் பற்றி கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். இந்த பல முனை விற்பனை வரியினால் நிர்வாக சிக்கல்கள் பல ஏற்படுகின்றன. அதனால் வியாபாரிகளுக்கும் பல சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. மற்றும் பல முனை விற்பனை வரியினால் உற்பத்தியாகும்போது வரி ஆரம்பித்து அது கடைசி வரையில் மக்களுக்கு வரும்போது அதன் விலை எவ்வளவு உயர்வு அடைகிறது,

[Sri C. Kandasamy]

[15th March 1954]

அதனால் மக்கள் எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். அதனால் பல ஊழல்களும் ஏற்படுகின்றன. அதற்கு வேண்டிய இடம் இதில் இருக்கிறது என்பதை அரசாங்கம் உணரவேண்டும். அந்த அடிப்படையில் இந்தப் பிரச்சினையைப் பார்க்கும்போது பல முனை விற்பனை வரி போடுவதால் அது உற்பத்தியான இடத்திலிருந்து கீழே உபயோகத்திற்கு வரும்போது அந்த இடத்தில் உற்பத்தியான இடத்திலுள்ள விலையை விட 116 அல்லது 118 மடங்கு உயரக்கூடும். அதனால் அதன் விலை சுமார் 100-க்கு 10 அல்லது 12 விசிதம் உயருகிறது. இது நியாயமா என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். மற்றும் ஒவ்வொரு இடத்திலும் அதற்குக் கணக்கு எழுத வேண்டியதாக இருக்கிறது. - இதனால் சிறிய வியாபாரிகள் வெகுவாகப் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். ஒரு அணுவிற்கு உப்பும அரையணுவிற்கு புனியும் விறகுல் அவனால் அவைகளுக்குக் கணக்கு எழுத முடியுமா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். ஆனால் ஒட்டு மொத்தமாக ஒரு வீசைக்கு இவ்வளவு விலை உயர்வு என்று அவனால் உயர்த்தவும் முடியவில்லை. ஏனென்றால் பக்கத்தில் மொத்த வியாபாரி இருக்கிறான். அதனால் பல சிக்கல்கள் வியாபாரத்தில் ஏற்படுகின்றன. அதனால் தான் பல முனை விற்பனை வரி வேண்டாம் என்றும் ஒரு முனை விற்பனை வரி வேண்டும் என்றும் கூறப்படுகிறது. அன்றாம் ஒரு அணு இரண்டணுவிற்கு குழம்பு சாமான்கள் வாங்க வேண்டுமென்றால் அதற்கு அவன் விற்பனை வரி கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதை விற்பவனும் கணக்கு வைத்துக்கொள்வதும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆனால் விலை உயர்த்தலாமோ என்றால் பெரிய கடைக்காரர்கள் பக்கத்தில் இருக்கிறார்கள். அதனால் விலையையும் உயர்த்த முடியவில்லை. பல சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன என்பதை அரசாங்கம் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆகவே பொது ஜனங்கள் உபயோகிக்கக் கூடிய சில பொருள்களில் மீது நன்கு விசாரணை செய்து அன்றாம் தேவைப் பொருள்களுக்கு ஒரு முனை விற்பனை வரி போட வேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்தால் வெகு நன்றாக இருக்கும். நிர்வாக ஊழல்களும் இருக்காது, வியாபாரச் சிக்கல்களும் இருக்காது. இந்த சிறிய கஷ்டத்தை தவிர்த்தால் ஜனங்கள் ஏதோ அரசாங்கம் வரி போடுகிறது தாங்கள் கொடுக்கிறோம் என்று நினைத்து விடுவார்கள். அதனால் அரசாங்கத்தினிடம் பொது ஜனங்களுக்கு ஆர்வம் ஏற்படும், நல்ல நிர்வாகமும் நடைபெறுகிறது என்று நினைப்பார்கள். இதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“ இப்பொழுது இந்த பட்ஜெட்டில் சில சாமான்களுக்கு வரி விதிப்புக்கு விலக்கு அளித்திருக்கிறார்கள். அவைகளுடன் புஷ்பம், வாழையிலை, போன்ற சாமான்களையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இதையே எல்லோரும் வற்புறுத்த ஆசைப்படுவார்கள். இதைப் போன்று அழியும் பொருள்களுக்கு விலக்க அளிக்க வேண்டும். இதனால் அரசாங்கத்திற்கு பெரிய ஆபத்து வந்து விடப் போவது இல்லை என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். பல முனை விற்பனை வரியினால் சிறிய கடைக்காரர்கள் கணக்கு வைத்துக்கொள்வதில் கஷ்டம் ஏற்படும். அதனால் அவர்கள் தங்களுடைய கடைகளை எடுத்துவிடக்கூடிய நிலைமையும் ஏற்படலாம். அதனால் அந்தத் துறையிலும் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் பெரும்பாலும் ஏற்படலாம். அதனால் அவர்களைக் காப்பாற்றும் நிர்ப்பந்தமும் நமக்கு ஏற்படும் என்று எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். ஆகவே குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் நான் என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.”

DEPUTY SPEAKER :—“ The House will now rise for lunch and meet again at 2-30 p.m.”

The House then adjourned for lunch.

15th March 1954]

(After lunch—2-30 p.m.)

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—“ Mr. Speaker, Sir, I am thankful to the hon. Members for the various suggestions that they have made. I may not be able to meet all the points raised by them within the twenty minutes that is allotted to me. Perhaps another five minutes' grace time may be allowed by the Hon. Speaker.

“ The main question raised is whether we should have single-point sales tax or multi-point sales tax. I may at once say that I have an open mind on this question. There are arguments, both for and against single-point tax as well as multi-point tax. A sister State of ours, Bombay, started with single-point, went over to multi-point in 1952 and has now reverted to two-point tax. The Bombay Government are still experimenting and that shows that there are difficulties in coming to a definite conclusion as to which form of tax is most favourable, administratively more convenient and practicable and so on. No doubt single-point tax is good from the point of view of merchants and the departmental officers and also from the point of view of simplicity. But single-point tax may lead to evasion, and this is a point which has got to be conceded. Besides, if we revert to single-point tax, we have necessarily to raise the rate of tax. I was surprised to hear yesterday one hon. Member saying that the tax under the multi-point system might amount to as much as three annas in the rupee in some cases. I do not think so. An article may change hands three or four times, and the tax on an average will be nine pies or one anna at the most. The statement that the tax might be as much as three annas in some cases is very much exaggerated. The Central Government have appointed a Taxation Enquiry Commission and I think the Commission may be visiting our State in the month of April. The idea behind the appointment of that Commission is to have a uniform policy in the matter of taxation—sales tax as well as other taxes. It is better that we await the recommendations of that Commission, so that the taxation policy may not differ from State to State. I have already stated how Bombay is oscillating from one system to another. I request the hon. Members to put their point of view before the Commission by written memoranda as well as by oral evidence when the Commission visits Madras, so that it may deeply consider the viewpoints and come to a proper conclusion. At this stage, I shall not say anything about the change that is suggested. In such circumstances, it is better to maintain the *status quo*. In the Assembly, when there is a tie in the vote on a resolution or motion, the Speaker exercises his casting vote in favour of the *status quo* and against any change. In the same way, I will adopt the *status quo* in regard to the multi-point sales tax. It is good that a uniform taxation policy is followed in all the States. Let us await the recommendations of the Taxation Enquiry Commission. I request the hon. Members to have a little more patience in the matter.

[Sri M. A. Manickavelu Naicker] [15th March 1954]

“ We have proposed to exempt some perishable articles from sales tax, and there is a request for exempting some more articles. In this connexion I am reminded of the proverb : ‘ Give him an inch and he’ll take an ell ’. We have given the exemption on some principle. We have exempted meat, fish, vegetables, fruits and eggs. Vegetables are of two kinds and we have exempted only green vegetables, that is vegetables which are liable to perish quickly and not vegetables which will stand for a long time. Now a request is made to exempt milk, flower, betel leaf, plantain leaf, potatoes and onions. Potatoes are not green vegetables and they will not perish quickly. They can stand for a fortnight or even a month. கருணாகிழங்கு also can stand for two or three months. I do not think there is a good case for exempting them. (Sri K. Vinayakam : ‘ What about onions ’?) Onions come under the same category as potatoes. I think the hon. Member is not paying much attention to the commissariat in his house. Otherwise, he would have known that onions last for a month or so and they do not perish quickly. I hope he will take a little more interest in his home commissariat than he does now.

“ With regard to flower, the hon. Member Sri V. Balakrishnan. an erstwhile bachelor, went into ecstasies and pleaded that at least flower should be exempted. He went into the question of smell and other things. We must give him some latitude. He is a gentleman with recent and fresh experience of that. Let him enjoy the smell and all that for some time. Let us not quarrel with him. From every section of the House, there has been an insistent demand for exempting flower. I am afraid I may also succumb to the influence of the fair sex in this matter. I cannot say anything straightway, but I will not be surprised if flower is ultimately exempted.

2-40 p.m. “ With regard to milk, already it is taxed only at one point, when it is sold by co-operative organizations. Hon. Members want to extend it to all other kinds of sale. We have just begun and we shall see how it works. We shall slowly but steadily look into the matter and do what is necessary. Let us not rush to give exemption for all articles.

“ With regard to foodgrains, the hon. Members wanted that the tax on foodgrains should be taken away. Some Member said that will relieve the poor people. That is not so. The poor people are not affected by the tax. Most of the people are living in the countryside. They get their requirements either from the agriculturists or from other people in the villages. Therefore, they do not pay the tax. It is only in the town that the people are asked to pay the tax and it does not matter, if in the town, the grain consumers pay a little tax. If we begin to exempt foodgrains, a very large part of our income will go. I think it is in the order of Rs. 2 crores or so. We cannot think of doing anything in the matter. We shall wait and see what the Taxation

15th March 1954] [Sri M. A. Manickavelu Naicker]

Enquiry Commission does with regard to this item. By their recommendation, if they are able to tap money from other sources, then we can think of it. We cannot think of it now.

“ Mention was made about the harassment by the officers of the Commercial Taxes Department. I do not deny that. Human nature being what it is, there may be some harassment. But, from that, we cannot draw a general conclusion that all officers of the Commercial Taxes Department are “ devils ’, and they harass the people and so on. Another Member from North Arcot stated that they are a questionable lot. From that also we cannot draw the general conclusion that everything is not all right in the Commercial Taxes Administration. Being a lawyer, I may tell him there is a rule that lawyers should file ‘ fee certificates ’. The rule is not strictly adhered to. The strict rule is that only after receiving the fees, the fee certificate should be filed. But, Sir, even before getting the fees fully the fee certificate is filed. This practice has been in vogue. The Hon. Law Minister is laughing. From that, my hon. friend Mr. Panchaksharam should not think that all lawyers are bad, that they are doing an immoral thing and all that. It is wrong. There may be some stray cases. I shall try my best to lessen the hardship, if any, that is being caused by the officials of the Commercial Taxes Department. Sir, the question of collecting tax has always been a difficult and thankless task; not now, but from the beginning of the world, tax-gatherers are very unpopular. It is a very difficult thing to collect this tax and we have to sympathize with the officials of the Commercial Taxes Department also. We should not be one-sided. They have got more difficulties. There are certain merchants who give room for these people to be harsh towards them. The merchants, the general public and these taxation department people should move together in a proper and just manner in the sense that everybody must act in a give and take spirit and see that none of the three sections give room for harassment as it is alleged.

“ Then, with regard to the limit of turnover, now there is no tax on an annual turnover below Rs. 10,000. Hon. Members want to raise the limit to Rs. 20,000 or Rs. 40,000. One argument in its favour is that the price level has gone up. What was a turnover of Rs. 10,000 previously, will now be a turnover of Rs. 30,000 or Rs. 40,000. So, it was pleaded that a turnover of below Rupees 30,000 or Rs. 40,000 should not be taxed. Yes, Sir; I admit. But the logical consequence of that will be to raise the rate of sales tax also. Three pies must be made nine pies or one anna. We have to raise the tax because the turnover has increased on account of the rise in price level. They are not willing to accept that nor am I willing to accept. So, we shall consider carefully how far this turnover could be adjusted, whether we could relax the limit a little more. I shall examine the matter and see what can be done.

[Sri M. A. Manickavelu Naicker] [15th March 1954]

“ Then, mention was made of the Advisory Committee. There was an Advisory Committee functioning till 1952 and then, probably, all that was expected of it, was not forthcoming. Then, they appointed a Special Officer. He went into the whole question and recommended certain things to be done. One of the recommendations is that instead of the Advisory Committee, a periodical consultation with certain merchants of all classes may be had. The whole thing is under consideration. It will be examined and whatever will be the best in the interests of both the general public and the administration will be done.

“ A reference was made that the Ministers should go *in cognito* and find out how things are. Probably, some hon. Members are not aware that I go *in cognito* sometimes and try to find out certain things. Only I have not extended my activity to this Commercial Taxes department. I hope I will do that. The hon. Member from Ariyalur said these Ministers cannot camouflage so completely as not to be identified. No, Sir; he is mistaken. We can camouflage. One day I will surprise my friend and he will realize that his statement is not correct.

“ Sir, a point was made that sales tax works hardship on the oil mill people, that this business had collapsed and so on. It is not owing to the sales tax imposition that the oil mills have collapsed or suffered badly. It is due to speculation. The price of oil seeds fluctuate so steeply that it brought some loss to certain mills. It is not due to the sales tax at all.

“ Then coming to the Sales Tax Appellate Tribunal, one hon. Member wanted that it should be itinerant because the public can have easy access. He said that they cannot afford to engage lawyers in Madras and carry on their cases, they are very poor. I suppose that applies to the High Court also. It is in one place and is not itinerant. But, still people find time and money to come to the High Court. In the case of the Board of Revenue, it is not a regular court in the sense that the advocates can go and argue before it. But still matters are carefully gone into and examined and in many cases the lower courts' decisions are upset. So also, in the case of Ministers, there is no regular court. He is presented with petitions in the corridors of the Assembly and even when he goes to the urinal. Wherever it is given, it is received and is gone into carefully. Without the assistance of the advocate, he passes orders. In many cases the decisions of the lower authorities are changed. So, it is not necessary that the advocate should be there. If the party cannot be present, justice will not fail thereby. That is what I wanted to point out. Even if the court is itinerant, it all depends on the personnel of the court. We have heard of hanging judges, confirming judges, lenient judges and so on. The law is the same for all of them. But still, some are very harsh, some are lenient and so some latitude must be given in that respect.

15th March 1954] [Sri M. A. Manickavelu Naicker]

“ Then, Sir, there were two veiled attacks from behind me about the corruption prevailing among officials. It was said that corruption had increased because of the present Head of the State. I do not know what warrant there was for that statement.”

2-50
p.m.

SRI P. B. K. RAJACHIDAMBARAM :—“ I think ‘ Head of the State ’ is the Governor.”

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—“ I meant the Head of the Ministry, namely, the Chief Minister. Anyhow, hon. Members have understood me correctly though I did not put it properly, and there is no trouble about it. One hon. Member said that Members were prevented from bringing to the notice of the Government cases of corruption and that there were other drawbacks in the administration, because there was a sort of ban on such things being represented. I know what the state of affairs was before this Ministry assumed office. There was much interference in the district administration and it went to a pitch where it could not be tolerated any further. I shall give one instance which occurred in my own district. We had a civilian Collector, an European officer. He was a very good officer but he had to leave his job and go away. It was because the interference in the administration was so incessant and so compelling that he could not tolerate it. He was a very good officer and he prematurely took leave and went away.”

SRI A. RAMASAMY THEVAR :—“ Was it because of interference on the part of Ministers or Members of the Legislature? ”

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—“ There was interference on the part of certain sections of the people and certain representatives of the people. There was also interference on the part of representatives of the district boards, some committees, and some organizations including political organizations.”

SRI S. RAMALINGAM :—“ I suppose the Hon. Minister refers to the Congress Party.”

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—“ There were other Parties also. In order that we should not carry things to an extreme length, it was expected that the Members should not unduly interfere in things in which they ought not to interfere. But there are also things in which they can certainly interfere. No ban is there in request of those things. But with regard to this question of corruption, my experience is different. It is only in stray cases that we are able to book some of these officers, and after the Anti-Corruption Tribunal goes into the question and finds an officer guilty and when he has to be punished with either dismissal or other punishment, then—I am surprised—certain hon. Members come to me and plead on his behalf. That is my experience.”

[15th March 1954]

SRI S. RAMALINGAM :—“ Even now? ”

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—
“ Even now, they come. So, there is that sort of interference. When it is prevalent even now, how much more would it have been in those days when the general atmosphere was that hon. Members could interfere in such things? So, in order to avoid that, the ban was imposed and not in order to protect any corrupt officials.

“ An hon. Member referred to artificial precious stones and said that the tax on those articles would affect the workers. I need not take up the time of the House now over it because that question will be coming up before this House in April and we can deal with it then.

“ The hon. Member from Pudukkottai wanted me to change the mentality of the officials. I do not know how to change their mentality. It took months for my Friend to change his personality from single personality into double personality. There was a lot of correspondence and personal interviews, there was a deputation and there were so many other things. Only after all this, he changed his single status into a double one. When it took so much time for him to do this, how can he expect me to change the mentality of the officials so quickly? It will take time. Anyhow, we have taken that question on hand, we are issuing instructions to officials now and then and they will bear fruit in course of time. We shall do our best in the matter.

“ With regard to beedi, an hon. Member sitting behind me said that poor women vendors who sold all sorts of small things were also asked to pay the registration fee of one rupee if they had a bunch of beedis. I do not think it would be like that. Anyway, I shall examine the question and do the needful in order to alleviate the hardship, if any, in that respect. What is meant by the hon. Member is that a major portion of vending articles are things other than beedis and that beedi is only a side thing, but that the vendor is asked to pay the registration fee.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Even that is only one rupee per annum.”

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—
“ With regard to reservation of appointments in the Commercial Tax Department, as it is, 40 per cent of the Assistant Commercial Tax Officers are directly recruited. Of the remaining 60 per cent of appointments, half is filled up by promotion of Deputy Tahsildars and the other half by promotion of employees in the Commercial Tax branch of the Board of Revenue and upper division clerks in the Commercial Tax branch of the Secretariat. There fore, I do not think that there can be any grievance on that score.

“ Finally, all the agitation seems to be in sympathy with the merchants. There is not much sympathy with the consumer.

15th March 1954] [Sri M. A. Manickavelu Naicker]

After all, it is the consumer that pays the tax. But still, the whole plea was in favour of the merchant. I should also submit that this tax is a very good tax in the sense that its rigour is not felt. It is sugar-coated, as it were. It is something like a flea-bite somewhere. It is a very scientific way of taxing people because the burden does not fall very heavily on the people. Of course, all the drawbacks and shortcomings must be looked into, and if they are remedied, I think it will be a perfect system of taxation. The only point is that the harassment, the rigour, the undue burden on certain sections of the people should be removed. I shall certainly go into the question carefully and see what can be done. I only want to be given some time. I must also go in unison with the trend in other States because we must have a uniform policy. As I said, there is the Taxation Enquiry Commission to consider the tax structure.

“Any further points I have not now been able to reply to would be gone into by me and necessary action will be taken. With this assurance, I hope hon. Members will do what is just.”

MR. SPEAKER :—“I wish to know from the hon. Member Sri K. T. Raju whether he is withdrawing his cut motion.”

SRI K. T. RAJU :—“கனம் மந்திரி அவர்கள் நான் கொடுத்த கொள்கைப்படி ஒருமுனை வரியாக மாற்றத்தயாராக இல்லாததாலும், உணவுப்பொருள்கள் எல்லாவற்றிற்கும் விற்பனை வரியை ரத்து செய்யத் தயாராக இல்லாததாலும் என்னையுடய வெட்டுப் பிரேரணையை நான் வற்புறுத்துகிறேன்.

MR. SPEAKER :—“The question is—

‘That the allotment of Rs. 1,03,98,700 under Demand VII—General Sales Tax and Other Taxes and Duties—Administration—be reduced by Rs. 100.’”

The cut motion was put and declared lost.

A poll was demanded and the House divided this :—

Ayes—41.

Sri S. T. Adityan.
“ K. Aranganathan.
“ T. S. Ardhanari.
“ O. Chengam Pillai.
“ S. Deivasigamany.
“ K. Gajapathi Reddy.
“ P. K. Gopalakrishnan.
“ K. P. Gopalan.
“ K. C. Gopalan Unni.
“ P. Jeevanandam.
“ M. Kalyanasundram.
“ C. Kandasamy.
“ C. H. Kanaran.
“ V. R. Krishna Ayyar.
“ R. Krishnan.
“ C. Kunhirama Kurup.
“ V. Madanagopal.
“ K. Madhavan Nambiar.
“ M. Manickasundaram.
Dr. K. B. Menon.
Sri V. R. Nagarajan.

Sri M. Narayanan Nambiar.
“ T. C. Narayanan Nambiar.
“ M. Palaniyandi.
“ N. K. Palanisami.
“ S. Radhakrishnan.
“ P. B. K. Rajachidambaram.
“ K. T. Raju.
“ S. Ramalingam.
“ N. Rathina Gounder.
“ T. Shanmugam.
“ N. Sivaraj.
“ K. T. Sreedharan.
“ A. K. Subbiah.
“ M. P. Subramanyam.
“ S. Swayamprakasam.
“ S. Vadivelu.
“ A. Veloo.
“ P. Venkatesha Sholagar.
“ K. Vinayakam.
“ K. R. Viswanathan.

3 p.m.

[15th March 1954]

Noes—69.

Sri Aiyandar.
 „ A. Appu.
 „ R. S. Arumugam.
 „ S. R. Arumugam.
 „ V. Arumugam.
 „ B. Bhakthavatsalu Naidu.
 „ K. H. Bomman.
 „ M. Chadayan.
 „ P. Chellathurai.
 „ S. Chinnakaruppa Thevar.
 „ V. S. Chinnasami Naidu.
 „ Chinnathambi Thevar.
 „ AR. A. R.M. Chokkalingam Chettiar.
 „ T. P. Elumalai.
 „ W. J. Fernandez.
 „ T. Ganapathy.
 „ G. Govindan.
 „ M. Jagannathan.
 „ T. M. Kaliannan.
 „ M. Kandasamy Padayachi.
 „ P. G. Karuthiruman.
 „ M. K. Kempai Gounder.
 The Hon. Dr. U. Krishna Rao.
 Sri P. S. Krishnaswamy Ayyangar.
 „ V. Krishnaswamy Padayachi.
 „ R. Krishnaswami Naidu.
 „ Kunhi Muhamed Shafee.
 The Hon. Sri K.P. Kuttikrishnan Nayar.
 Sri S. Lakshmana Gounder.
 The Hon. Sri M. A. Manickavelu Naicker.
 Sri P. G. Manickam.
 „ N. Mounaguruswamy Naidu.
 „ M. Muni Reddi.
 „ M. S. Munisami Pillai.

Sri C. Muthiah Pillai.
 „ M. C. Muthukumaraswamy.
 „ P. S. Nalla Gounder.
 „ B. K. Nallasamy.
 „ K. R. Nallasivam.
 „ O. A. Nanjappa.
 „ R. A. Nataraja Mudaliar.
 „ S. Panchaksharam.
 „ K. Parthasarathy.
 „ M. P. Periaswamy.
 „ N. Rajagopal.
 „ C. Rajam Ramasami.
 „ K. Rajaram.
 „ M. R. Ramachandran.
 „ A. Ramachandra Reddiar.
 „ N. Ramakrishna Ayyar.
 „ A. Ramasamy Thevar.
 „ A. Sambasivam.
 „ G. Samia Koorayar.
 „ E. K. Santara Varma Raja.
 „ T. V. Sannasi.
 „ P. Selvaraj.
 The Hon. Sri A. B. Shetty.
 Sri K. Shanmugam.
 „ S. N. Somayajulu.
 The Hon. Sri C. Subramaniam.
 Sri I. K. Subramania Pillay.
 „ R. Thangavelu.
 „ S. Thinakaranasami Thevar.
 „ G. Vagheesam Pillay.
 „ A. Vaikuntam.
 „ O. Venkatasubba Reddi.
 „ S. Venkatramana Ayyar.
 „ K. Venkatramana Gowda.
 „ K. Venkataswamy Naidu.

Neutral—1.

Sri V. Balakrishnan.

Ayes 41; Noes 69; Neutral 1.

The cut motion was lost.

MR. SPEAKER:—“ I am now going to put the original motion to the vote of the House. The question is—

‘ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 1,03,98,700 under Demand VII—General Sales Tax and Other Taxes and Duties—Administration. ’ ”

The Demand was put and carried, and the Grant was made.

(2) DEMAND IX—HEAD OF STATE, MINISTERS AND HEADQUARTERS STAFF.

* SRI M. PALANIYANDI :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மானியம் முதல் மந்திரி அவர்களால் பிரேரிக்கப்படவேண்டியது. ஆனால் முதல் மந்திரி அவர்கள் காலியிலிருந்தே சபைக்கு வரவில்லை. சபைக்கு அவர்கள் வராததின் காரணம் என்ன என்பதை கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் முதலில் சொல்ல வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

15th March 1954]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Sir, on the recommendation of the Governor, I move—

‘ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 74,72,900 under Demand IX—Head of State, Ministers and Headquarters Staff.’

“ Sir, this Demand should have been moved by the Hon. Chief Minister. But unfortunately, he is indisposed and I hope and pray that he would be all right soon and would be present to participate in the further discussion.”

MR. SPEAKER :—“ Motion moved—

‘ That Government be granted a sum not exceeding Rs. 74,72,900 under Demand IX—Head of State, Ministers and Headquarters Staff.’

“ The time allotted for this Demand is three hours.”

SRI S. RAMALINGAM :—“ Mr. Speaker, Sir, I beg to move the cut motion standing in my name, viz.—

‘ That the allotment of Rs. 74,72, 900 under the Demand IX—Head of State, Ministers and Headquarters Staff—be reduced by Rs. 100.’ ”

* SRI S. T. ADITYAN :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நான் என்னுடைய வெட்டுப் பிரேரணையைப் பிரேரிக்காவிட்டாலும், நான் கொடுக்க திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை படிக்கிறேன். அதாவது, 3-17 p.m.

‘ To reduce the allotment of Rs. 74,72,900 for Head of State, Ministers and Headquarters staff by 100 . . . (To discuss the question of expenditure on account of the Governor, his household and his staff),

என்று இருக்கும் என்னுடைய வெட்டுப் பிரேரணையில் கண்டுள்ள விஷயத்தை மட்டும் நான் பேசுகிறேன். மற்ற விஷயங்களைப்பற்றி மற்ற நண்பர்கள் பேசுவார்கள்.

“ நம்முடைய தேசம் அன்னிய நாட்டாருக்கு அடிமைப்பட்டிருந்த காலத்தில் பல கெட்ட பழக்கங்கள் இந்த நாட்டில் ஏற்பட்டு விட்டன. நாடு சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு, ‘நாம் சுதந்திரம் அடைந்து விட்டோம்,’ என்று பெருமையாகச் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டுமென்றால், இங்கிலீஷ்காரன் எப்படி வெளியேறினானோ அப்படியே அவன் இருந்த போது நாட்டில் ஏற்பட்டிருந்த கெட்ட பழக்க வழக்கங்களும் வெளியேறியாக வேண்டும். அவைகள் இன்னமும் நீங்கவில்லையென்றால் நமக்குச் சுதந்திரம் இன்னமும் வரவில்லையென்றே நான் நினைக்கிறேன்.

“ குறிப்பாக எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். நமது ராஜ்ய மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்களுடைய சம்பளம் வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 66,000. இந்த அறுபத்தாராயிரம் ரூபாயில் அவர் தானே முன்வந்து வெட்டிக் கொண்டது சுமார் ஒன்பதாயிரத்து தொள்ளாயிரம் ரூபாய். ஆகவே மீதி ரூ. 56,100 அவர் சம்பளமாக வாங்குகிறார் வருஷம் ஒன்றுக்கு. அதாவது கிட்டத்தட்ட அரை லட்சத்திற்கு மேல் அவருக்கு சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. தன் சம்பளத்தில் தானாகவே அவர் குறைத்துக்கொண்ட ரூ. 9,900-ஐ, பத்தாயிரம் ரூபாயாகவே வைத்துக்கொண்டாலும்கூட அவரால் நம் ராஜ்யத்திற்கு இன்னும் வேறு இரண்டு வகையில் செலவு அதிகப்பட்டிருப்பதை இந்த பட்ஜெட்டில் காணலாம். கவர்னர் அவருடைய

[Sri S. T. Adityan]

[15th March 1954]

செக்ரடேரியட் சிப்பந்திகள் செலவு சென்ற ஆண்டில் ரூ. 50,000 என்றால் இந்த ஆண்டு ரூ. 59,100 ஆக உயர்ந்திருப்பதைப் பார்க்கிறோம். அதாவது கிட்டத்தட்ட ரூ. 9,100 உயர்ந்துவிட்டது. அடுத்த இனமாகப் பாருங்கள். மாகாணம் சுருங்கச் சுருங்க பிராயணச் செலவு குறையுமா? அல்லது அதிகப்படுமா? என்று நீங்களை நினைத்துப்பாருங்கள். ஆந்திர மாகாணம் பிரிந்து போனதின் காரணமாக நம் ராஜ்யம் மிகவும் குறைந்து, சுருங்கியிருக்கிறது. இருந்தாலும் ஆந்திர மாகாணம் பிரியாத போதே இந்த ராஜ்யத்தில் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்வதற்காக கவர்னர் அவர்களுக்கு நாம் கொடுத்த பிராயணப்படி ரூ. 99,400 என்றால் இவ்வாண்டு அவரது பிராயணப்படிக்காக ரூ. 1,18,000 ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆக இந்த இனத்தில் ரூ. 18,600 உயர்ந்துவிட்டது. ஒரு பக்கத்தில் மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்கள் தன்னுடைய சம்பளத்திலிருந்து கிட்டத்தட்ட பத்தாயிரம் ரூபாயை தானே குறைத்துக்கொள்ள முன் வந்துவிட்டார்கள் என்று சொல்லுகிறார்களே தவிர மற்றொருபுறத்தில் பார்த்தால் கவர்னரின் செக்ரடேரியட் செலவிற்காக கிட்டத்தட்ட பத்தாயிரம் ரூபாய் உயர்ந்திருக்கிறது. கவர்னரின் பிரயாணப்படிக்காக கிட்டத்தட்ட ரூபாய் இருபதாயிரம் உயர்ந்திருக்கிறது. 'சாண் ஏறினால் முழம் சறுக்கும்' என்பார்களே அதைப் போலத்தான் இது இருக்கிறது என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். புலிக்குப் பயப்பட்ட மனிதன் புலியை விட்டுப் போய் வேங்கை வாயில் அகப்பட்ட கதையைப் போல் கவர்னர் அவர்கள் தன்னுடைய சம்பளத்தில் ரூ. 9,900-ஐ குறைத்துக் கொண்டாரே என்று நாம் மகிழும்போதே, வேறு இனத்தில் முப்பதாயிரம் ரூபாய் உயர்ந்து விட்டதே என்று வருந்த வேண்டித்தான் இருக்கிறது. கவர்னர் அவர்களுடைய சிப்பந்திகளின் செலவு ரூ. 59,100 என்றால் அவருடைய பரிவாரச் செலவு ரூ. 97,900 ஆகிறது. அதாவது கிட்டத்தட்ட ஒரு லட்ச ரூபாய். சிப்பந்திகள் செலவு என்றால் ஆபீஸ் சம்பந்தமாக ஆகச் செலவாகும். ஆனால் பரிவாரச் செலவு என்றால் கவர்னர் அவருடைய ஆடம்பரத்திற்காக, பட்டாபாத்திற்காகச் செலவிடப்படும் தொகையாகும். இப்படியாக மொத்தம் மேன்மை தங்கிய கவர்னரின் இந்த மாகாணத்திற்கு மாளிகை அலங்காரம் நீக்கி ஆண்டுக்கு நாலு லட்சத்து ஐம்பத்து மூவாயிரம் ரூபாய்கள் ஆகின்றது. இந்தக் கணக்கில் தோட்டச் செலவு 64,000 ரூபாய்களும் வீட்டுச் செலவுகளும் சேர்க்கப்படவில்லை. அதைச் சேர்க்காமலேயே நமக்கு ஆண்டுக்கு நாலு லட்சத்து ஐம்பத்து மூவாயிரம் ரூபாய் செலவாகிறது என்றால் இது சரியா என்று தான் நான் கேட்கிறேன். மொத்தமாக எல்லாவற்றையும் கூட்டிப் பார்த்தால் கவர்னர் அவர்களால் இந்த மாகாணத்திற்கு மாளிகை அலங்காரம், தோட்டச் செலவு உட்பட ஒன்பது லட்சத்து இருபத்தெட்டாயிரத்து அறுநூறு ரூபாய்கள் செலவாகிறது. நாங்கள் கவர்னர் அவர்களுக்கு சம்பளம் ரூ. 56,100 தான் கொடுக்கிறோம் என்று சொல்வதில் என்ன பயன்? சம்பளமாகக் கொடுத்தாலும், அலவன்ஸாகக் கொடுத்தாலும் மொத்தமாகப் பார்த்தால் நமக்குச் செலவு தானே? 16 அணுக்கள் என்றாலும், ஒரு ரூபாய் என்றாலும் இரண்டும் ஒன்று தானே? 16 அணுக்களுக்குப் பதிலாக, ஒரு ரூபாய் கொடுத்தோம் என்றால் அதனால் பணத்தின் மதிப்பு என்ன குறைந்து விட்டதா? சம்பளமாக கவர்னர் அவர்களுக்கு ஐம்பத்தாறுயிரம் ரூபாய் கொடுத்துவிட்டு பாக்சி அலவன்ஸாக எட்டு லட்சத்து எழுபத்திரண்டாயிரம் ரூபாய் கொடுத்தாலும் கவர்னர் அவர்களால் நம் ராஜ்யத்திற்கு ஆண்டுக்கு சுமார் ஒன்பது லட்சத்திற்கு மேல் செலவாகிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஆனால் இதில் இன்னொரு விஷயம். சம்பளமாகக் கொடுத்தால் அதற்கு வருமானவரி உண்டு. அலவன்ஸுக்கு வருமான வரி கிடையாது. ஆகவே வருமான வரி இல்லாமல் செய்ய வேண்டுமென்பதற்காக இம்மாதிரியாக அலவன்சாகக் கொடுக்கும் சூழ்ச்சி கையாளப்படுகிறதோ என்று நான் கேட்கிறேன். (At this stage the Deputy Speaker occupied the Chair.)

“சபையிலுள்ள கனம் அங்கத்தினர்கள் இன்னொரு விஷயத்தையும் நன்கு கவனிக்கவேண்டும். கவர்னர் அவர்கள் செலவிடுகின்ற மொத்தச் செலவுகளில் சுமார் ஒன்றே முக்கால் லட்சத்திற்கு கணக்கு வைக்க

15th March 1954]

[Sri S. T. Adityan]

வேண்டியதில்லையாம். அதாவது அச் செலவினங்கள் ஆடிட் செய்யப் பட்டது. கவர்னர் அவர்கள் தன்னிஷ்டம் போல் தனது ஆடம்பரச் செலவுகளுக்கு செலவிட்டுக் கொள்ளலாமென்று இருக்கிறது. அதோடு படம் வாங்குவதற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது ரூ. 15,000 ஆகும். இது எப்படியிருக்கிறதென்றால், சமீபத்தில் ஈஜிப்ட் மன்னர் பருக் படம் வாங்கின கதையைப் போலத்தான் இருக்கிறது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். ஸ்வீடன், ஸ்காண்டிநேவியா முதலிய ஐரோப்பிய நாடுகளில் மன்னர்கள் மாலை நேரங்களில் வைக்கில்லங்களில் போவார்கள், கண்டிருக்கிறேன். ஆனால் பிரிட்டிஷ் ராஜ்யத்தில் அப்படியில்லை. ராஜ்ய அரசருக்கு ஏராளமான பணத்தை ஆடம்பரச் செலவுக்காகச் செலவிடுகிறார்கள். மானிகைக்கும், மானிகையின் அலங்காரத்திற்கும், விருந்திற்கும், இதைப் போன்ற இன்னும் பல ஆடம்பரச் செலவுகளுக்கும் செலவிடுகிறார்கள். ஆனால் அமெரிக்கா, ஐரோப்பா போன்ற இடங்களில் இவ்வளவு செலவிடப்படவில்லையென்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். நம் நாடு ரொம்பவும் பிற்போக்கான நிலைமையில் இருக்கிறது. நம் நாட்டில் இன்னும் எவ்வளவோ அபிவிருத்திகள் செய்ய வேண்டியிருக்கின்றன. அப்படியிருக்கும்போது, மழை விட்டும் துவானம் விடவில்லை, என்பதைப் போல் இங்கிலீஷ்காரன் வெளியேறிய பிறகும் கூட, அவர்கள் முன்பு எவ்வளவு ஆடம்பரமாக, ஊதாரித்தனமாக செலவிட்டுக் கொண்டிருந்த தார்களோ அதே முறையில் நாம் ராஜ்ய கவர்னருக்காகச் செலவிடுவது சரியல்ல. இந்த ஏழ்மை நாட்டில் கவர்னராக இருக்கும் ஒரு தேச பக்தர் தன் நாட்டின் நிலைமைக்கேற்ப தன் செலவைக் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டியது ரொம்பவும் அவசியமாகும்.

“ சமீபத்தில் நான் ஒரு செய்தியைப் பார்த்தேன். அதாவது மகாத்மா காந்தியின் நினைவு நிதியிலிருந்து ஒரு பெரும் தொகை செலவழித்து, மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்களின் மானிகைக்கு அருகிலேயே ஒரு பிரார்த்தனை மண்டபம் கட்டப் போவதாக. இது ஒரு வகையில் நல்ல யோசனை என்றே நான் நினைக்கிறேன். காந்திஜி ஏழைகளின் வாழ்க்கையை முன்னேற்ற பாடுபட்டார். கிராமங்களைப் புனருத்தாரணம் செய்ய வேண்டுமென்பதே அவரது பேரவா. ஆகையால் அவருடைய நினைவின் சின்னமாக எந்தக் கிராமத்தில் வேண்டுமானாலும் பிரார்த்தனை மண்டபம் கட்டலாம். இருந்தாலும் கவர்னர் அவர்களுடைய ஆடம்பர மானிகைக்கு அருகாமையில் கட்ட உத்தேசித்திருப்பதற்கு ஒரு காரணமும் இருக்குமென்று நான் நினைக்கின்றேன். அதாவது மகாத்மா காந்தி அவர்கள் அடிக்கடி ‘நம் தேசத்திற்கு ஆடம்பரச் செலவு செய்யும், பாடோபச் செலவு செய்யும் ஒரு கவர்னர் தேவையில்லை. அவர் பெரிய மாடமாளிகை, கூட கோபுரங்கள் அடங்கிய ஒரு இடத்தில் தான் வாசம் செய்ய வேண்டும் என்பதுமில்லை. குடிசையில் வாழும் கவர்னர் ஒருவர் போதும் நம் தேசத்திற்கு,’ என்று அவர் அடிக்கடி சொல்லி வருவார். ஆகவே மகாத்மா காந்தியின் நினைவுச் சின்னத்தை கவர்னர் அவர்களின் மானிகையின் அருகிலேயே கட்டினால், ‘நான் ஆடம்பரமாகச் செலவு செய்யக் கூடாது, பாடோபமாகச் செலவு செய்யக்கூடாது,’ என்ற எண்ணம் நமது கவர்னர்களுக்கு எல்லாம் எப்போதும் வந்து கொண்டேயிருக்க வேண்டுமென்ற கருத்தோடு தான் இப்படிக் கட்டுகிறார்களோ என்று நான் எண்ணுகிறேன். காந்திஜி இன்றையதினம் உயிரோடு இருந்தால் நிச்சயமாக நம் ராஜ்ய சர்க்கார் கவர்னருக்காகச் செலவிறும் பெருந்தொகையைக் கண்டு, ‘இது சரியல்ல. இது தப்பானது,’ என்று ஆள் காட்டு விரலால் சுட்டிக் காட்டிக் கொண்டே யிருப்பார். அவர் இறந்து விட்டாலும் கூட அவரது ஆவி இதை ஒரு நாளும் ஒப்புக்கொள்ளாது. ஆகவேதான் பெரிய ஆடம்பரச் செலவு நடக்கும் கவர்னரது மானிகையின் அருகில் குடிசையில் வாழும் கவர்னரே நம் தேசத்திற்கு வேண்டுமென்று கூறிய காந்திஜியின் நினைவு மானிகை கட்டப்படுவது ஒருபங்கு சரியென்று தோன்றுகிறது.

“ நான் ஏற்கெனவே, ‘ இந்த ஆடம்பரமான செலவுகள் எல்லாம் தேவையில்லை ’ என்று சொன்னேன். ஆனால் ஒன்று கேட்கலாம்,

[Sri S. T. Adityan]

[15th March 1954]

‘எவ்வளவோ விஷயங்களுக்காக இந்தச் சர்க்கார் ஏராளமான ரூபாய்களைச் செலவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறதே, அதையெல்லாம் விட்டுவிட்டு, கவர்னர் அவர்களுக்காகச் செலவிடும் ஒன்பது லட்சம் ரூபாயை மாத்திரம் ஏன் சுட்டிக் காட்டுகிறாய்?’ என்று கேட்கலாம். சர்க்கார் எத்தனையோ முறையில் மிக ஊதாரித்தனமாக செலவு செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இவைகளுக்கு எல்லாம் அடையாளமாக கவர்னர் அவர்களுக்காகச் செலவிடும் தொகையை நாம் குறிப்பிடலாம். எப்படி கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை, அலட்சியமாக, ஊதாரித்தனமாக மற்றவைகளுக்காகச் செலவிடுகிறார்களோ அதைப் போலவே கவர்னர் அவர்களுடைய செலவிற்காகவும் ஒன்பது லட்சம் ரூபாய்க்கு மேல் செலவிடுகிறார்கள். இந்தச் செலவு மற்ற செலவுகளை எல்லாம் எடுத்துக்காட்டும் அடையாளமாக இருப்பதால் நானும், சர்க்காரின் ஆடம்பரச் செலவுகள் குறைக்கப்படவேண்டுமென்பதற்கு அடையாளமாக இந்த வெட்டுப் பிரேரணையைக் கொடுத்திருக்கிறேன். இந்த ராஜ்யத்தில் வருவாய்க்கு ஏற்ற வகையில், எளிய எழ்மையான இந்த ராஜ்ய மக்களின் நிலைமைக் கேற்ப தனது ஆடம்பரச் செலவுகளை, ஊதாரித்தனமான செலவுகளைக் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கனம் மந்திரிகள் மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும். சர்க்காரும் வலியுறுத்த வேண்டும் என்று கருதியே எனது வெட்டுப் பிரேரணையின் சாராம்சத்தை சபையோர் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

3-30
p.m.

* SRI S. S. KOLKEBAIL :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, in the Budget Memorandum we find the amount the Government are demanding under this Grant for Ministers is nearly Rs. 4.1 lakhs. We in this House also know that the money we are spending on each Minister is more than Rs. 4,000 to 6,000 per month, though it falls under different heads. Now, what we have to see is, whether this money is well-spent or ill-spent, whether these Ministers are of any use to us or not. Of course, under a Democratic set up of things, it is the Ministers who have to formulate policies, it is through them that the people get their grievances redressed, it is they who have to look after our grievances and it is through them that we bring to the notice of the executive that such and such are our grievances. But unfortunately, we have not found any perceptible change in the administration, even after the last General Elections, even after the present Ministry has come into power. By ‘perceptible change’ I mean from that we had before we achieved independence; every one of us thought that after the achievement of independence milk and honey would flow from the Arabian sea to the Bay of Bengal and from Bay of Bengal to the Arabian sea, but to-day, there is absolutely no change in the life of the common man who forms about 95 per cent of the population. For example, if we ask the ordinary villager who forms 80 to 90 per cent of the population to tell us how he feels, he would say that his condition has not changed or improved a bit. There is a proverb in Canarese. ರಾಮ ರಾಜನಾದರೆನು ರಾವಣ ರಾಜನಾದರೆನು ! ರಾಣಿ ಬೇಸುವುದು ತನ್ನ ಪ್ರತಿಯೇ ? where it has been said crisply, ‘ what does it matter whether it is Rama or Ravana is the King, our condition has not changed.’ It is immaterial, whether Omandur Ramasamy Reddiar is the Chief Minister, whether it is P. S. Kumarasamy Raja or whether it is Rajagopalachari is the Chief Minister, but we have not found any change

15th March 1954] [Sri S. S. Kolkebail]

whatsoever in the administration or in the affairs of the Government. Thousands of speeches have been made these two years on the floor of this House both by the Congress Members and the Opposition Members bringing to the notice of the Government the grievances of the people whom they represent. The only difference between the two sets of speeches is Congressmen begin their speeches 'I congratulate this Minister or that Minister' and they go on criticising department after department, while we on this side, suggest constructive ideas and sometimes even destructive criticisms are levelled against the Ministry and about the policies of the Government. But all the same, every one of us in this House have placed before the Government all our grievances, but none of our grievances has been redressed so far. Nothing in the nature of any 'perceptible change' has been effected to improve the life and condition of our people."

"It is for the Ministers to think and formulate broad policies. I doubt whether they are thinking at all. Whether they can think or not, I cannot say. But if I say that they cannot, it may be a defamatory charge against me. But one thing is certain, none of them is thinking, none of them ever thinks that they have got powers so that they can do things in a manner which will be of help to the man in the street. But one thing they are doing, and that is touring about the State at least for nearly 180 or 200 days in the year and delivering speeches and telling people, 'we are a poor nation, you must toil hard'. They do not know what the people are talking among themselves. Are not our people toiling at all? These Ministers are quite ignorant of the 'poor peoples' lives or common man's life, because they are urban-bred persons who have no knowledge of the lower strata of the people, because they have not had a taste of the village life. Our kisans are poor people working hard day in and day out and oceans of their perspiration have shown out; but even then it is very difficult for them to eke out their livelihood. So, therefore, I say there is absolutely no meaning in their saying 'work hard.' But the Government have not taken any step either to solve the unemployment problem or the under-employment problem, which is considerable both in the villages and the urban areas. The Ministers are doing something for solving the problems in urban areas because in cities, the workers gather in hundreds and thousands and carry placards before the Secretariat, obstruct the cars of these Ministers and so the Ministers immediately step out and do something for them. But nothing is done with regard to the dumb 'rural' millions whom we represent here and about whom we are speaking in this House—and about whom we have spoken four times before, since this is the fourth Budget Session after the general election of 1952. Every one of us has told that such and such are the grievances of the people, 'you please look to it'. But these Ministers are not able to apply their minds to those problems. They look to the Secretaries who never care for these poor people, for they have got all the facilities of life, they are

[Sri S. S. Kolkebail] [15th March 1954]

paid well, they have got beautiful cars, they have got well-furnished offices and they can command everything in the world. So, from this it is crystal clear that these Ministers are not thinking. That is why I say that the money which we are spending on these Ministers is an economical waste. We are not getting anything in return for it. To use an expression of economics, it is not a 'productive institution' in which we are spending this huge amount. It is an economic waste. Of course, they may be signing number of papers, but the actual work they have to do is 'thinking' for us. I think they are not there for the purpose of decorating the Treasury Benches, to decorate the well-furnished rooms in the Secretariat, but certainly to think and work for us. If they only tell the Secretaries who are all very highly paid, highly qualified officers 'well, you must do these and those things', I think they can certainly get things done for us. Of course, every one of them have got eyes, have got ears and have got a heart, but the point is none of them is seeing, hearing, feeling or thinking. How long can we go on with this 'Dog in the manger policy.'

"Under our Constitution, we have got so many liberties guaranteed. But to realise those liberties, it may take, if we proceed at this rate, not 50 years, but one or two centuries. That is why I say we have not found 'any perceptible change' in the administration, though we are told to-day that we are enjoying the 'so-called Freedom' and that we are our own 'Masters'.

3-40
p.m.

"Another aspect is, though the Britishers have left us—it is about 7 years since they went away,—even to-day we find the British hand in the administration of our State and also outside. When the Britishers were there, there was only one master, but to-day we have so many masters. Many foreigners have made this country their homes and are carrying on business and exploiting us. They are virtually ruling us through their agents here. When we point out these things to our Hon. Ministers they do not care to reply. It is not only we on this side of the House, who point out these things to the Hon. Ministers, but even hon. Members sitting behind them. Congress members have pointed out these things to them. But they are not paying any attention to these things at all. I do not say they are arrogant. I know they are all very courteous people. I do concede they are honest men individually."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—"Collectively they are dishonest?"

SRI S. S. KOLKEBAIL :—"I only say collectively they are not thinking. That is what I wish to say. None of them is giving any thought to the very many suggestions which we are placing before them."

DEPUTY SPEAKER :—"The hon. Member's time is up."

15th March 1954]

* SRI K. PARTHASARATHY :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I rise to support the motion moved by the Hon. the Finance Minister for making the grant under this Head.

“ While speaking on this Demand the hon. Member who spoke immediately after the mover of the cut motion, referred to the expenditure incurred by this Government on the Governor and his establishment. It is a well understood fact that we are working under the Constitution of India, framed by us, framed by the Constituent Assembly of India, a representative body elected by the people. We have pledged ourselves to work the Constitution. We appreciate it and we are now working under the Constitution. That Constitution provides that the expenditure incurred on the Governor and his establishment is not subject to the vote of this House. The Constitution of course, provides for a discussion and probably that is what we are doing now. We are now discussing the expenditure incurred in relation to the institution of Governors. When it is conceded that the institution of Governor is necessary, we must hold that person who occupies that exalted and dignified position in respect. I hope the hon. Member to whom I referred will not seriously ask and argue that the Governor should live in a cottage and the Governor should lead a very simple life. He has got very many functions to perform. He is the Governor of the State and he represents the respectability of the people, the total aspirations of the people and the total well thinking of the people, the total culture of the people of this State. So he has to maintain that dignified position in important public and State functions. So my submission to the House is that a certain amount of expenditure which we may think is extravagant for an individual, is necessary in the case of the Governor in the interest of upholding the dignity of the State. With reference to the other points made by the hon. Member in regard to the expenditure incurred by the Government on the Governor and his establishment, I am sure the Hon. Minister will deal with them. I only wish to state at this juncture that it is necessary that we should keep this institution with great respect. In our country because of the existence of many parties,—we are not having two party Government system as in other countries—there may come a time as we are now witnessing in our neighbouring State—in fact we had a similar situation here also soon after the general elections—when a single party is not able to form a Government. Conditions may be created when it would not be possible for a single party to form the Government. Under such circumstances President's rule might become inevitable. When such a time comes, there must be somebody, some authority, some dignified person, to carry on the administration of the State as the agent of the President. Therefore it becomes necessary that we should have a person who will be above reproach, one who would maintain the respect and dignity of the State, one who will be able to take fair and impartial action as the Governor of the State. He should be well provided and he should be kept in respect. If we view in that light no hon. Member would object to

[Sri K. Parthasarathy] [15th March 1954]

the expenditure on this account. Taking the conditions prevailing in our country to-day, I think it is necessary that we keep such an office and we respect and honour the person holding that office.

“ Sir, there may be provision for certain items which are still continued but which may not be actually necessary. I do not want to go into details now. Whenever proposals are made for effecting economy in certain departments and offices by retrenchment, hon. Members from the opposite side jump up and ask: ‘ Will the Government give an assurance that nobody will be retrenched, that nobody would be sent home ’. That is the attitude which hon. Members take. When that is the attitude we take in regard to retrenchment, how can hon. Members complain that the administration is top-heavy and the Government are spending very large amounts on administration. My submission is that hon. Members should be reasonable and should realise the difficulties of the Government. Whenever a proposal for retrenchment is made we must view it in the light of reducing the cost of administration. There was a suggestion made in the other House to effect retrenchment in the services to economise expenditure on administration and I think, the Hon. the Chief Minister made a statement there that he is not going to effect retrenchment and send the retrenched personnel home. I think it is a very dangerous thing even though it is a weighty opinion expressed by the Hon. the Chief Minister. I think that such a policy would lead us nowhere. If we find that two people are working in a place where one would do, in the interest of efficiency, in the interest of the good administration of the State, one man should be sent away and one only retained in service. If it is necessary to provide employment for the other he can be provided in some other office or place where he can be usefully employed. If that were not possible, the best course to adopt would be to send him away from the job and give him some allowance—a lesser amount than the salary he was drawing—instead of keeping him in office. Making two to do the work of only one man, would lead to inefficiency. This is how I think much of the inefficiency has crept in, in our Government departments. In the matter of reducing the expenditure on the top-heavy administration, Government should take action fearlessly even if it becomes necessary to throw out some of these people out of the job. For the period they are out of the job they may be granted some amount less than their salary as allowance. That would enable them to pull on for some time.

“ Sir, since the subject of elections to local bodies is included under this Demand, I wish to make a few observations. The present rule relating to the election of Presidents, Vice-Presidents and Chairmen and Vice-Chairmen of local bodies is that the person who is standing as a candidate need not be present at the time of the election. A further rule is that the person who is a candidate should not vote. From my experience and from what we read about the happenings in many parts of the State this has

15th March 1954] [Sri K. Parthasarathy]

led to many malpractices. The rule should be that the candidate should be present at the time of the election to give his consent to be nominated as Chairman or Vice-Chairman or President or Vice-President as the case may be. Even if this is not possible, only to put an end to malpractices, I wish to suggest that the candidates who are contesting should also be given the vote. I think it is a matter which happened some two years ago when, a person was elected Vice-Chairman of a municipality in his absence. Some days later he came back and said that he did not wish to be elected but was elected in his absence. A re-election had therefore to be held. Sometimes difficulties happen in this manner also. Whenever a party is not able to command a majority, they set up a person from the opposite party who is absent and thus secure a victory for that day. There is nothing to lose by the Government making this simple amendment to the rules regarding election of Presidents, Vice-Presidents, etc., of local bodies as it will put an end to all malpractices.

3-50
p.m.

“As regards elections to Panchayat Boards, we have discussed on the floor of this House, the rules relating to elections for Class-II Panchayats. Apart from the desirability of having voting by secret ballot for Class-II Panchayats, I wish to suggest that the present rules are not satisfactory. When examined by lawyers they are found to contain many anomalies and also they lead to a lot of litigation. I quite understand the Hon. Minister will say that there have not been many election disputes and therefore the rules have not been challenged and they have been found to be all right. But, I wish to point out that this is not the only test and that in actual working the rules have been found to contain many anomalies.”

DEPUTY SPEAKER:—“The hon. Member's time is up. I now call upon the hon. Member Sri K. P. Gopalan.”

* SRI K. P. GOPALAN:—“Deputy Speaker, Sir, I wish to support the Cut Motion moved by my hon. Friend, Sri S. T. Adityan. Though we are functioning within the limits of the Constitution, we are entitled to express our feelings here about the salary of the Governor. I do not say that the Governor should not keep up his dignity and prestige but what I feel is that as our State has now been divided our revenues have become less and in proportion to that the salary of the Governor and the other expenses to be borne by our poor State should be less. Moreover, Sir, I understand that the Governor has given a donation of Rs. 5,000 to a school at Banaras. Whatever it may be, I am of the opinion that the salary of the Governor and his allowances are too much. I am also not going to speak too much on this point.

“Regarding the Heads of Departments, I wish to point out that even the bigger officers in the Secretariat never feel that they are the servants of the people and there is also no such desire on their part. Whenever we send a memorandum to the Secretariat or to the concerned authorities they must take

[Sri K. P. Gopalan]

[15th March 1954]

immediate action on it and they must see that the problems contained therein are solved. Our bigger officers are there not only for the purpose of disposing off their files but they are there for solving the problems and the needs of the people. I can quote very many examples in this connection. Suppose we are to send a petition to the Hon. the Minister for Labour for immediate action, it will take about a week or ten days to reach the Commissioner of Labour though his office is very near to the Secretariat. Moreover, I know that even our Hon. Ministers do not see the urgency of the problem. Whenever any area is affected with cholera in our place or there is any labour strike which affect thousands of people, the Hon. Ministers must come to these places and understand the problems of the people. But this is not done nowadays. I know, Sir, in my own constituency there is a case of a teacher whose certificate was in the office of the District Educational Officer. As this certificate was missing he had to work for 16 months without any teaching grant being assessed on his account. He had given petition after petition to the Director of Public Instruction and only after 16 months he got a reply. This is how our Departments are working nowadays. Even here, in our Assembly, the Hon. the Minister for Revenue once stated that he never got a report even though many taluks in Malabar were affected by drought. Even our Hon. the Minister for Labour also stated once that though a factory was closed two months ago, he never got a report from the Labour Department. I can say boldly that this Government has even now got a top-heavy administration. The bureaucratic machinery is still there; red-tapism is still there; favouritism is still there; and nepotism also is still there."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" Will the hon. Member give us a few examples? "

***SRI K. P. GOPALAN** :—" Sir, the Hon. the Minister for Finance wants some examples. I can give a number of examples. I know of a Lady Doctor who is the Head of the Department in the E.N.T. section of the Stanley Hospital. This lady doctor was transferred to Andhra and after the separation of the Andhra areas, when she was called back to Madras, she was depromoted and a person who has got less qualifications and less years of service was given that post. I cannot only quote this one instance but I can quote so many other instances also."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" Even this instance is wrong. The hon. Member cannot quote any instances. It is pure bluffing."

SRI K. P. GOPALAN :—" When the Hon. the Finance Minister gives his reply he can say whether my information is correct or incorrect "

15th March 1954]

SRI S. T. ADITYAN :—" Sir, on a point of order, I beg to submit that the use just now of the word ' bluffing ' by the Hon. the Minister for Finance is unparliamentary. I submit, Sir, that he may be asked to withdraw the word."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" It is quite parliamentary, Sir. When the hon. Member makes a charge against the Ministry that there is favouritism and nepotism, I am bound to ask him for instances and when he is not prepared to quote them, I am within my bounds to say that he is merely bluffing."

SRI S. T. ADITYAN :—" Sir, I submit that I have no objection to the actual facts but I object to the word ' bluffing '. Whatever may be the sense behind it, the word is unparliamentary."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" It is quite parliamentary."

SRI S. T. ADITYAN :—" It is not parliamentary."

SRI K. VINAYAKAM :—" Sir, what is your ruling on this? "

DEPUTY SPEAKER :—" It is not unparliamentary. The hon. Member, Sri K. P. Gopalan can continue."

* SRI K. P. GOPALAN :—" Sir, I am speaking with responsibility. I know the information that people have represented to me. I also know that even before the Hon. the Minister for Public Health responsible Congress M.L.As. have represented this case. Therefore, I am not going to proceed any further on this point.

" Regarding ' General Administration ', I wish to point out that red tapism is prevalent on a large scale. Even our Hon. Chief Minister made a reference in the Council supporting ' red tapism '. I regret for the same. This Government do not care for public opinion. In Malabar a periodical press conference was used to be convened by the District Collector and the District Superintendent of Police at which representatives of the Press used to express the feelings of the people so that Government machinery might be purified and that justice was rendered to the people. But such conferences were not being convened now. As regards the Board of Revenue, the Congress Party even before it came into power had passed resolutions demanding its abolition. This has not been done till now. Sir, whenever we approach the District Collector or the Revenue Divisional Officers for revision of rents and other matters they say that the Board's Standing Orders are standing in the way of revising rents, etc., and that they cannot comply with the request. As regards the strength of the Ministry, even our Hon. Chief Minister had stated that the number of Ministers in the Cabinet must be reduced to nine. I am of opinion that we are having too many Ministers even after the formation of the Andhra State and the number of Ministers must be reduced to nine. 4 p.m.

[Sri K. P. Gopalan] [15th March 1954]

“Regarding Ministers’ tours I want to say a few words. I am of opinion that Ministers must tour the districts in order to know the feelings of the people and understand their hardships. I am not questioning the propriety of their going on tour. But I know whenever Ministers go on tour they never go to places where people are wanting them to come and contact them. Even in cases when memoranda have been presented by the people to Hon. Ministers the latter do not see whether the requests contained in the memoranda are carried out or not. In that way, I can say the tours of Hon. Ministers are not helpful. When there was a strike in Chirakkal taluk and when thousands of people were involved in that strike, an Hon. Minister who visited Malabar at that time did not visit the place where the strike was going on. When there was a labour strike at Wynaad and when about 25,000 people were involved in that strike, I am of opinion that the Hon. the Minister for Labour should have visited the place of strike and tried to solve the dispute. On the other hand, when a hospital was opened at Calicut, three Hon. Ministers of the Government visited Calicut for attending the opening function. The presence of three Ministers are not necessary at the opening function of a hospital. Ministers visit places where they are not needed and where their presence is needed they do not go.

“Regarding secretarial staff of the Governor, a sum of Rs. 27,000 is being spent on four officers while a sum of Rs. 19,000 is being spent on 27 persons in the establishment of the Office of Comptroller of the Governor’s Household. Even under the present Congress administration, officers are getting a salary of Rs. 3,000 and more. Police officers are getting a salary of Rs. 3,000, 2,000 and so on, and besides they get an annual increment of Rs. 50 or Rs. 60 in their salary. From the fact that I am drawing the attention of hon. Members to these facts, the Hon. the Minister for Finance should not think that we are criticising the Government for criticism sake and the Hon. Minister should not get agitated.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—“I welcome criticisms, but whenever charges of nepotism, etc., are made the hon. Members making those charges must prove them.”

SRI K. P. GOPALAN:—“I do not wish to go into that controversy. Whatever I say, I say with a full sense of responsibility and I take responsibility for all I have said. This Government though outwardly may seem to be different from the previous Governments, still in matters like having a bureaucratic machinery, red-tapism, top-heavy administration, highly paid officers, etc., this Government is not different from the other Governments. I wholeheartedly support the Cut Motion moved by hon. Member Sri S. T. Adityan.”

* SRI P. SELVARAJ:—“Mr. Deputy Speaker, Sir, though the office of Governorship is a replica of the post of monarchy yet it has been wisely included in the Constitution by modern thinkers

15th March 1954]

[Sri P. Selvaraj]

and it has served useful functions and I am quite sure that it is going to serve a useful function in the future also. The old principle of monarchy is preserved but at the same time the sting is removed. The Governor is there to reign but he does not rule and there are the Ministers to rule the State. On such a dignified post like the Governor, we have necessarily to spend a lot of money. It has been said that the Governor is given a 'Sumptuary allowance'. But at the same time, hon. Members must know that the Governor has to receive foreign dignitaries and distinguished personages and put them up at Raj Bhavan as befitting our culture. As regards 'tour expenses' whenever a Governor goes on tour a retinue follows him and the Governor has to meet the expenses of the staff following him. I am only saying all these things to justify the amounts allotted for expenditure on tours of the Governor, for secretarial staff, etc.

"Sir, economy does not mean parsimony. The more we earn the more we spend and all that go to feed the stomachs of the hungry millions. We must see that nobody suffers and nobody hoards a huge amount. Fortunately Death Duties and other measures are coming into existence and hereafter no person is going to leave a legacy for his posterity.

"Sir, as regards the rule of our Ministers, there is no doubt that there is co-ordination and cynchronization in the present Ministry. They function like a clock—when the main spring moves all the small wheels also move likewise. But at the same time I want to point out that there must be a sense of human touch in whatever they do. After all we are human beings. We have our own likes and dislikes. But we should not show any favouritism when we like persons and we should not harass persons when we disagree with them. Some hon. Members have pointed out that there are too many Ministers, but I am not worried about that. What I am worried about is that Ministerships are not proportionately distributed among the various districts in the State. I say this because that whenever new schemes are suggested and when all the Ministers sit together to devise ways and means to implement them, schemes relating to districts which are not represented by Ministers go by default. Officials also do not attach any importance to schemes to those districts which are not represented by Ministers in the Cabinet.

"So in the interests of the districts (I am not speaking for the district of Tirunelveli alone) I feel that the Ministers should be chosen giving due representation to the districts. It is no use saying that the Ministry is a composite unit and that it will look after the welfare of the whole State. In the practical working of it we find that many districts have been neglected.

"The Government maintain some listening posts through whom they get information. But what member's say is not taken due notice of. The Government seem to rely much upon the reports of the officials in the districts and not on the representations of hon.

4-10
p.m.

[Sri P. Selvaraj]

[15th March 1954]

Members of this House. I shall cite one instance. I said during the question time that Koilpatti taluk is a chronic famine-stricken area. But the Hon. Finance Minister replied by saying that I was confusing between a temporary famine area and a permanent famine area. With all humility I would again bring to the notice of the Hon. Finance Minister that Koilpatti is still a famine area. Not only Koilpatti but also the taluk of Nanganeri is also famine-stricken. Ever since the days of British Administration, Koilpatti had been neglected. No development scheme was ever launched there. I have been urging this Government to bestow their attention over this undeveloped area, I mean, the Koilpatti taluk. In my last Budget speech I mentioned that we should lay the foundations for the construction of a Welfare State. But of what use is that talk when our representations are not taken proper notice of and no improvements are effected? I would tell the Government that we, hon. Members of this House would co-operate with them if only they co-operate with us and take action to redress the grievances of the masses pointed out by us on the floor of the House.

“Then again, Sir, there must be co-operation between the legislative and the executive. Previously members of the Legislature used to meet frequently in the district level. There used to be meetings such as Food Production Council. There we used to meet and suggest small schemes of which the Collector recommended to Government and which were carried out after Government's sanction. But there is no such thing now. The Food Production Councils have been abolished. If we want anything, we have to come here to represent our case to the Ministers or write to Government. We have to represent to our Ministers regarding the new schemes which we want for our constituencies. For that purpose we have to come all the way to Madras. So I want that some sort of Council like the Food Production Council should be started. Of course we have the District Prohibition Council Meetings. But if we by some chance do not attend two or three meetings then we are marked absent and because we had not attended three consecutive meetings, our names are removed from the list of members. That is the sort of attitude which the district staff show to hon. Members of this House. I hope Government would bestow their attention to what I had said and would do the needful in bringing about closer co-operation between the Legislative and the Executive. With these words I support the Demand moved by the Hon. Minister.”

*SRI P. B. K. RAJACHIDAMBARAM :—“மன்றத் துணைத்தலைவர்

4-14 அவர்களே, ஆந்திர மாகாணம் பிரியாததற்கு முன்பு 94 லட்சம் ரூபாய்
p.m. செலவு செய்த இதே இலாகாவுக்கு இன்றைக்குக் கிட்டத்தட்ட 75 லட்சம்
ரூபாய் வரையில் செலவாகும் என ஓர் வரவு செலவுத்திட்டம் சமர்ப்பிக்கப்
பட்டு, அதற்காக சபையின் அனுமதியும் கேட்கப்படுகிறது. ஆந்திர
மாகாணம், முன்பிருந்த சென்னை மாகாணத்தில் மூன்றில் ஒரு பகுதியென
கணக்கிடார்கள். முன்பிருந்ததில் மூன்றில் ஒரு பகுதி நம்மை விட்டுப்
பிரிந்து போயும், ராஜ்யத்தின் நிர்வாகச் செலவில் அதற்குத் தகுந்த
குறைவு ஏற்படாததை நான் இப்பொழுது சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

15th March 1954] [Sri P. B. K. Rajachidambaram]

“வாவு செலவு பொது விவாதத்தின்பொழுது முதல் அமைச்சர் சொன்ன பதில் என் போன்ற அங்கத்தினர்களுக்குச் சில சந்தேகங்களை உண்டாக்கி இருக்கிறது. முதல் அமைச்சர் சொன்னார்கள், ‘இந்த விவாதத்தை நான் கூப்பிட்டு கவனித்ததில் இது சட்ட சபையாகத் தோன்றவில்லை; பல தொகுதிகளின் பிரதிநிதிகள் அபங்கிய கூட்டமாகவே தோன்றுகிறது; அவரவர்களுடைய தொகுதியின் தேவையைப்பற்றி பேசிக்கொண்டே போனால் நன்றாக இராது’ என்று அர்த்தம் பரம்படியாகப் பேசினார்கள். என் போன்றவர்கள், சட்டசபையையும், சட்டசபையின் வேலையையும் அறியாதவர்கள், பட்டியல் விவாதத்தின் போது ஒவ்வொரு தொகுதியிலிருந்து வந்திருக்கும் அங்கத்தினர்கள் என்ன பேசுவது என்பதை சற்று முதல் அமைச்சராகட்டும், நீண்ட காலமாக அமைச்சர்களாய் இருந்து வருபவர்களாகட்டும், எங்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று முதலில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

“இந்தியக் குடியரசின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைப் பார்த்தால் நம் சென்னை மாகாணத்தின் வருவாயிலிருந்து எந்தெந்த இனங்களுக்குச் செலவிடவேண்டுமென்றாலும் சட்டசபையின் அனுமதியைப் பெற்றாகவேண்டும் என்று 203-வது விதி குறிப்பிடுகிறது. இதைப்பற்றியும் எங்களுக்குப் பெரும் சந்தேகம் உண்டாகிறது. இந்த சந்தேகத்தையும் சற்று அமைச்சர் அவர்கள் விளக்க வேண்டுமென்று முதலில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“சென்னை ராஜ்யத்தின் பொது நிர்வாகத்திற்காக செலவு செய்யப் படும் பணமானது மிகவும் அதிகமாக இருக்கிறது. இதைக் குறைப்பதற்கு வழி இல்லையா என்பது நாம் சிறிது யோசித்துப்பார்க்க வேண்டிய விஷயம். அமைச்சர் சபையானது தாங்கள் செய்யும் ஒவ்வொரு கொள்கைப்பற்றிய முடிவையும் சட்டசபையின் வெளியிட்டு சட்டசபை அங்கத்தினர்களுடைய எண்ணத்தான் என்ன என்பதையும் தெரிந்து ஒருவாறு அமுலுக்குக் கொண்டு வந்தால் சட்ட சபைக்கும் ஒரு கௌரவமாக இருக்கும்; நமது நாட்டில் நிலை வருவதாகச் சொல்லப்படும், குடியரசுக்கும் ஒரு கௌரவமாக இருக்கும். இப்பொழுது அவ்வாறு செய்யப்படுவதாக இல்லை என்று வருத்தத்துடன் தெவித்துக்கொள்ள வேண்டியவதை இருக்கிறேன்.

“ரெவினியூ போர்டு நிர்வாகத்தைப் பற்றி இந்தச் சபையில் பல முறை பேசப்பட்டது. ரெவினியூ போர்டு நிர்வாகத்தை மாற்றி அமைக்க வேண்டும்; ரெவினியூ போர்டு தேவையில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. முதல் அமைச்சர், சென்ற வரவு செலவுத் திட்டத்தின் மீது நடந்த விவாதத்திற்கு பதில் சொல்லும்பொழுதுகூட, ‘ரெவினியூ போர்டு என்ற ஒரு ஸ்தாபனம் இருந்தே தீரவேண்டும்; ஜில்லா கலெக்டராக இருப்பவர்களுடைய அனுபவமில்லாதவர்கள், அவர்களுடைய வேலையை மேற்பார்வை பார்த்துகொள்ளுவதற்கு ரெவினியூ போர்டில் நல்ல அனுபவம் மிகுந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் இருந்தே தீரவேண்டும்’ என்று பொருள் பரம்படி பேசினார். சில மாதங்களுக்கு முன்பு திடீரென்று, ரெவினியூ போர்டு கலைக்கப்பட்டு டிவிஷனல் கமிஷனர்கள் என்ற புதிய ஸ்தாபனங்கள் அமைக்கப்படுவதாகவும் பத்திரிகையில் பார்த்தோம். பிறகு பல அரசியல் கூட்டங்களில் பல விவாதங்கள் நடந்தன. திடீரென அந்த யோசனை என்ன ஆயிற்று? அரசாங்கத்தார் அந்த யோசனையை கைவிட்டுவிட்டார்கள் அல்லது கொண்டுவரப் போகிறார்களா என்பது தெரியவில்லை. இன்று வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பார்த்தால் ரெவினியூ போர்டு இருக்கப் போவதாகத்தான் தெரிகிறதே ஒழிய எடுக்கப்படப்போவதாகத் தெரியவில்லை. இதைப்பற்றி அரசாங்கத்தார் முடிவு செய்யும் போது இந்த சட்டசபையையும் கலந்து முடிவுசெய்தால் நன்றாக இருக்கும் என்றுதான் அவர்களுக்கு யோசனை கூற விரும்புகிறேன்.

“இதைப்போலவே மிக முக்கியமான விஷயங்களில் அவர்களது கொள்கையை வகிக்கும்போது சட்டசபையையும் கலந்தாலோசித்து செய்ய

[Sri P. B. K. Rajachidambaram]

[15th March 1954]

வேண்டிய அவசியத்தை வற்புறுத்த விரும்புகிறேன். ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் விஷயமாகவும் நமது அரசாங்கத்தின் கொள்கை என்னதான் என்பது புரிய வில்லை. ஸ்தல ஸ்தாபன அமைச்சர் ஒரு நாள் ஒரு கேள்விக்கு பதிலளிக்கும்பொழுது, ஜில்லா போர்டுகளைக் கலைத்துவிட்டு தாலுகா போர்டுகளைக் கொண்டுவருவதைப் பற்றிய அரசாங்கத்தின் முடிவு ஏதாவது தெரியுமென்று எதிர்பார்த்தேன். சேலம் ஜில்லாவிலுள்ள திருச்செங்கோட்டில் நடந்த அரசியல் மகாநாட்டில் இதைப்பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் ஒருவாறு சொல்லியது, பிறகு அமைச்சர் அவர்கள் எந்தக் கட்சியில் இருக்கிறாரோ அந்தக் கட்சித் தலைவர் வெளியிட்ட கருத்துகள் ஆகிய இரண்டையும் ஒரே நாள் பத்திரிகையில் வெளிவந்ததையும் பார்த்தேன். நாட்டை ஆளுவது இந்த அரசாங்கத்தின் அமைச்சர்களா அல்லது அவர்கள் சேர்ந்திருக்கும் கட்சியின் தலைவரா என்பது எனக்குப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆனால், இந்த முக்கியமான விஷயத்தில் அரசாங்கம் என்ன முடிவு செய்திருக்கிறது என்பதைப் பற்றி இத் திட்டத்தில் ஒன்றும் குறிப்பிடப்படாமல் மௌனமாக இருக்கிறது. கவர்னர் பிரிங்கத்திலும் சரி, அதற்குப் பதிலளிக்கக்கூடிய அமைச்சர் அவர்களின் பேச்சிலும் சரி, ஜில்லா போர்டுகளைக் கலைக்கப் போகின்றார்களா அல்லது அதற்குத் தேர்தல் நடத்தப் போகின்றார்களா என்பது இன்னும் தெளிவுபடுத்தப்படவில்லை. தேர்தல் நடத்துவதாக இருந்தாலும் சரி, ஜில்லா போர்டுகளைக் கலைக்கப் போவதாக இருந்தாலும் சரி, சட்டசபையைக் கலந்தாலோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டியது மிக அவசியம் என்று கருதுகிறேன். அப்பொழுதுதான் இந்த நாட்டில் குடியரசு நடைபெறுகிறது என்று ஒருவாறு பொது மக்கள் நம்பக்கூடிய முறையில் இருக்கும் என்று நான் அவருக்கு எடுத்துக் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“நிர்வாகத்தில் சட்ட சபை உறுப்பினர்கள் குறுக்கிடுவது தவறு என்று நில வருவாய் அமைச்சர் தைரியமாக எடுத்துக் காட்டியதற்கு நான் அவரைப் பாராட்டுகின்றேன். அவர் எடுத்துச் சொல்லும்போது ஒரு உண்மையை அவர் தன்னை அறியாமலேயே வெளியிட்டுவிட்டார். ஜில்லா நிர்வாகத்தில் மட்டும் தலையீடு இல்லை, ராஜ்ய நிர்வாகத்தில் கூட தலையீடு இருக்கிறதென்பதை அவர் ஒருவாறு ஒத்துக்கொண்டார்கள். ராஜ்ய நிர்வாகத்தில் கூட இதைப்போன்ற தணிப்பட்ட விஷயங்களில் எந்த விதமான குறுக்கீட்டுக்கும் அமைச்சர்கள் ஒருவாறு இசைந்து கொடுக்கக் கூடாது என்று நான் மீண்டும் வற்புறுத்தி எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அவர்கள் சொன்னதிலிருந்து ராஜ்ய நிர்வாகத்தில் கூட, சில அதிகாரிகளை வேலையிலிருந்து நீக்குவதற்கோ வேறு இடங்களுக்கு மாற்றுவதற்கோ, பதவிகளை உயர்த்துவதற்கோ அங்கத்தினர்கள் குறுக்கீடு இருக்கிறதென்பதை அவரே ஒருவாறு ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவ்வித குறுக்கீடுகளுக்கு இடங்கொடுக்காமல் நிர்வாகத்தை நடத்தவேண்டுமென்று நான் அரசாங்கத்தாருக்கு இந்தச் சபையில் எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“அரசாங்கத்தின் நிர்வாகச் செலவு எவ்வளவு அதிகமாக ஆகிறதென்பதை எனது பேச்சின் ஆரம்பத்தில் நான் குறிப்பிட்டேன். அரசாங்க நிர்வாகத்தில் Chief Secretariat ஐ மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், அங்கு, ஆந்திர மாகாணம் பிரிவதற்கு முன்பு சிப்பந்திகள் செலவுக்காக ரூ. 2,20,588 செலவிடப்பட்டதாக எங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கணக்கிலிருந்து தெரியவருகிறது. ஆனால், வருகின்ற வருஷத்தில் இதே இனத்திற்கு, ஆந்திர மாகாணம் பிரிந்து போன பிறகு கூட, ரூ. 2,22,100 மான்யம் வேண்டுமென்று கேட்கப்படுகிறது. இது நியாயமா என்று சற்று யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தாரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“அந்த இலாகாவில் இருந்து வந்த சிப்பந்திகள் எண்ணிக்கையைக் குறைத்திருக்கிறார்கள். சென்ற ஆண்டில் Chief Secretariat-ல் 268 சிப்பந்திகள் இருந்து வந்தார்கள். இப்பொழுது அதை 222 ஆகக் குறைத்திருக்கிறார்கள் என்று எங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கக்கூடிய

15th March 1954] [Sri P. B. K. Rajachidambaram]

தகவல்களிலிருந்து தெரியவருகிறது. ஆனால், குறைக்கப்பட்டவர்கள் யார்? அதிகச் சம்பளம் வாங்கும் பெரிய அதிகாரிகளா குறைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தால் கிடையாது. அதற்குப் பதிலாக குறைந்த சம்பளம் வாங்கக்கூடிய பியூன்களில் 16 பேர்களையும், அடெண்டர்களில் 6 பேர்களையும், டைபிஸ்டுகளில் 4 பேரையும், லோயர் டிவிஷன் குமாஸ்தாக்களில் 4 பேரையும் குறைத்திருக்கிறார்கள். இவ்விதம் ஒரு பெரிய அரசாங்கத்தை நிர்வாகம் செய்யும்போது இருந்த செலவில், ஆந்திர ராஜ்யம் பிரிந்த பின்பு, அதற்குத் தக்கவாறு செலவைக் குறைக்கவேண்டியிருக்க, அப்படிச் செய்யாமலிருக்கவேண்டிய அவசியத்தை மந்திரி அவர்கள் பதில் சொல்லும்போது விளக்கிக் கூறவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ எந்த இலாகாவைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறீர்கள் ? ”

*** SRI P. B. K. RAJACHIDAMBARAM** :—“ Chief Secretariat இலாகாவைப்பற்றித்தான் குறிப்பிடுகிறேன். நிதி அமைச்சர் அவர்களுடைய இலாகாவையே எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தாலுங்கூட, ஆந்திர ராஜ்யம் பிரிவதற்கு முன்பு, சென்ற ஆண்டில் ரூ. 2,63,444 சென்னை ராஜ்யத்தின் நிதி இலாகா (Finance Department)-க்கு செலவிடப்பட்டிருப்பதாக அரசாங்கத்தாருடைய கணக்கிலிருந்து தெரிகிறது. ஆனால், வரப்போகிற ஆண்டில் ரூ. 3,10,700 வேண்டுமென குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். (இந்தப் புள்ளி விவரங்களெல்லாம் அரசாங்கம் கொடுத்திருக்கும் கணக்குகளிலிருந்துதான் சொல்லுகின்றேன்). சென்ற ஆண்டில் அங்கு சிப்பந்திகளின் எண்ணிக்கை 70 ஆக இருந்ததானது இந்த ஆண்டு 99 ஆகப் போவதாகவும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ராஜ்யத்தின் எல்லை குறையக் குறைய நமது நிர்வாகச் செலவும் குறைய வேண்டாமா? அதிலும் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிதி இலாகாவிலேயே இவ்வாறு செலவு வளர்ந்துகொண்டே போனால், இந்த ராஜ்யத்தில் வருகின்ற வருவாயெல்லாம் அனேகமாக தலைநகரிலேயே செலவிடப்பட்டுவிட்டு (Interpersion by the Finance Minister) ஜில்லாக்களின் நிர்வாகத்திற்கு வேண்டிய பணம் கிடைக்காமற் போய்விடக்கூடும் என்பதையும் நான் அவர்களுக்கு சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

“ Director of Information என்று பெரிய பதவி ஒன்றும் இருப்பதாக அரசாங்கத்தாரால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் பட்ஜெட் விவரங்களிலிருந்து தெரிந்துகொண்டேன். அதைப்போல் பெரிய உத்தியோகம் ஒன்று இருந்து வருகிறது என்பது எனக்கு இதுவரை தெரியாது. பொது மக்களுக்கு விளங்கும்படியாக எந்தெந்த வகையில் அவர்கள் பத்திரிகை வெளியிடுகிறார்கள், என்ன வேலை செய்கிறார்கள் என்பது என்போன்றவர்களுக்குத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. **Madras Information** என்று ஆங்கிலத்தில் ஒரு பத்திரிகை வருகிறது. அதில் வரும் விஷயங்களை தமிழ், மலையாளம், கன்னடம் போன்ற பிரதேச பாஷைகளை மட்டும் தெரிந்த மக்கள் படித்துத் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆகவே, பெரும்பாலான மக்கள் அரசாங்கத்தார் செய்து வரும் காரியங்களைத் தெரிந்து கொள்ளுவதற்கு வசதியில்லாமலிருக்கிறது. ஒரே ஒரு ஆங்கிலப் பத்திரிகையை நடத்துவதற்கு ஆயிரம் ரூபாயில் ஒரு பெரிய அதிகாரியும், அவருக்குக் கீழே எழுநூறு ரூபாய் சம்பளத்தில் ஒரு அதிகாரியும் இருக்க வேண்டியது அவசியமா என்று யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். பொது மக்களுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பை ஏற்படுத்துவதற்கு அந்த அதிகாரி எந்த வகையில் வேலை செய்து வருகின்றார் என்பது எங்களுக்குத் தெரியவில்லை.

“ அரசாங்கத்தாரால் அச்சிடப்படும் புஸ்தகங்கள் பல ஆண்டுகள் கழித்துத்தான் சட்டசபை அங்கத்தினர்களுக்கு கிடைத்து வருகின்றன. சென்ற ஆண்டு அரசாங்கம் என்ன வேலை செய்தது என்பதற்கு அந்தந்த இலாகாவின் நிர்வாக அறிக்கை (Administration Reports) களானது, சட்ட சபையில் வரவு செலவுத் திட்டம் சமர்ப்பிக்கப்படுவதற்கு முன்னால்

[Sri P. B. K. Rajachidambaram]

[15th March 1954]

அங்கத்தினர்களுக்குக் கிடைக்குமானால், அந்தந்த இலாகாவிற்கு சென்ற ஆண்டு ஒதுக்கப்பட்ட தொகையையும், இந்த ஆண்டு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் தொகையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, அவைகள் அவசியந்தானால் அல்லது கூடுதலாக இருக்கிறதா என்பதையெல்லாம் நாங்கள் ஒருவாறு அறிந்து கொள்ளலாம். 1950-வது வருஷத்துடன் முடியக்கூடிய வருடாந்திர அறிக்கைகள் சில இலாக்காக்களிலிருந்து இன்னும் எங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. நான் உண்மையாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், எந்தெந்த இலாக்காக்களிலிருந்து வருடாந்திர அறிக்கைகள் எங்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டும் என்று கூட என் போன்றவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. சில அங்கத்தினர்களுக்கு சில இலாக்காக்களிலிருந்து வருடாந்திர அறிக்கைகள் வந்திருப்பதைப் பார்க்கின்றேன், ஆனால் எனக்கு அவைகள் கிடைக்கவில்லை. எந்தெந்த இலாக்காக்களிலிருந்து வருடாந்திர அறிக்கைகள் கிடைக்கவேண்டுமென்ற விவரம் எனக்குத் தெரிந்தால்தான் நான் காரியதரிசிக் குழுதியாவது அவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். ஆகவே, அங்கத்தினர்களுக்கு அரசாங்கத்தினுடைய எல்லா இலாக்காக்களிலிருந்தும் வருடாந்திர அறிக்கைகள் அனுப்பப்படும் என்கிற ஒரு பட்டியலை அனுப்பி வைத்தால் நன்றாக இருக்குமென்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். காந்தியடிகளின் வழியைப் பின்பற்றுகிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு, காந்தியடிகளின் லட்சியம்தான் எங்களுடைய லட்சியம் என்றெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கக்கூடிய அரசாங்கம் மத்திய நிர்வாகத்திற்காக இவ்வளவு பெரும்தொகையைச் செலவு செய்துகொண்டிருப்பது மிகவும் தவறானது என்று எடுத்துச் சொல்லி, ஸ்ரீ எஸ். ராமலிங்கம் அவர்கள் பிரேரித்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.”

* SRI M. R. RAMACHANDRAN:—“ Sir, I raise, Sir, to oppose the cut motion. There has been a virulent attack on the pay of the Governor and of the Ministers. As far as I could see I do not think the attack is justified. Considering the work the Ministers are turning out every day, as far as I was able to see and as far as the public also is aware of, I am of the view that the present pay of the Ministers is not enough. Of course this may sound surprising for my friends on the Opposite side. I know as a matter of fact the Ministers have got 24 hours of work daily. In the midst of their 24 hours duty I do not think they have any time left to attend to their private work which they have had to leave abruptly when they have been called to take up this heavy responsibility of ministership. Perhaps the only consolation which the Ministers can have is the pride and dignity which this service gives them.

“ There was also another complaint that the tours which the Ministers are now having and the money spent on those tours are extravagant. It has been complained that these tours by the Ministers are only waste of public money and that they do not serve any purpose. As one who has been frequently inviting the Ministers to my constituency, I think I started calling the Hon. Finance Minister first, I can say that they have readily responded to my invitations. In spite of their other political preoccupations they visited our villages, talked to the people, heard their representations and promised to do the needful. Petitions were presented to Hon. Ministers and I found every one of the Ministers, who visited my constituency in response to my request has done full

15th March 1954] [Sri M. R. Ramachandran]

justice to what was represented in their petition. As far as I know many things have been achieved after the Ministers' visit to my constituency.

" I now come to the representations made by us to the Ministry. I want to say a word or two about how the papers are disposed of in the Secretariat. As far as I know we have had very close acquaintance with the Ministers. Whenever we presented our representations I do not think that there has been any deviation in the disposal of papers but as I have observed previously of course there had been some delay in the Secretariat. Something should therefore be done to expedite matters and avoid delay in the Secretariat. Opportunity should be given to M.L.As. and non-officials to present their case fully and the officers should look deep into the files and see where the mistake has been committed and find out whether the non-officials' or M.L.A.'s representations have been treated with justice. I hope and trust that what I had just now said would receive the immediate attention of Government.

" I now come to the question of the Service Commission. I find that though it is a statutory body that exists for regulating the recruitment of people to public services, there have been several cases in which Government have recruited people direct or differed with the views of the Service Commission. I have a feeling and I think there is also a feeling in the mind of the public that some of the decisions, even normal decisions, have been turned down by Government. In many cases, Sir, appointments have been made through direct recruitment. Sufficient representation is not given to the backward classes according to the rules. I know, Sir, that in some cases when the person to be appointed is short of age by a few months and is therefore unable to satisfy the prescribed age qualification, the question of appointing him is shelved and the man has to take his chance next time which never comes. Thus, injustice is done to persons who are otherwise fully qualified. The Government should be a little more lenient in enforcing the spirit of the rules, I think that there must be a liberal outlook in such matters.

4-30
p.m.

" Then, when I turn my attention to the Public Service Commission, I am reminded of the Employment Exchanges. These Employment Exchanges are a curious form of institutions which exist in the State. I have had opportunities to represent certain grievances to them. I have heard several persons complaining to me that they have tried in vain to register their names. I have also heard several persons telling me that having registered their names and having renewed their applications, they did not get the jobs for which they have registered themselves. Either they do not get the jobs for which they have registered or there is no vacancy in that post. When we question the Employment Exchanges, they say ' We are a body who are in existence temporarily and we have no powers to bind any employer to take the

[Sri M. R. Ramachandran]

[15th March 1954]

hands we suggest'. I believe that it is the Central Government who have created these institutions which have not been regularized. Such being the case, I feel that there must be some co-ordinating agency between these institutions and the Madras Public Service Commission both of which have to tackle this problem of unemployment in a way in which it could give relief to so many unemployed persons. Shortly, I think we are going to have the Integral Coach Factory opened here for which invitations have been issued to us. We believe that this would provide an opportunity for relieving the unemployment problem to some extent. We do not know what would be the agency that would make the selection for the various appointments. I hope that arbitrary selection may not be the rule.

"Sir, reference was made to the Board of Revenue. Some of us feel that some retrenchment could be made and some savings effected by abolishing the Board of Revenue. This matter has been figuring very often in our debates and I hope that serious attention will be paid to this question.

"Then, Sir, there are so many posts which have been duplicated, some out of the necessities of war, some out of the necessities of famine and others for some convenient reasons. I wish that an enquiry should be made and wastage eliminated, by preventing duplication of posts.

"Now, I have a few words to say about the disposal of the loan applications. Applications are invited and so much of labour is taken by the officials who sit for six or seven months and go through the papers simply to say that the Government have not got enough money for distribution. I feel that some effective steps should be taken for reducing the expenditure. I thank you, Sir, for giving me the opportunity to speak."

4-35
p.m.

SRI M. P. SUBRAMANIAM:—"கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மான்யத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இதில் பங்கு கொண்ட பல உறுப்பினர்கள் இப்பொழுது கவர்னர் அவர்களுக்குச் செய்யப்படும் செலவுகள் சரியல்ல என்று இந்த சட்ட சபையிலே நடக்கும் வாத்தப் பிரதி வாத்தத்திலே பேசப்படுகிறது. ராஜ்யத்திலே கவர்னர்கள் வேண்டுமா, வேண்டாமா என்ற பிரச்சினை இருக்கும்போது கவர்னரின் செலவுகள் குறையாமல் இன்னும் அதிகரித்துக்கொண்டே போவதில் அர்த்தமில்லை.

"சாதாரணமாக கவர்னர் பொதுவாழ்விலே அவர்களுக்கு மக்களிடத்திலே இருக்கும் அன்பும் அவர்களால் மக்களுக்கு இருக்கும் மரியாதையும் அவர்கள் வாங்கும் சம்பளத்தைப் பொறுத்தும் அவர்கள் செலவிடும் பணத்தைப் பொறுத்தும் இல்லை என்பதை நாம் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். பெரிய பதவியில் அதிகப்படியான தொகை செலவிடப்படுவது அவசியமில்லை என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். உண்மையில் கவர்னர் அவர்களுடைய செலவினங்களைக் குறைக்க முடியும் என்று நான் நினைக்கிறேன். அதோடு தோட்டம் முதலியவைகளுக்கு ரூ. 64,000 செலவு செய்கிறது என்று பொதுமக்கள் பார்த்தால் அதைக் கண்டு அரசாங்கத்தைக் கண்டிக்கமாட்டார்களா? இன்னும் அவர்கள் இஷ்டம் போல் செலவுகள் செய்வதற்கு ரூ. 78,000 ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. Furniture

15th March 1954] [Sri M. P. Subramaniam]

பராமரிப்புக்கு ரூ. 43,000 ஏன் என்று கேட்கிறேன். தனிப்பட்ட ஒரு மனிதனுக்கு ஒரு ஆண்டிற்கு இவ்வளவு செலவு ஏன்? அந்த அளவில் மற்ற அம்சங்களுக்கு முக்கியத்துவம் இல்லை என்று தான் சொல்ல வேண்டும். மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படாத ஒருவருக்கு இவ்வித செலவு செய்யப்படுவதற்கு மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் மாகாண அரசாங்கத்திற்கும் ஒரு தொடர்பு இருக்கவேண்டுமென்பதற்காகத்தான் இந்த கவர்னர் பதவி நீடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கவர்னர்கள் சுற்றுப் பிரயாணத்திற்காக ரூ. 1,18,000 ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட செலவுகளுக்கு அவசியம் என்ன என்று கேட்கிறேன். மக்களுடைய அபிலாஷைகளைத் தெரிந்து கொண்டு சர்க்காருக்கு சிபாரிசு செய்வாரோ செய்யமாட்டாரோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இந்த சுற்றுப் பிரயாணம் அவசியம் இல்லை. இந்த செலவினங்களைக் (கவர்னர் அவர்களின் செலவினங்களை, குறைப்பதற்கு இந்த சட்ட சபைக்கு அதிகாரம் இல்லை என்று நினைக்கிறேன். ஆனால், இந்தக் காரியத்தைச் செய்ய இந்த அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரம் இருக்குமானால், ஏன் இந்த அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு கவர்னரின் சம்பளத்தைக் குறைக்க சிபாரிசு செய்யக்கூடாது? இதைப்பற்றி திரும்பத் திரும்ப பேசிக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். இருந்தும் அரசாங்கம் இதைப்பற்றி ஒன்றும் கவனிக்கவில்லை.

“அடுத்தபடியாக அமைச்சர்களின் சம்பளத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம். அவர்கள் மக்களிடம் கொடுத்த வாக்குறுதிகளை மறந்து இப்பொழுது ரூ. 1,000-க்கு மேற்கொண்டு பொது ஜனங்களின் வரிப்பணத்திலிருந்து சம்பளம் வாங்குகிறார்கள். இது சரியல்ல; நியாயமும் அல்ல என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். மந்திரிகளில் பலர் தங்கள் சொந்த வாழ்க்கையில் எவ்வளவோ அதிகச் செலவாக்குள்ளவர்களாக இருப்பவர்கள் இந்தச் சம்பளம் வாங்காமலேயே காலம் தள்ள முடியும். இந்த நாட்டிலே செல்வவளம் குறைந்திருக்கிறது; மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் உயர வேண்டும் என்று பேசுகிறார்கள். வெள்ளையன் காலத்தில் மக்களின் வரிப்பணத்தைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு அவர்கள் தலைமுறையில் மந்திரிகள் எப்படி வாழ்க்கை நடத்தினார்களோ அதே முறையில் தான் நமது அமைச்சர்களும் வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். அமைச்சர்கள் சுற்றுப் பிரயாணத்தில் செய்யும் செலவுகள் பற்றி அடிக்கடி கேள்வி கேட்கப்பட்டு வருகிறது. மந்திரிகள் எலெக்ஷன் பிரசாரம் செய்வதற்காக சுற்றுப் பிரயாணம் செய்கிறார்கள். இதற்காக செலவிடப்படும் தொகை அவர்கள் சொந்த செலவாக இருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன். ஆனால் அவர்கள் சொந்தப் பணத்திலே சுற்றுப் பிரயாணம் செய்யும்போது சொந்தப் பணத்திலே செலவு செய்கிறார்களா அல்லது அரசாங்கப் பணம் செலவிடப்படுகிறதா என்று கேட்டால், சொந்த விஷயமாக இருந்தால் சொந்தப் பணம் உபயோகப்படுத்தப்படுவதாகவும் பதில் சொல்லுகிறார்கள். இவர்கள் இப்படியெல்லாம் அடிக்கடி சுற்றுப் பிரயாணம் செய்வதற்கு மந்திரிகளுக்கு என்ன அவசியம் என்று யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும்.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“யோசித்துப் பார்க்கிறோம். மந்திரியாக இருந்தாலும் அவர்களுக்கும் அவசியம் இருக்கிறது.”

SRI M. P. SUBRAMANIAM :—“இந்த அமைச்சர்கள் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்யும்போது கட்சிப் பிரசாரம் செய்து வருகிறார்கள். அப்படி ஆங்காங்கே செல்லும்போது இவர்களுடன் செல்ல கலெக்டர்களும் மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களும், போலீஸ் பரிவாரங்களும் புடைசூழ வருகிறார்கள். உதாரணமாக Chief Minister சேலத்தில் விஜயம் செய்த போது 50 இன்ஸ்பெக்டர்களும் அவருடன் கூட இருந்தார்கள். இவர்களுக்கு தினப் படி செலவு ரூ. 5,000-க்கு மேல் இருக்கும். இவர்களைப் பாதுகாப்பதற்காக பொது மக்களின் வரிப்பணத்திலிருந்து செலவிடப்படுகிறது. ஒரு தனிப்பட்ட மனிதனுக்கு ஏன் இவ்வளவு பரிவாரங்கள். ஜனநாயகத்திற்கு முரணாக அரசாங்கத்திலுள்ள மந்திரிகள் கட்சிப் பிரசாரம் செய்வதைத் தடுக்க ஜனங்களுக்கு உரிமையல்லையா? தவிர இப்படி சுற்றுப்பிரயாணம் செய்யும் மந்திரிகள் அவர்கள் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்யும்போது

[Sri M. P. Subramaniam] [15th March 1954]

அந்த தொகுதி எம்.எல்.ஏ-க்களையும் கண்டு பேசுவதோ அல்லது அங் குள்ள மக்களை அழைத்து அவர்கள் குறைகளை விசாரிப்பதோ கிடையாது. அவர்கள் ஏதாவது விண்ணப்பம் கொடுத்தால் அதைப்பற்றி ஆலோசிக்க அங்கு இருக்கும் எம்.எல்.ஏ-க்களையோ கலந்து பேசுவது கிடையாது. அப்படி விண்ணப்பம் கொடுக்கும்போது கவனிப்பதற்கு அவகாசம் கிடை யாது என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

“தவிர பொது மக்கள் பிரச்சனையை ஒரு கட்சிப் பிரச்சனையாகக் கருதக் கூடாது. எதிர்க் கட்சியின் சார்பில் குறையைத் தெரிவித்தாலும் சரி அரசாங்கத்தின் கட்சியின் சார்பாக பொது மக்களின் குறைகளையும் கஷ்டங் களைத் தெரிவித்தால் அரசாங்கம் அதை எடுத்துக்கொண்டு அவர்களுடைய கஷ்டங்களை உடனடியாகக் கவனிக்கவேண்டும். சட்டசபை அங்கத் தினர்கள் எந்த குறைகளைத் தெரிவித்தாலும் அதை அரசாங்கம் உடனடி யாக எடுத்து கவனிக்கவேண்டும். நண்பர் ராதாகிருஷ்ணன் ஒரு விஷயத் தைப்பற்றி இரு மந்திரிகளுக்கு எழுதியிருந்தபோது மாறுபட்ட பதில்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. இம்மாதிரி ஒரு டிபார்ட்மெண்டு கொடுக்கும் பதிலுக்கு முரணாக இன்னொரு டிபார்ட்மெண்டு கொடுத்திருக்கிறது. மந்திரிகளுக் குள்ளே இந்தமாதிரி வித்தியாசங்கள் இருக்கும்போது இரண்டு இலாகா களுக்குள் வித்தியாசம் இருப்பதில் ஆச்சரியம் இல்லை. பொது மக்கள் நலனைக் கருதியே நாங்கள் விண்ணப்பம் செய்கிறோம். ஆனால் எங் களுடைய விண்ணப்பங்களுக்கு பதில் கிடைப்பதில்லை. இப்படி இருக்கும் போது இந்த அரசாங்க அதிகாரிகளின் எண்ணிக்கை நான்கு மடங்கு அதிகரித்துக் கொண்டிருப்பதில் என்ன பலன் என்று சிந்திக்க வேண்டும். ஸ்ரீ ராஜா சிதம்பரம் சொன்னது போல் ஆந்திர ராஜ்யம் பிரிந்த பிறகு, அரசாங்கத்தின் வருமானம் அதற்குத் தகுந்தாற் போல் குறைவதற்குப் பதிலாக அதிகரித்துக்கொண்டே போகிறது. அது தவிர அமைச்சர்கள் 14 பேர்கள் இருந்த இடத்தில் இப்பொழுது 12 மந்திரிகள் இருக்கின்றனர். அந்தப் பண்ணிரண்டு மந்திரிகளைக் குறைத்து அவர்களுக்குப் பதிலாக Deputy Ministers, Parliamentary Secretaries களை வைத்துக் கொள்ளலாம். அவ்வாறு செய்தால் வரும் காலத்தில் அனுபவம் பெற்ற மந்திரிகளாக இருப்பதற்கு ஏதுவாக இருக்கும்.”

4-45
p.m. SRI A. APPU :—“Mr. Deputy Speaker, Sir, I oppose the cut motion and support the Demand. I have been hearing the criticisms made by some of the Members and I submit those criticisms are not reasonable. It is said that we have got a Governor who is paid a salary of Rs. 5,000. We all know that the Governor has surrendered a good portion of his salary. Over and above that, he has to pay income-tax. My information is that he gets in all Rs. 3,500 a month. We all know that in these days of high prices, Rs. 3,500 is not even worth Rs. 1,000 of the former days. The Governor is the Head of the State and he has got to keep up his prestige and position and he must be given a very reasonable pay. Some Members complain that he is unnecessarily touring. I do not think so. Recently he was in my district of Malabar and I know what he has been doing. He has been ascertaining the condition of the people, particularly the poor people. He said in one of his speeches that he had not got much power under the Constitution. But still he tours, ascertains the real needs and grievances of the people and gets into touch with the Ministers for meeting those needs and redressing those grievances. I submit that the pay of the Governor is very reasonable and should not at all be reduced.

15th March 1954]

[Sri A. Appu]

"As regards Ministers, it is said that their pay is too high. They are getting Rs. 1,000 and on that they have to pay income-tax. So the pay that they actually get is only Rs. 750. There was a time when it was said that the Minister's pay should not exceed Rs. 500. That was during pre-war time. Rs. 500 of those times is equivalent to Rs. 2,500 of the present time. As such, in my opinion, one thousand rupees a month is not enough for the Ministers to keep up their prestige. I know some of the Ministers intimately, but I do not want to mention their names. Their acceptance of the ministership is a sacrifice. They have been getting before ten times the pay that they are getting now. Some of us think that they are rolling in wealth. It is not so. Once I did not get my travelling allowance and I approached a Minister for a loan. He said that he was not in a position to give even twenty-five rupees. We do not want our Ministers to be put in embarrassing circumstances. If possible I submit that their pay should be raised. In the Centre, the Ministers are getting Rs. 5,000 a month.

"As regards Secretariat staff, it is said that most of the Secretaries are getting much more than what a Minister gets. We all hear about the efficiency of our Secretariat. Our Chief Minister said the other day that the Madras Secretariat was the best. Some Members pointed out that the volume of work had gone down and that they should not be given so much pay. They have got heavy work, though a portion of the State has been separated and formed into the Andhra State. I am a retired officer and I know what the work of a Secretary is. Final orders have to be issued from the Secretariat. The Secretary has to consider the different aspects of a question very carefully and place the facts before the Hon. Ministers very impartially. As the Members know, some of our Ministers are not experienced in administration and they require the assistance of experienced and efficient Secretaries. I know that some of the Secretaries are not able to maintain themselves and their families with the pay that they are getting. As I said before, Rs. 2,500 or Rs. 3,000 in these days of high prices is equivalent to Rs. 600 or Rs. 700 of the former times. So I submit that the pay of the Secretaries and other staff in the Secretariat should not at all be reduced.

"I have been hearing the suggestion for abolishing the Revenue Board from a very long time. As early as in 1920, there was an enquiry and Mr. Uppi Sahib was one of the members of the enquiry committee. The committee said that the Revenue Board should not be abolished. This verdict was given at a time when the District Collectors were experienced people. Only persons who had put in a service of ten or fifteen years were posted as District Collectors.

"As soon as we got independence, most of the European officers belonging to the I.C.S. cadre left the service after getting huge sums by way of compensation. Now, most of the Col- 4-50
P.M.

[Sri A. Appu]

[15th March 1954]

lectors in the districts are inexperienced men. The other day, the Hon. the Chief Minister said that the work of the District Collectors should be carefully scrutinised by men experienced in the administration. I am a retired revenue officer and I can say with confidence that the Revenue Board is absolutely necessary for the efficient administration of the State. There was a proposal to abolish the Revenue Board and appoint Divisional Commissioners. The present Ministry was in favour of it. But, there was a strong protest from many hon. Members of the Assembly and there was a conference also of the District Collectors to consider this subject. Sir, I am one with the view that the Board of Revenue should not be abolished at all. If the Divisional Commissioners are appointed in different places, there will be one man's show. But, if the Board of Revenue exists, important subjects are collectively considered by all the Members together and they arrive at correct decisions. So, in the interests of the good administration of the State, I submit that the Board of Revenue must exist. But, some hon. Member pointed out that there has been delay. Now, I understand that the Government propose to earmark certain areas for each Commissioner. He will be responsible for that area. That, I think, Sir, will add to the efficiency of the administration.

"Then comes the Service Commission. As we all know, the pay of the Members of the Service Commission has been reduced now. I have read the reports relating to the constitution of the Service Commission as I was in service at that time as Deputy Tahsildar. I know it was with the intention of ensuring purity in administration that the Public Service Commission was constituted. We want men of ability, integrity and honesty in the Service Commission. I submit, Sir, that the Members of the Public Service Commission were formerly getting Rs. 2,000 or Rs. 2,500. They are now getting only Rs. 1,500. I submit that in the interests of the purity of the administration, the pay of the Members of the Service Commission should be increased. I have nothing more to say. I thank you very much for the opportunity given to me. With these few words, I wholeheartedly support the Demand moved by the Hon. Minister and oppose the cut motion."

* **SRI K. R. VISWANATHAN** :—"கனம் உதவி அவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். பல நண்பர்கள் கவர்னர் அவர்களுடைய சம்பளம், அவர்களுடைய மற்ற படிச்செலவு முதலியவைகள் மிகுதியாக இருக்கின்றது என்று எடுத்துக் காட்டினார்கள். நானும் அதையே எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். நாட்டின் நிலைமையை அரசாங்கம் அறிதல் வேண்டும். சமீபத்தில் வெளியிடப்பட்ட ஒரு கணக்கின்படி இந்த நாட்டில் ஒரு மனிதனுக்கு ஒரு நாளைக்கு $1\frac{1}{2}$ அணு வரும்படி வருகிறது. இவ்வளவு வறுமை நிலையிலிருக்கும் நாட்டில் கவர்னர் அவர்களுக்கு ஒரு ஆண்டுக்கு லட்சக்கணக்கான ரூபாய் செலவழிப்பது சரிதான் என்று நான் கேட்கிறேன். கவர்னர் அவர்களுடைய மரியாதைக் கௌரவம் இவைகளை, காக்கவேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமைதான். அது அவசிய

15th March 1954]

[Sri K. R. Visvanathan]

மில்லை என்று சொல்லுவதற்கு நான் முன் வரவில்லை. இருந்தாலும் நாட்டின் வறுமை நிலைமைக்கு ஏற்றவாறு கவர்னர் அவர்களுடைய நிலைமையும் செலவும் மாறவேண்டும். இதற்கு முன் ஆங்கிலேய கவர்னர்கள் எந்த பாதுகாப்புடனும் சிறப்புடனும் பெருமையுடனும் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்து இருந்தார்களோ, அந்தப் பழங்கால எண்ணத்தோடு இப்பொழுது அரசாங்கம் இருக்கக்கூடாது. அவர்கள் இதை சிந்தித்துப்பார்த்து நாட்டின் வறுமை நிலைக்குத் தகுந்தவாறு எண்ணத்தை மாற்றி அமைத்து கவர்னர் அவர்களுடைய செலவைக் குறைக்க வேண்டுமென்பது என்னுடைய வேண்டுகோள்.

“அதற்கு அடுத்தபடியாக அமைச்சர்களை எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஆந்திரப் பிரிவினைக்கு முன்பு 15 அமைச்சர்கள் இருந்தார்கள். இரண்டு ராஜ்யங்களின் வரவு செலவு இன்னும் சரிவர பங்கிப்படாவிட்டாலும் நமக்கு மூன்றில் இரண்டு பங்கு என்று விகிதாசாரம்படி மொத்த வருமானத்தைப் பங்கிட்டு வேண்டுமென்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. அன்று 15 மந்திரிகள் இருந்தார்கள். இன்று 12 மந்திரிகளை நம் முதல் அமைச்சர் அமைத்திருக்கிறார். இது சரிதான் என்று நான் கேட்கிறேன். மேலே கூறிய விகிதாசாரப்படி 10 மந்திரிகள் அமைத்து இருக்கக்கூடாதா? மந்திரிகள் சம்பளமும் குறையவில்லை. அவர்கள் எண்ணிக்கையும் குறையவில்லை. வருமானத்துக்குத் தகுந்தவாறு சர்க்கார் செலவு செய்யவில்லை. இதற்குச் சான்றாக ஒரு குறளை எடுத்துச் சொல்லுகிறேன்.

“ஆகாறு அளவிட்டதாயினும் கேடில்லை போகாறு அகலாக்கடை” வருவது குறைவாக இருந்தாலும் கூட, அந்த வரும்படிக்குத் தகுந்தபடி செலவழிக்க வேண்டுமென்பதுதான் இதன் கருத்து. ஆகையால் அமைச்சர்களுடைய எண்ணிக்கையை மிகவும் அவசியமாகக் குறைத்தாகவேண்டுமென்பது என்னுடைய கோரிக்கை.

“அடுத்தபடியாக சர்க்கார் காரியதரிசிகளின் சம்பளத்தைப் பற்றி பேச விரும்புகிறேன். அவர்களுடைய சம்பளத்தைக் குறைப்பதற்கு நமக்கு அதிகாரமிருக்கிறதா, இல்லையா என்பதே ஐயப்பாடு. செக்ரடேரியட்டில் நடக்கும் சில காரியங்களின்பற்றி சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். உதாரணமாக சட்டசபையிலே அங்கத்தினர்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்குச் சரியானபடி பதில் கிடைப்பதில்லை. இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கொடுக்கப்பட்ட கேள்விகளுக்கு இன்னும் பதில் வரவில்லை. சட்டசபை இலாக்கா தலைவர் அங்கத்தினர்களிடமிருந்து வரும் கேள்விகளை உடனடியாக அந்த அந்த இலாக்காவுக்கு அனுப்பியாகி விடுகிறது என்று ஒரு முகமாகக் கூறுகிறார். ஆகையால் சட்டசபை இலாக்காவில் தவறு இல்லை என்று சொல்வதை நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். கேள்விகள் இலாக்கா வாரியாக பிரிக்கப்பட்டு அந்த அந்த இலாக்காவுக்கு அனுப்பப்படுகிறது. அப்படி இருந்தபோதிலும் அந்த இலாக்காவின் பொறுப்பாளியான காரியதரிசி சரியான சமயத்தில் அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் அனுப்புவதில்லை. கீழேயிருந்து பதில் வருகிறதா என்றும் கவனிப்பதில்லை. இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் கொடுத்த கேள்விகளுக்கு இன்னும் பதில் தெரியவில்லை. இடையில் சட்டசபை கலைக்கப்பட்டு விட்டதால் கேள்விகள் புதுப்பிக்கப்படவில்லை என்ற ஒரு வாதத்தைச் சொல்லலாம். புதுப்பிக்கப்பட்ட கேள்விகளுக்குக் கூட இன்னும் பதில் வரவில்லை. இந்தமாதிரி புதுப்பிக்கப்பட்ட கேள்விகளும் சம்பந்தப்பட்ட இலாக்காவுக்குத்தான் போகின்றன. முதலிலேயே பதில் தயாராயிருந்தால் கேள்விகள் புதுப்பித்த பிறகு ஏன் தாமதம் என்று கேட்கிறேன்? புதுப்பித்த பிறகு கேள்விகள் வேறு இலாக்காக்களுக்கு அனுப்பப்பட்டதில்லை. உதாரணமாக ஒரு கேள்விக்கு Registration இலாக்காவில் பதில் தயாரிக்கப்பட்டிருந்தால், சட்டசபை கலைக்கப்பட்டவுடன் கேள்வியைப் புதுப்பித்தால் அதே Registration இலாக்காவுக்குத்தான் அந்த கேள்வி அனுப்பப்படுகிறது. கேள்விக்கு முதல் தடவையிலேயே பதில் தயாரித்து வைத்திருந்தால் மறு

[Sri K. R. Viswanathan] [15th March 1954]

படியும் பதில் தயாரிப்பது இரட்டை வேலையல்லவா? ஆகையால் புதுப் பிக்கப்பட்ட கேள்விக்கும் பதில் தாமதித்து வருவதன் காரணம் தெரியவில்லை.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—“ May I request the hon. Memrer to bring to my notice the instance of any question or questions where two years have passed without being answered? ”

* SRI K. R. VISWANATHAN :—“ நான் குறிப்பிட்ட கேள்வியின் நகலை நேராகவே அமைச்சர் அவர்களுக்குக் கொடுக்கிறேன். இந்தமாதிரி சட்ட சபை அங்கத்தினர்களின் கேள்விக்கு சரியாக பதில் வராமலிருப்பது மெம்பர்களுக்கு ஒரு அவமரியாதை (insult) மாதிரி ஆகிறது. எந்தக் கேள்விக்கு எந்த சமயத்தில் பதில் எதிர்பார்க்கிறோமோ அந்த சமயத்தில் பதில் கிடைப்பதில்லை. காலம் கழித்து கேள்விக்கு பதில் அளிக்கப் பட்டால், அந்த பதிலுக்கு மதிப்பு இல்லாமல் போய்விடுகிறது. இதை இலாகாத தலைவர்கள் சரியாக கவனிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ எனக்கு முன்பு பேசிய நண்பர் Revenue Board-ஐப்பற்றி சில வார்த்தைகள் பேசி அதை கலைக்க வேண்டாமென்றும் சொன்னார். அதைக் கலைத்துவிட வேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. அதற்காக ஓரளவு யோசனை செய்து நமது முதல் அமைச்சர் வந்த பிறகு Revenue Board-ஐக் கலைத்து விட்டு அதற்குப் பதிலாக ஆங்காங்கு கமிஷனர்களை நியமிப்பது என்று முடிவு செய்தார்கள். ஆனால் அந்த முடிவை நடை முறையில் அமுலுக்குக் கொண்டுவரவில்லை. அந்த முடிவை நிறைவேற்ற விரைவிலே நடவடிக்கைகள் எடுக்கவேண்டுமென்று நான் சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். Revenue Board-ல் அதிகமான தலைமை அதிகாரிகள் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய எண்ணிக்கையைக் குறைக்க வேண்டும். உதாரணமாக ஆந்திர ராஜ்யம் பிரிவதற்கு முன் 25 ஜில்லாக்கள் இருந்தன. இப்பொழுது 14 ஜில்லாக்களே இருக்கின்றன. அப்பொழுதும் 3 கமிஷனர்கள் இருந்தார்கள். இப்பொழுதும் 3 கமிஷனர்கள் இருந்து வருகின்றனர். அவர்களுக்குக் கீழ் 4 ஐ.சி.எஸ். நிலையில் உள்ள காரியதரிசிகள் இருக்கின்றனர். அந்த 4 காரியதரிசிகளுக்கும் என்ன வேலையென்று நான் கேட்கிறேன். ஒரு காரியதரிசியையும் மற்றபடி உதவி காரியதரிசிகளையும் வைத்துக்கொண்டு வேலை வாங்கக்கூடாதா? உயர் நிலையிலுள்ள உத்தியோகஸ்தர்களுக்குத்தான் சர்க்கார் அதிகம் செலவு செய்கிறார்கள். உயர்நிலை உத்தியோகஸ்தர்களுடைய எண்ணிக்கையைக் குறைத்து கீழ்நிலை உத்தியோகஸ்தர்களின் எண்ணிக்கையை உயர்த்துவதால் அதே வேலை வாங்க முடியும். ஆகவே உயர் நிலை உத்தியோகஸ்தர்களின் எண்ணிக்கையைக் குறைக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

DEPUTY SPEAKER :—“ The House will now adjourn and meet again at 10 a.m. to-morrow.”

The House then adjourned.